

Tuğla Haberleri - 172

(Bir Tuğla da Sen Koy!)

STICKLER CAME HOME

İlk Dijital Homecoming'in Öyküsü

53 yıl sonra canlanan gelenek

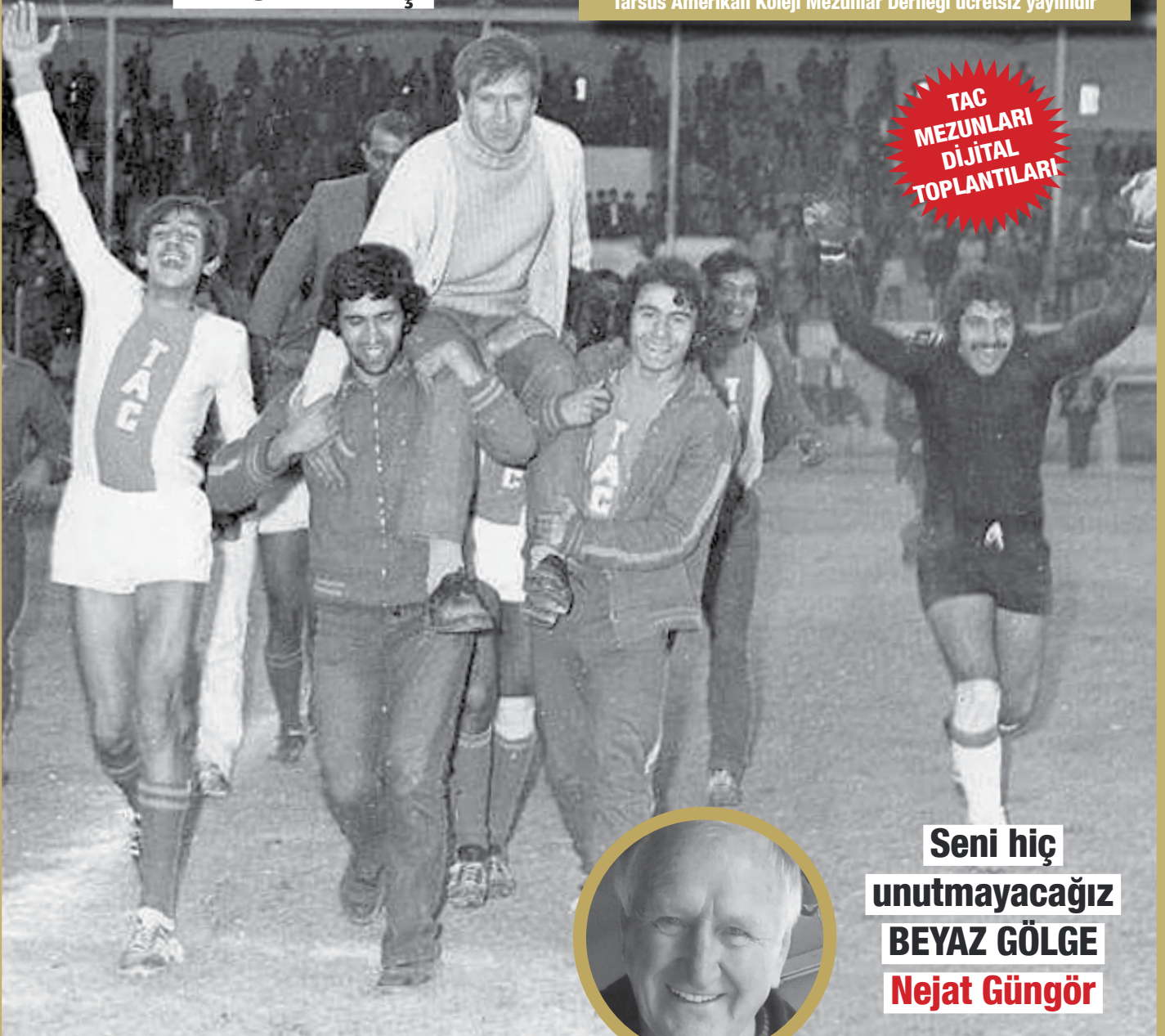
TALAS TIRMANIŞI

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği ücretsiz yayındır

**TAC
MEZUNLARI
DİJİTAL
TOPLANTILARI**

**Seni hiç
unutmayacağız
BEYAZ GÖLGE
Nejat Güngör**

1948
Metin BaBa

1948'den bugüne gelen ustalık ile...

VAZGEÇİLMEZ LEZZETLER

 [metinbaba1948](https://www.instagram.com/metinbaba1948) www.metinbaba.com.tr

METİN OKYAY markasıdır.

(TAC '62)

A L U M N I
BizLetter
ALMA MATER

 /bombalaki

 /tarsusamerikan

 /tacalumni

 /bombalaki

TAC Sosyal Medyada
Her Zaman Birlikte

**TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu**

Başkan

Aydın Ramazan Dincer '83

Başkan Yardımcısı

Mehmet Özel '90

Sayman

Ali Cerrahoğlu '78

Genel Sekreter

Aylin Türkmen Uluç TAC '98

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak '63

Nihat Taner '68

Betül Öcal

Nuran Baykal

Tasarım

Recep Güngör

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 453 13 13

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi

0805 Sokak No: 9

33440 Tarsus-Mersin

www.tac-alumni.org

*Tarsus Amerikan Koleji
Mezunlar Derneği tarafından
4 ayda bir yayımlanır.*

İçindekiler

▶ SANAL HOMECOMING İLE HASRET GİDERDİK	6
▶ TUĞLA HABERLERİ - 172 (BİR TUĞLA DA SEN KOY!)	8
▶ STICKLER CAME HOME İLK DİJİTAL HOMECOMING'İN ÖYKÜSÜ	16
▶ TAC MEZUNLARI ZOOM TOPLANTISI	19
▶ BU KALP SENİ UNUTUR MU? NEJAT GÜNGÖR HOCAMIZA SAYGI VE SEVGİMİZLE...	22
▶ TARSUS'TA ZOOM'LU GECELER	24
▶ 53 YIL SONRA CANLANAN GELENEK	32
▶ İSTANBUL'DAN HABERLER	34
▶ BİTİRİLEMİYEN CSO BİNASINA TAC DOKUNUŞU	54
▶ "BAŞARILI OLMAK GÖRECELİ BİR KAVRAM"	58
▶ BRİÇ (KÜRŞAT ÖZŞAHİN TAC '83)	61
▶ MUTLU HABERLER	62
▶ ANITKABİR'DEKİ BAYRAK DİREĞİNİN HİKÂYESİ VE TAC AKRABALIĞI	68
▶ TAC VE FUTBOLUM EMİN ÇULHACI '68	70
▶ İZMİR'DEN DAYANIŞMA ÖRNEĞİ	72
▶ REF TEMİZ HAVA MASKESİ	73
▶ 27 NİSAN 1974 - ANKARA'DA BİR ETKİNLİĞİN ÖYKÜSÜ	74
▶ KISSA VE HİSSE	76
▶ KIZIL ÖLÜM ÇETESİ	80
▶ KAYBETTİKLERİMİZ	86

Erdoğan Kaynak TAC '63

Editörden

BizLetter Olarak 2021 Yılınızı Kutluyoruz

Sevgili Dostlar,
Dört ayda bir çıkmasına karar verilen BizLetter dergimizin 2021 yılı ilk sayısı ile sizlerle beraberiz. TAC Merkez, İstanbul, Ankara ve Adana şubelerimizin değerli çalışmalarıyla renklenen BizLetter, her zaman olduğu gibi camialarımızın mezunlarından, sizlerden gelen haberler ve fotoğraflarla dolu dolu.

IATA Denetim Kurulu Başkanlığına seçilen SEV Yönetim Kurulu Başkanımız Mehmet Nane (TAC '84) ile gururlandık bir kez daha. Başarılarının devamını diliyoruz. Ayrıca SEV Yönetimi tarafından spor salonumuza efsane Nejat Güngör Hocamızın adının verilmesine öncülük eden sevgili Mehmet Nane Başkanımızı kutluyoruz BizLetter olarak.

Sayfalarımızda mezunlarımızın nerelerde, neler yaptıklarını anlatan sayısız söyleşi bulacaksınız. Ayrıca Adana'nın sevilen ve tanınan ismi, tarım sektörümüzün ön saflarında yer alan sevgili Bülent Özler (TAC '73) ile yapılan bir söyleşi okuyacaksınız.

Dünyanın dört bir köşesine dağılmış mezunlarımızın katılımı ile farklı konularda düzenlenen Zoom buluşmalarını da yansıtmaya çalıştık bu sayımızda. 2020'nin sonbaharının son günü olan 20 Aralık'ta kaybettiğimiz Beyaz Gölgemizin anısına düzenlenen Zoom buluşması ile sevgili Nejat Güngör Hocamızı andık. TAC Ailesi

bu gecede sevgili hocalarına vefasını dillendirdi. Kaydı yapılan bu geceyi sizlerle paylaştı derneğimiz.

Beş yıl önce kaybettiğimiz TAC '57'li sevgili Abdullah Küçük Hocamızı da rahmetle anıyoruz. Futbolda TAC'ye başarılar kazandıran Hocamız, Nejat Güngör Hocamızla gittikleri yerde huzur içinde uyusunlar.

Pandemi hâlâ hükmünü sürdürüyor mavi gezegenimizde maalesef. Çok kıymetli yakınlarımızı kaybediyoruz bu süreçte. Kendilerini rahmetle anıyor, yakınlarının acısını paylaşıyoruz TAC Ailesi olarak.

BizLetter olarak 2021 yılınızı kutluyor, Covid-19'dan uzak, esenlik dolu günler diliyoruz.

BizLetter, bizim haberleşme medyamızdır. Her birimiz BizLetter'ın birer muhabiri olup, her birinizden gelecek haberlere bir sonraki sayımızda yer vermek isteriz.

Bizlere tarsusamerikankoleji@gmail.com ve nuranbaykal@gmail.com adreslerinden ulaşabilirsiniz.

Esenlikle kalın, BizLetter'sız kalmayın.

Abdullah Küçük
TAC '57

BizLetter sizlerden gelecek fotoğraf ve haberler bekliyor.

Unutmayın:

HER MEZUNUMUZ BİR HABER

HER MEZUNUMUZ BİR MUHABİRDİR.

betulablatac@gmail.com - nuranbaykal@gmail.com - erdogankaynak@gmail.com

Hoşça kalın, Bizletter'sız kalmayın

Başkandan

Aydın Ramazan Dincer TAC'83

Sanal Homecoming ile hasret giderdik

Sevgili Mezunlar, Ağabeylerim, Kardeşlerim,

Sağlık ve mutluluk diliyorum. Kısıtlı ve mesafeli hayatın etkilerini umarım fazla hissetmiyorsunuz. Dernek olarak bu negatif ortamda sizlere biraz gülümseme gönderebilmek için çevrimiçi toplantılarımız devam ediyor.

Fiziki toplantının yerini tam tutmasa da katılımın çok büyük olduğu Sanal Homecoming hepimize birazcık hasret giderme imkânı sundu. 450 civarı mezunun dünyanın her noktasından katıldığı, 6,5 saat süren tam bir hasret giderme toplantısıydı.

Dönem Temsilcileri Meclisimizin 2. toplantısını da Engin Ünsal Ağabeyin toplantı başkanlığında gerçekleştirdik. Camiamızla ilgili genel görüşlerin paylaşıldığı faydalı bir beraberlikti.

Geçtiğimiz yıl gelen olumsuz haberlerin yoğunluğu ve moral yükü sebebiyle dernek ekibince bazen eğlenme ihtiyacı, kısa bir mola olsun diye farklı sosyal etkinlikler de düşünülüyor. 350 katılımcı ile yaptığımız toplantının anısına gönderdiğimiz bardakları iyi günlerde kullanmanızı diliyoruz.

Ekonominin ve fiziki imkânların daraldığı bugünlerde TAC mezunu, aidiyet duygusunu bir kez daha gösterdi. Derneğine sahip çıktı,

bu kriz döneminde bile aidiyet bağışlarında önemli bir azalma olmadı, hepimize sonsuz teşekkürler.

Hollanda'da yaşam, öğrenim, iş imkânları toplantımız; geleceğin teknolojisi elektrikli otomobiller konulu çevrimiçi toplantılar mezunlarımızın yoğun ilgisini çekti.

Okulumuzda bir dönem spora ve bizlere çok emeği geçen Nejat Hoca'yı ebediyete yolculadık, adı kalbimizde ve spor salonunda yaşayacak. İyi ki karşılaşmışız, öğretmenimiz olmuş. Işıklarda uyusun sevgili hocam.

Temel prensibimiz her zaman dayanışma. TACDAYS adını verdiğimiz yardımlaşma sandığını sizlerle paylaşmıştık Yardımlaşmayı camiaya yaymak ve kurumsallaştırabilmek için katkılarınız bizim için çok kıymetli.

Telekonferansla Aralık'ta yapılan SEV Mütevelli Heyet toplantısına dernek ekibi olarak katılım sağladık. Tüm paydaşların fikirlerini dinlemek, her paydaşın kendini ifade edebilmesini görmek güzeldi.

Sanal Son Cumaları kaçırmayınız; yer, zaman, ülke kısıtlaması olmadan dünyanın her yerinden katılmak, keyifli bir TAC akşamı yaşamak isteyenlere mavra garanti.

Mutlu haberlerde buluşmak üzere, sağlık ve esenlikler dileriz.

TAC sevgisi ve saygısıyla.

Neden aidat vermeliyim?

Sevgili TAC,
Aidat bağışları Dernek faaliyetlerini yürütebilmemiz için gereken en önemli güç kaynağıdır. Şimdiki ve gelecekteki hizmetlerimizin temel kaynağı aidatlardır.

2021 YILI AİDATIMIZ
Aidat 350 TL + Üniversite Bursu 75 TL olarak belirlenmiştir.

Tuğla Haberleri - 172

(Bir Tuğla da Sen Koy!)

Sevgili Mezunlarımız;

Mezunlar Derneği ile Sağlık ve Eğitim Vakfı'nın birlikte yürüttüğü "Bir Tuğla da Sen Koy!" Burs Projesi sizlerin hiç eksilmeyen desteği ile başarılı bir şekilde 14 yıldır devam ediyor. Başarılı olup desteğe ihtiyaç duyan öğrenciler, bu burs desteği ile okulumuzda eğitim görme imkânı buluyor.

Proje sayfamız www.birtugladasenkoy.com adresinde Stickler Hall üzerinde Tuğlalar birer birer örülmeye devam ediyor. Mezunlarımız, dostlarımız, destek veren kurumlar, küçük-büyük tüm mezun dönemlerimiz acı-tatlı anılarını, sevinçlerini, hüznelerini bu tarihi duvarda ölümsüzleştiriyor.

Tuğla Bursu Fonu'na yapılan tüm burs bağışlarını "Tuğla Haber Bültenleri" şeklinde projenin başından beri sizlerle paylaşıyoruz. Önceki haber bül-

tenlerine Tuğla Projesi sayfamızdan ulaşabilirsiniz. 171 no.'lu bültenden bu yana birikmiş olan haberleri topluca sizlerle paylaşmak istedik. Uzun bir listeden oluşan bu toplu bültenden sonra sizlerle, ayrı ayrı haber bültenlerinde, bugüne kadar yapılan bağışlarla ilgili farklı analizleri paylaşacağız.

Okulumuzda okumayı hak eden tüm öğrencilerin eğitim fırsatı bulabilmesine katkı vermek amacıyla bağış yapan mezunlarımıza ve dostlarımıza, verilen bursları yarı yarıya "match" eden, projeyi birlikte yürüttüğümüz Sağlık ve Eğitim Vakfımıza bir kez daha teşekkür ederiz.

Yapılan bağışları içeriklerine göre; Anı Tuğlaları, Kişisel Tuğlalar ve Dönem Tuğlaları olarak gruplandırdık. Son haberden bu yana yapılan Tuğla bağışlarının listesi aşağıdadır:

- ANI TUĞLALARI -

Levend Beriker Anı Tuğlası - 35 Tuğla

Çok erken yaşta kaybettiğimiz Levend Beriker '73 Ağabeyimizin çocukları Leyla ve Emir, bu değerli insanın, babalarının anısını eğitime destek vererek yaşatmayı amaçladılar. Leyla Beriker babasının sağlığında defalarca koştuğu New York Maratonu'nu koşarak TAC'de başarılı ve ihtiyacı olan bir öğrencinin eğitimine destek vermek için Tuğla Burs fonuna kardeşi Emir ile birlikte kaynak yarattı. Levend Beriker Ağabeyimizin anısı sonsuz dek <http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/levendberiker/> sayfasında yaşayacak.

İbrahim Akış Anı Tuğlası - 26 Tuğla

Engin Akış '75, okulumuzda uzun yıllar öğretmenlik yapan efsane hocalarımızdan birisi olan babası İbrahim Akış'ın anısına bağışlar yapıyor. Engin Akış, diğer bağışları ile birlikte toplam 33 Tuğla'ya ulaştı. (İbrahim Akış Hocamız, oğlu doğduğunda o dönemde öğrencisi olan ve çok sevdiği Engin Ünsal

'55'in adını oğluna vermiş. Bu vesileyle bu güzel anıyı da sizlerle paylaşmak istedik.)

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/ibrahimakis.jpg>

Adem Zafer Büyükyurtsever Anısına - 22 Tuğla daha

Hüseyin Büyükyurtsever '91; babası Adem Zafer Büyükyurtsever'in anısını yaşatmak amacıyla burs fonuna düzenli olarak katkıda bulunuyor. Bugüne kadar yaptığı bağışlar 106 Tuğla'ya ulaştı. Hedefi 108 Tuğla'ya tamamlamak. Bu bağışıyla Hüseyin Büyükyurtsever en çok bağış yapanlar arasında 13. sıraya yükseldi ve 100 ve üzerinde Tuğla bağışı yapan 14 bağışçıdan biri oldu.

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/adem-buyukyurtsever.jpg>

Mehmet Berke Ortatepe 2020 Anı Tuğlası - 16 Tuğla

2020 mezunumuz Berke Ortatepe'yi

mezuniyetinin henüz birinci yılında, çok genç yaşta kaybettik. Üzüntümüz büyük. Sevgili kardeşimiz Berke'nin anısını yaşatmak amacıyla dönem arkadaşlarının öncülüğünde çok sayıda mezunumuz, velimiz ve dostumuz bağışta bulunarak Tuğla Bursu sayfamızda adını ölümsüzleştirdiler. Katkı yapanlar:

Mehmet Çelebi '60, Akar Burduroğlu '63, Nuri Çarkacı '63, Abdulkadir Kokulu '73, Ali Cerrahoğlu '78, Serdar Kutsal '81, Mustafa Özünlü '82, Selim Özekici '82, Ramazan Dincer '83, Canev Kaynak '86, Gözde Özgödek '86, Mehmet Sinan Bilgin '86, Ali Murat Atlas '88, Ayşe Aksoğan Yalnız '88, Erol Demir '88, Umut Yalnız '88, Argun Palabıyık '89, Banu Öztürk '89, Cem Küçükcan '89, Zeynep Efser Ergün '89, Cüneyt Tamam '89, Zehra Defne Özkul Öztürk '89, Anis Arundar Paydak '89, Özer Bener '89, Yaşar Sami Ural '89, Fırat Topaloğlu '89, Naci Kavrar '89, Ayşegül Hekimoğlu Türkmen '89, Volkan Pek '89, Orhun Kutevu '89, Serkan Solmazer '89, Defne Ongun Müminoğlu '89, Alper Özölmez '89, Alper Çeler '89, Sayman Saygılı '89, Bedriye Ateş '89, Elif Rana Acımış '20, Berna Acımış, Ercan Acımış '90, Önder Darendeli '90, Ozan Levent '90, Hakan & Aslı Şenol '91, Hakkı Sunay '91, Sinem Bilgen '91, Ferda Tarakçıoğlu '92, Renin Melahat Arpaç '92, Okan Bozkırlı '94, Fethi Kaan Akyalçın '95, Güçlü Atınç '95, Yusuf Pehlivan '95, Dilek Sezer Keleş '96, Göze Üner '96, Koral Karşılıklı '96, Lelani Bugay Göncü '96, Nevra Gülay Milli '96, Selin Tansuğ '96, Jozef & Çiğdem Amado '98, Mert Uğurses '98, Seçil Vural '99, Çağlar Yılgör '01, Murat Soyupak '01, Alp Erdem '02, Onur Yağmur '02, Yusuf Erkmen '02, Ahmet Turan Bülbül '03, Can Sözüdüz '03, Can Özkenel '04, Ömer Demir '04, Buğra Kokulu '05, Sercan Yıldız '05, Turgut Köksal Yalçın '09, Yağız Demirsoy '09, Mehmet Berk Aslan '12, Merve Günaştı '12, Hakan Alp Sahiller '13, Emre Tanyeli '14, Pırıl Gümüldürü '14, Sera Yalaz '14, Berk Öcal '15, Efe Seçer '15, Emre Günaştı '15, Ezgi Gül Adanır '15, Mertcan Kircelli '15, Yusuf Emir Gizir '15, Yusuf Gölbaşı '15, Halide Gündeş '16, Güney Yurtsever '17, Hatem Civan Şahin '17, İnci Alpay '17, Özkan Alper Yavuz '17, Yaşar Mert Akyürek '17, Ali Alp Dinçer '18, Adem Aslan '19, Ali Özeltin '19, Alin Gürdikyan '19, Alper Kutlar '19,

Aslı Aydoğdu '19, Atahan Kafkas Balkaroğlu '19, Atakan Arıkan '19, Beste Özyürekoğlu '19, Buğra Ergin '19, Çağlar Aytekin '19, Cem Haytaç '19, Defne Bundur '19, Defne Talya Boyar '19, Deniz Korkmaz '19, Doğu Yurtsever '19, Eda Altuntaş '19, Ege Baykal '19, Nuran Baykal, İltar Baykal '87, Elif Dayı '19, Emre Yapıcı '19, Güney Menteş '19, İdil Bayık '19, Ilgın Gökten '19, Kaan Erdebil '19, Kutay Kokulu '19, Lavinya Yeke '19, Mehmet Egemen Ünlüsoy '19, Melisa Çayan '19, Melisa Karakullukçu '19, Melisa Vural '19, Mert Kepece '19, Mert Söğütlü '19, Mert Yiğitbaşı '19, Minel Doğru '19, Naci Gülalp '19, Nida Görkem Aktaş '19, Ömer Dikencik '19, Ramazan Mert Genç '19, Seren Yılmaz '19, Şerife Çağlar Küçük '19, Sude Sevindi '19, Tunç Türel '19, Umay Nursal '19, Yağız Alp Coşkun '19, Yaşar Bora Yüksel '19, Yiğit Bezek '19, Zehra Güdemez '19, Zeynep Naz Yoğurtçuoğlu '19, Ali Ata Ediz '20, Arman Bayboğan '20, Çağla Bakır '20, Damla Dinçkan '20, Ece Ejder '20, Ece Özer '20, Mertay Karakaş '20, Pelin Yazıcıoğlu '20, Ece Dinçer '22, Betül Öcal, Aylin Akkese, Fatma Dilek, Ganiye Pakyürek, Levent Uğurses, Meriç Özcan, Müge Nur Haddad, Mustafa Şahan, Nevin Gürpınar, Nilgün Alpay, Nizamettin Onur, Remziye Şebnem, Selin Aydoğdu, Sema Erdinç, Sevinç Haytaç, Tijen Türel, Tülay Yiğitbaşı, Tuncay Coşkun, Yahya Murat Kur.

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/berkeortatepe/>

Can Göle '85 Anı Tuğlası - 11 Tuğla

Cengizhan Göle '85'in oğlu Can'ın zamansız kaybı hepimizi derinden üzdü. 1985 mezunu sınıf arkadaşları ve dostları, adını yaşatmak amacıyla 11 Tuğla bağışında bulundular.

Uğur Kartal Anı Tuğlası - 11 Tuğla

Ali Burak Kartal '88, okulumuzda Türk Müdür olarak görev yapıp emek veren babası Uğur Kartal'ın anısına 11 Tuğla bağışladı.

Zeki Ceren Anı Tuğlası - 3 Tuğla

Zeki Ceren hocamız, 2000'li yıllarda okulumuzda öğretmenlik yaptı. Hocamızı yakın zamanda kaybettik. Hocalarının anısını yaşatmak amacıyla öğrencileri olan 2000 mezunları 3

Tuğla bağıışı yaptılar.

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/zekiceren/>

Fırtına Yardım '86 Anı Tuğlası - 2 Tuğla daha

1986 dönemi sınıf arkadaşları çok zamansız kaybettiğimiz Fırtına Yardım'ın anısını sonsuza dek yaşatmak için 16 Tuğla bağıışlayıp ilk etapta rezervesi ile birlikte 25 Tuğlalık bir alana ismini yazdırmışlardı. Bu bağıışlarına 2 Tuğla daha eklediler. 1986 döneminin önceden yapılan Dönem Tuğlası bağıışlarla birlikte toplam Tuğla sayıları 319 oldu.

<http://www.birtugladasenkoy.com/yonlendir/firtinayardim.html>

Mahmut Nedim Aysalar '83 Anı Tuğlası - 2 Tuğla

1983 Mezunlarımız sınıf arkadaşları Mahmut Nedim Aysalar'ın anısını yaşatmak amacıyla 2 Tuğla bağıışı yaptılar.

<http://www.birtugladasenkoy.com/yonlendir/mahmutnedimaysalar.html>

Necdet Öcal Anı Tuğlası - 1 Tuğla daha (Kaan Öcal '05)

Betül Ablamız ve kardeşleri Hüseyin ve Ekrem Öcal ile torunu Kaan Öcal '05, TAC 1948 mezunu ağabeyimiz Necdet Öcal'ın adını yaşatmak amacıyla Tuğlalar bağıışlayarak toplamda 12 Tuğla'ya ulaştılar. Bu bağıışıyla Kaan Öcal '05 ise dördüncü Tuğlasını bağıışlamış oldu.

Ali İlgen '66 Anı Tuğlası - 1 Tuğla

1966 Mezunlarımız Levent Kavvas, Ali Onur Bilgin ve Ali Açıan dönem arkadaşları Ali İlgen'in anısına bir Tuğla bağıışı yaparak TAC '66 Tuğlasına eklediler. Bu bağıışla birlikte 1966 mezunlarımızın Tuğla sayısı 53'e ulaştı. Hedefleri 60 Tuğla. Ali İlgen '66'nın fotoğrafına ulaşmak için: <https://www.facebook.com/Bombalaki/posts/2295491470526539>

Kemal Eren '68 Anı Tuğlası - 1 Tuğla (Nihat Taner '68)

1968 Mezunumuz Nihat Taner, sınıf arkadaşı Kemal Eren '68 anısına bir Tuğla bağıışladı. Bu Tuğla ile Nihat Taner ağabeyimizin toplamda 12 Tuğlası oldu.

- KİŞİSEL TUĞLALAR -

Ahmet Hamdi Ongun '74 - 49 Tuğla

1974 mezunumuz Ahmet Hamdi Ongun, uzun yıllardır Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyor. Tuğla Bursu ile okuyan öğrencilere destek vermek üzere o da 49 Tuğla bağıışlayarak Stickler Hall duvarında yerini aldı.

Ayşe ve Levent Işıklı '74 - 21 Tuğla

İstanbul'da yaşayan ve radyasyon onkolojisi uzmanı olan Dr. Levent Işıklı '74, eşi Ayşe Hanım'la birlikte Tuğla Bursu Fonu'na destek olmaya 21 Tuğla bağıışı ile başladı.

Ata Tanrıverdi '54 - 16 Tuğla

1954 mezunu Ata Tanrıverdi ağabeyimiz Tuğla Bursu Fonu'na destek olmak istedi ve 16 Tuğla

bağıışı yaptı. Ata Tanrıverdi '54, bu yıl pandemi nedeniyle sanal olarak yaptığımız Homecoming'e katılan en büyük ağabeyimiz olarak çok güzel bir açılış konuşması yapmıştı.

Ömer Faruk Tümer '85 - 10 Tuğla

TAC 1985 mezunumuz Ömer Faruk Tümer, Bodrum'da mezunlarımızı bir araya getirmekte gösterdiği başarılı çalışmalarının yanı sıra Tuğla Bursu Fonu'na 10 Tuğla bağıışıyla destek oldu.

Yılmaz Yetmen '55 - 8 Tuğla daha

Yılmaz Yetmen ağabeyimiz Amerika Birleşik Devletleri'nde FABSIT aracılığıyla burs fonuna her yıl düzenli olarak 250 USD bağıış yapıyor. Bu son bağıışıyla toplamda 9 Tuğla'ya ulaştı, hedefi

18. Dönem bağıışı ile birlikte Yılmaz ağabeyimizin toplam 10 Tuğlası oldu.

Selim Özekici '82 - 5 Tuğla daha

Selim Özekici, sahibi olduğu atları başarıya ulaştırma eğitim fonumuza Tuğlalar bağıışlıyor. Bu son bağıışlarla önceden rezerve ettiği 14 Tuğla'yı tamamladı. Yeni rezervasyon yaparak hedefini 30 Tuğla olarak belirledi. Selim '82, diğer bağıışları ile toplamda 16 Tuğlaya ulaştı.

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/ozekici/>

Berkan - Seda Sağlam '00 - 3 Tuğla daha

2000 mezunlarımız Berkan ve Seda, düzenli olarak Tuğla bağıışı yapıyorlar. Kişisel Tuğlaları 9'a ulaştı. Hedefleri 12 Tuğla. Dönem Tuğlaları içine yaptıkları bağıışlar ile toplamda 18 Tuğlaları oldu.

Alican Poyraz '05 - 3 Tuğla daha

2005 mezunumuz Alican Poyraz, düzenli olarak her 3 ayda bir Tuğla bağıışı yapıyor. Şu ana kadar 17 Tuğla'ya ulaştı.

Hazal Kamışlı '09 - 3 Tuğla

2009 mezunumuz Hazal Kamışlı, okulumuzu birinci olarak bitirmişti. Mezuniyet töreninde birincilik ödülü olarak hediye edilen Tuğla'dan çok etkilenmiş, mutlu olmuş, duygulanmıştı. O gün "Ben de ileride çalışma hayatıma başladığımda kardeşlerime destek için Tuğla bağıışında bulunacağım" diyerek kendisine söz vermiş. Tam 10 yıl sonra bu hayalini gerçekleştirip 3 Tuğla bağıışı yaptı. Bu güzel düşüncesi ve desteği için Hazal'ı kutluyoruz.

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/hazalkamisli.jpg>

Atakan Sobay '54 - 2 Tuğla daha

Atakan Sobay ağabeyimiz Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyor ve Türkiye'ye her gelişinde Tuğla bağıışı yapıyor. Atakan ağabeyimizin toplamda 3 Tuğlası oldu.

Ozan Levent '90 - 2 Tuğla daha

Ozan '90 düzenli bağıışlarıyla toplamda 3. Tuğlasını tamamlamış oldu.

Haydar Hoca Tuğlası - 1 Tuğla (Yakup İçgören '71)

1971 mezunumuz Yakup İçgören, Haydar Hocamızın doğum günü anısına 1 Tuğla bağıışladı. Dönem Tuğlası ve katkıları ile birlikte toplamda 14 Tuğla bağıışlamış oldu. Haydar Hocamızın anısına rezerve edilen 100 Tuğlanın 21'i bağıışlanmış durumda.

<http://www.birtugladasenkoy.com/yonlendir/haydarhoca.html>

Turhan Ergene '52 - 1 Tuğla daha

1952 mezunu Turhan ağabeyimiz her yıl aidatıyla birlikte 1 veya 2 Tuğla alarak toplamda 9 kişisel Tuğlaya ulaştı. Dönem bağıışı ile toplam 10 Tuğlası oldu.

Özcan Erem '56 - 1 Tuğla

1956 mezunumuz Özcan Erem ağabeyimizin bu son bağıışı ile birlikte 2 Tuğlası oldu.

Çetin Yüceuluğ '64 - 1 Tuğla

Çetin Yüceoğlu ağabeyimiz 55. mezuniyet yılında ilk kişisel tuğlasını aldı. Daha önce 1964 Dönem Tuğlası'na yaptığı katkılarla birlikte toplamda 6 Tuğla bağıışlamış oldu.

Kamil Kozan '64 - 1 Tuğla

Kamil Kozan ağabeyimiz de 55. mezuniyet yılında 1 Tuğla bağıışında bulundu.

Yavuz Altay '64 - 1 Tuğla

Yavuz Altay ağabeyimiz 55. mezuniyet yılında ilk kişisel Tuğlasını aldı. Daha önce 1964 Dönem Tuğlası'na yaptığı katkılarla birlikte Yavuz ağabeyimiz toplamda 9 Tuğla bağıışlamış oldu.

Emin Çulhacı '68 - 1 Tuğla

Emin Çulhacı ağabeyimiz 2. Tuğla bağıışını yaptı.

Tuncay Sergen '70 - 1 Tuğla daha

1970 mezunumuz Tuncay Sergen 2. kişisel Tuğlasını aldı. Dönem Tuğlalarına katkısı ile toplamda 9 Tuğlası oldu.

Ali Murat Atlas '88 - 1 Tuğla daha

1988 mezunumuz Ali Murat Atlas, bu bağıışla toplamda 5 Tuğlaya ulaştı.

Bülent Savcı '90 - 1 Tuğla

Bülent Savcı '90, aidat bağışını yatırırken bir de Tuğla bağışı yaptı.

Ceyda Ataman '92 - 1 Tuğla

1992 mezunumuz Ceyda Ataman, ilk Tuğla bağışını yaptı.

Ozan Gürsoy '92 - 1 Tuğla

1992 mezunumuz Ozan Gürsoy'un bu Tuğlayla toplamda 2 Tuğlası oldu.

Ömer Paksoy '98 Tuğlası - 1 Tuğla

1998 mezunumuz Ömer Paksoy'un bu bağışı, dönem Tuğlasına katkıları ve diğer bağışları ile

birlikte toplamda 16 Tuğlası oldu.

Feyza Genç '99 - 1 Tuğla

1999 mezunumuz Feyza Genç, mezuniyetinin 20. yılı anısına ilk Tuğla bağışını yaptı.

Mert Işık '23 - 1 Tuğla

Mert Işık kardeşimiz henüz TAC öğrencisi. 2023 yılında mezun olacak. Okulu sıklıkla ziyaret eden annesi, güzel ve sevgi dolu ortamdan etkilenerek oğlunun adına Tuğla bağışı yaparak katkıda bulunmak istedi. Velilerimizin de burs fonuna katkıda bulunması, camiamızın birlik beraberliğini göstermesi açısından çok değerli; teşekkür ediyoruz.

- DÖNEM TUĞLALARI -**TAC 63 Mezunları - 17 Tuğla daha**

1963 mezunu ağabeylerimiz, bugüne kadar yaptıkları bağışlarla toplamda 525 Tuğlaya ulaştılar. "Bir Tuğla da Sen Koy!" web sayfası üzerinde eğitim meşalesini yakan ağabeylerimiz, şimdi de düzenli aralıklarla "Yakıt Tuğlaları" olarak eğitim meşalesinin parlaklığını sürdürüyorlar. Katkı yapanlar:

8 Tuğla - Kaan Burduroğlu

4 Tuğla - Yılmaz Ayata

1'er Tuğla - Ökkeş Hayta, İlter Ayata, Metin

Sürücü

1 Tuğla - Kutay Daşer Anısına

Katkı - Bülent Gürsel, Nuri Çarkacı, Bülent Özsoy, Akar Burduroğlu

<http://www.birtugladasenkoy.com/yonlendir/63mezunlari.html>

TAC 71 Mezunları - 15 Tuğla daha

1971 mezunlarımız projenin başından bu yana düzenli bağışlarla Tuğlalarını ilmek ilmek örüyorlar. Süha Önen ağabeyimizin koordinasyonu ile küçük küçük, ama sürekli bağışlar yapıyorlar. Bu 15 Tuğla ile toplamda 205 Tuğlaya ulaştılar ve hedefleri 222 tuğla. Tuğla sayfası üzerinde rezerve alanlarını iki kez doldurdular ve şimdi üçüncü alana geçtiler.

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/tac71/>

TAC 91 Mezunları - 6 Tuğla daha (Ozan Özhan '91)

1991 mezunumuz Ozan Özhan, Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyor ve Tuğla bağışlarını FABSIT aracılığıyla yapıyor. Bu 6 Tuğla ile birlikte Ozan Özhan toplamda 13 Tuğla bağışı yaptı ve 1991 mezunlarının kaybettikleri dönem arkadaşlarına ithaf ettikleri Tuğlaları ana sayfada Atatürk Büstü'nün hemen altında yer alıyor: <https://birtugladasenkoy.com/>

TAC 78 Mezunları - 5 Tuğla daha

Bu bağışlarla birlikte TAC 78 mezunları toplamda 216 Tuğlaya ulaştılar. Hedefleri 600 Tuğla. Katkı yapanlar:

3 Tuğla - Tekin Akpolat

1 Tuğla - Mehmet İnal

Katkı - Bülent Döner, Bülent Kırpıcı, Ali Cerrahoğlu

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/tac78/>

TAC 97 mezunları - 3 Tuğla daha

1997 mezunları toplamda 59 Tuğlaya ulaştılar. Hedefleri 60. Bu son 3 Tuğla'ya katkı yapanlar:

Eva İmir, Onur Aydoğan, Meriç Türemiş, Tansel Kurtuluş, Egemen Çandır, Selim Gizer

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/97mezunlari.htm>

TAC 95 Mezunları - 3 Tuğla daha

1995 mezunlarımız bir araya gelerek 3 Tuğla bağışı daha yaptılar ve toplamda 68 Tuğlaya ulaştılar.

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/95mezunlari.htm>

Talas Mezunları - 2 Tuğla daha

Talas Amerikan Ortaokulu mezunu ağabeylerimiz hem kapanan okullarının anısını yaşatmak hem de ihtiyacı olan başarılı öğrencilere destek olmak için bugüne kadar 159 Tuğla bağışı yaptılar.

Yapılan bu son Tuğla bağışına katkı yapanlar: Saffet Esen, Sırrı Ergün, Ömer Yağız ve Mustafa Murat

Diğer Talas mezunlarının bağışlarıyla birlikte 282 Talas Tuğlası daha bağışlayarak 600 Tuğlaya ulaşmayı hedefliyorlar.

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/talas/>

- DERNEK ALT PROJE TUĞLALARI -*** Depolarımız Tuğlalarla Dolsun Projesi - 26 Tuğla daha**

Mezunlarımız ve dostlarımızın katıldığı projede araçlarımız için yakıt aldıkça Tuğla fonuna katkıda bulunuluyor. Shell ile yürüttüğümüz proje ile yakıt için ödenen miktarın belli bir kısmı kullanıcıdan ek bir miktar çıkmadan yakıt alan kişiye indirim olarak, bir kısmı da Tuğla fonuna bağış olarak aktarılıyor. Şu ana kadar bu proje ile elde edilen bağışlarla 240 Tuğla bağışlanmış oldu.

Bu projeyi iki farklı Shell distribütörü firma ile yürütüyoruz; Akcanlar ve Senos. Son 26 Tuğla'nın 7'si Akcanlar, 19'u ise Senos firmalarından elde edilen bağışlardan oluştu. Sizler de bu projeye katılmak isterseniz lütfen arayınız.

*** Kumbara Tuğlası - 3 Tuğla daha**

Tuğla projemize 2000'den fazla kişi ve kurum bağışta bulundu. Büyük bağışların yanı sıra küçük küçük bağışlar da çok anlamlı. Bir Tuğla olarak koyulamayan küçük bağışlar "Kumbara Tuğlası"nda birikiyor ve yeterli büyüklüğe ulaşınca proje sayfamıza Tuğla olarak yerleştiriliyor. İşte bu küçük bağışlarla 3 Tuğla daha kazanıldı ve yerlerine yerleştirildi.

TAC 79 Mezunları - 1 Tuğla daha (Gökhan Tırnakçı '79)

Gökhan Tırnakçı'nın bu bağışıyla 1979 Mezunları 49 Tuğlaya ulaştılar. Hedefleri 61 Tuğla. Aşağıdaki linke tıklayarak 1979 mezunlarının sayfasını görebilirsiniz.

<http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/79mezunlari.htm>

TAC 2019 Mezunları - 1 Tuğla

Yüksek öğrenimlerine İstanbul'da devam edecek olan 2019 mezunlarımız için "İstanbul'a Hoş Geldiniz Yemeği" düzenlendi. Bu yemeğe katılanlar o günün anısına aralarında para toplayarak 1 Tuğla bağışı yaptılar.

<http://www.birtugladasenkoy.com/yonlendir/2019mezunlari.html>

Mezun Kitapları Tuğlası - 3 Tuğla daha

Mezunlarımız yazdıkları kitaplardan belli sayıda örneği Derneğimize gönderir ve bu kitaplar Giftcenter'da sergilenir. Dileyen mezunlarımız bu kitapları alır, okur ve Tuğla Fonu'na bağışta bulunur. Bu bağışlarla 3 Tuğla daha oluştu ve sayfada yerini aldı.

Kurban Bayramı Bağışları - 1 Tuğla daha

Dileyen mezunlarımız Kurban Bayramlarında burs fonumuza bağışta bulunurlar. Bu yıl da Kurban Bayramı'nda yapılan bağışlarla 1 Tuğla bağışlandı.

Katkıda bulunanlar: Mehmet Özel '90, Gözde Özgödek '86, Ramazan Dincer '83, Betül Öcal, Nuran Baykal, Aylin Türkmen '98, Ercan Acımış '90, Umut Yalnız '88, Ali ve Yeşim Cerrahoğlu '78

*** İstanbul Minyatür Turnuvası Tuğlası 2019 - 1 Tuğla**

Mezunlar Derneğimizin İstanbul Şubesi, her yıl mezunlar arası minyatür futbol turnuvası düzenler ve turnuvaya katılan mezunlarımızın bağışlarıyla her yılın turnuvasının anısına Tuğla bağışı yapılır.

Tuğla Haberleri – 173

12.000 Tuğla Özel Haberleri - 1: (İsme Özel Tuğla Bursları)

Sevgili Mezunlar;

Yılbaşı öncesinde sizlerle “Bir Tuğla da Sen Koy!” Burs Fonu Projesi'nin 172. haber bülteniyle son bağışların listesini paylaşmıştık. Önümüzdeki günlerdeki yeni bültenlerde bugüne kadar Tuğla Projesi'ne yapılan bağışların genel analizi yer alacak.

2020 yılı sonu itibarıyla 12.000 Tuğla eşiği geçildi ve bugüne kadar 12058 Tuğla bağışı yapıldı.

Tuğla Fonu'na 600 Tuğla (120 bin USD karşılığı) bağış yapan kişi veya kurumların adına bir Tuğla Bursu oluşturuluyor. Bağışçının adına oluşan Tuğla Bursu ile bir öğrenci, 5 yıl boyunca o bursla okuyor ve mezun olduğunda yeni bir öğrenci seçilerek yine bu isimle burs devam ediyor.

Tuğla Bursu'nda bugüne kadar bu durumun 6 örneği bulunuyor. Birçok kişi ve dönem de bu şekilde bağışlarına devam ederek zaman içinde 600 Tuğlaya ulaşmayı hedefliyorlar.

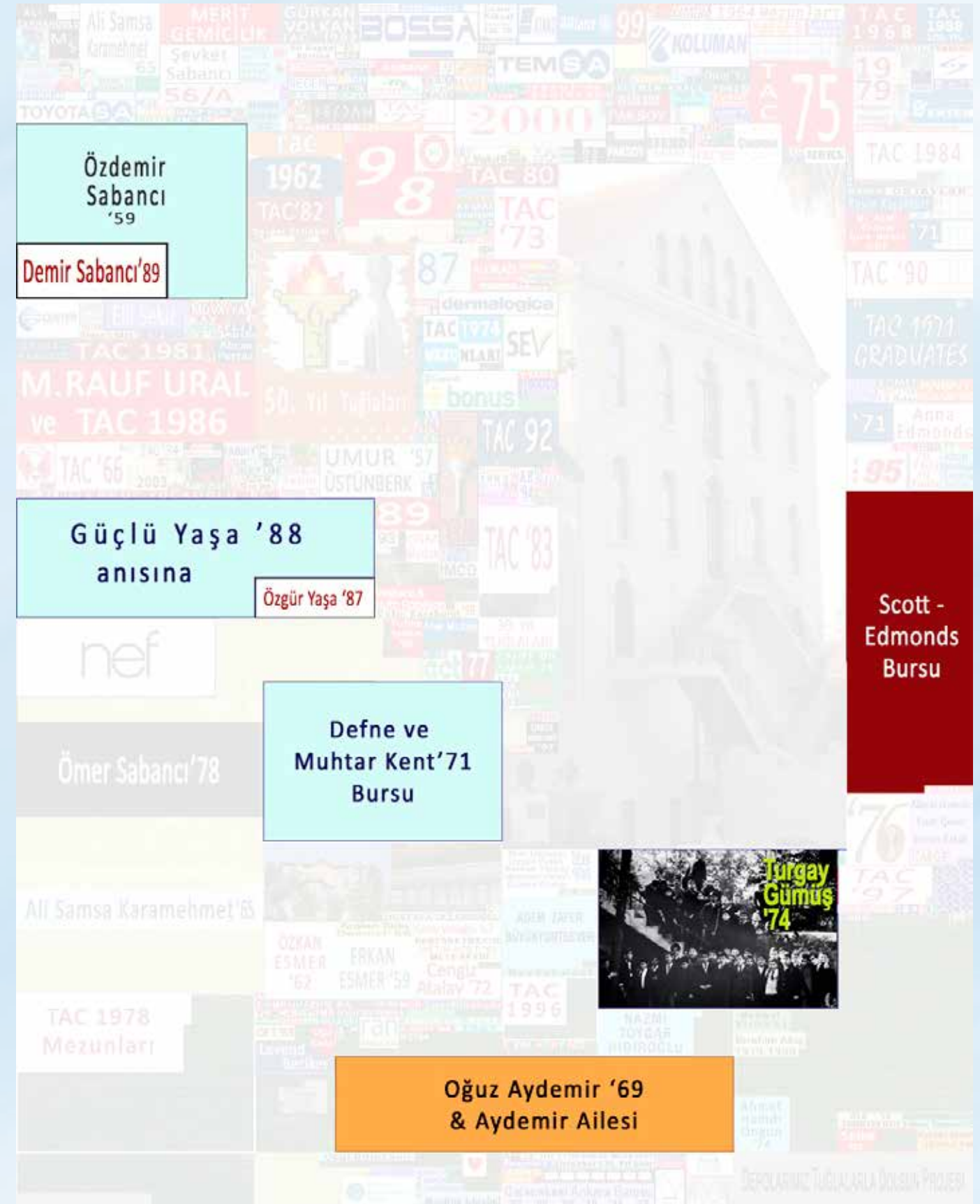
Aşağıda adları bulunan bu özel Tuğlaların sahiplerine, bu burslarla eğitim şansı bulan başarılı öğrenciler adına tekrar tekrar teşekkür ediyoruz:

Özdemir Sabancı Tuğla Bursu
Güçlü Yaşa Tuğla Bursu
Scott - Edmonds Tuğla Bursu
Defne ve Muhtar Kent Tuğla Bursu
Turgay Gümüş Tuğla Bursu
Oğuz Aydemir '69 ve Aydemir Ailesi Tuğla Bursu

<https://birtugladasenkoy.com/> sayfasındaki 600 Tuğlalık bağışların yerlerini aşağıdaki görselde görebilirsiniz. Sayfada Tuğlaların üzerine tıklayarak detaylı bilgilere ulaşabilirsiniz.

TAC Mezunlar Deneği

“TAC Anı Evi” Yeni Dijital Kardeşi, “www.tacmemories.com” İle Hizmetinize Girdi

STICKLER CAME HOME

İlk Dijital Homecoming'in Öyküsü

TAC'lilerin muhteşem bir bütünü nasıl oluşturduklarının çok örneği vardır. Biz iyi günde kötü günde, mümkün olan her günde birlikte olmayı, omuz omuza durmayı seven bir kitliyiz.

Küresel salgın Covid-19 bizi birbirimizden ayırmaya çok uğraşiyor, ama ona inat biz daha çok beraber vakit geçirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyoruz.

Mezunlar Derneği'nin 2020 yılı etkinliklerinde bu eğilim giderek artan biçimde sürüyor. Mart-Haziran aylarındaki Zoom buluşmalarında birbirinden ilginç ve önemli konularda değerli mezunlarımızı dinledik, birlikte katkı vererek güzel buluşmalar gerçekleştirdik. Baktık bu etkinlik türü, özellikle uzaklarda, gurbette bulunan mezunlarımız için daha da büyük bir anlam taşıyor, Covid Kapanması sonrası da bu uygulamaya devam ettik. Haziran'da "Yitirdiğimiz Mezun-

larımızı Anma'da buluştuk, Temmuz'da "TAC'nin Echoes Geleceği" üzerinde çalıştık. Sonbahar yaklaşırken hedef, geleneksel olarak Atatürk'ün Anma, Gençlik ve Spor Bayramı'na en yakın cumartesi günü, yani Mayıs ayın-

da Stickler'ın ev sahipliğinde gerçekleştirdiğimiz, ancak bu sene Covid-19 salgını nedeniyle başaramadığımız Homecoming'i gecikmeli de olsa yapabilmektir. Ne mümkün, iyice azdı Covid-19!

Eee ne yapalım? 5'li ve 10'lu

yıllarını coşkuyla kutlamanın hazırlığını yapan mezunlarımız ya da her sene Homecoming'e gitmeyi planlayan ve o hafta sonuna başka program koymayan mezunlarımız buluşmasını mı? Yüreğimiz ve aklımız bunu kabul

edebilir mi? “Ne yapalım efendim, Kovid var, yok bu sene Homecoming!” mi diyelim? Mükün mü? TAC Mezunlar Derneği gönüllüleri de birer mezun değil mi? O bütünün birer üyesi değil mi?”

“Haydi o zaman, Homecoming’e gidemiyorsak Homecoming evlerimize gelebilir mi?” dedik. Oturduk sonbahar aylarında bu çalışmayı planlamaya. Adı da güzel oldu. “Stickler Coming Home”.

18 Kasım’da Stickler bizleri evlerimizde, iş yerlerimizde, araçlarımızda ziyarete geldi.

Mezunlar Derneği ekibi, genç, kıdemli rolleri paylaştık. Sadece Dernek Yönetim Kurulu’nu kastetmiyoruz. Dernek Çalışma Grubu üyeleri, Dernek Dönem Temsilcileri Meclisi üyelerimiz... Herkes elini taşın altına koydu.

Kimi yazdı, kimi videoları hazırladı, kimi telefon iletişimini kurdu, kimi teknik alt yapıyı halletti, herkes bir parçası oldu bu çalışmanın.

Tabii en önemlisi, bu etkinliğe katılacak muhteşem TAC’liler olacaktı. Onlar gelmeseyse, “Dijital Homecoming de neymiş?” deseler, bu çabaların boynu bükük kalırdı. 400 mezuna yakın katılım muhteşemdi!

Aksine mezunu, yöneticisi, öğretmenini, yenisi, öncekisi koşarak geldiler. Bir kısmı canlı katılmadı, videoları ile merhaba dedi. Muhteşem bir buluşma oldu. Bizim Homecoming bir anda “Evrensel Homecoming’e” dönüştü. Bir mezun Adana’dan sesleniyor, bir diğeri Romanya’dan cevap veriyor, bir başkası Kanada’dan, ABD’den, dünyada TAC’li olan her yerden inanılmaz bir coşku

ile katıldı mezunlarımız. Sadece mezunlar değil, tabii. Bu camiaya emeği geçmiş efsaneler; Haydar Göfer ve Yücel Karan, videoları ile Jale Sever, Erdoğan Kaynak ‘63, Mustafa Nacar, Orhan Baycık, Gülay Karan, Sheila Salim, Aslı Som Hocalarımız, Headmaster “Eric is Back” Mr. Trujillo, önceki Headmasterlardan Mr. Mallet... Onlarla bir arada olmak çok çok güzeldi. Onların da ne kadar keyif aldığını gördük.

Homecoming geleneğine uygun olarak dönem plaketi verildi; plaketi ilgili dönemlerin isteği üzerine, bu güzel akşama davet edilen ve isimleri yukarıda olan değerli öğretmenlerimiz takdim etti.

Toplantıda ayrıca Vakfımızın Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Nane ‘84 de vardı. Hem de toplantı, eşinin doğum günü kut-

lamasına denk gelmesine rağmen! Bu ailece çok özel günlerinde, yine de yalnız bırakmadı bizleri. Güzel bir konuşma da yaptı. Zaten biz bir bütünsük, güçlüyüz. Derneği, Vakfı, okulu, öğrencisi, velisi ve elbette en önemli güç, mezunu. Bütünsük, bu kavramın hakkını verirsek güçlüyüz, her zaman.

Stickler’i evlerimizde konuk ettik. Açılıştan kapanışa kadar bugüne özel çekilen videolar, önceki Homecoming videoları zaman zaman ekrana geldi. İçimizi sıcaklık kapladı. Okuldaydık işte, ne güzel. Elbette bedenen de okulda olsak daha iyiydi. Ama diğer tüm duyularımızla yaşadık o coşkuyu.

Her Homecoming’te gerçekleşen program, bu sene de yapıldı. Saat 23.00 gibi resmi bölüm sona erdi. Mezun dönemlerin-

den isteyenler için “Rooms” uygulamasına geçildi. Dileyen dönemler bundan sonra toplantıya kendi aralarında mavra yaparak, kendilerine özel hazırlanan toplantı odalarında devam ettiler.

Saat 00.30 gibi toplantı hâlen devam ediyor, mezunlar mavraya doymuyor. O esnada Stickler’in yeniden inşasını başaran ekibin iki değerli üyesi Noyan Sancar ‘63 ve Bican Tuğberk ‘69 ağabeylerimize söz geldi. Stickler’in o sürecini çok keyifli ve ayrıntılı bir şekilde anlattılar. Kendilerine bir kere daha teşekkür ettik. “Açılış Stickler videosu ile başlamıştı, kapanışta da Stickler bilimsel bir şekilde gündemdeydi, ne güzel oldu” diyorduk ki kapanış ne mümkün! Kapıda mezunlar var! “Merhaba, biz geldik”. Muhabbet yeni baştan... Saat 02.30’a doğru toplantıyı anca bi-

tirdik. 7 saati aşkın bir Dijital Homecoming deneyimi yaşadık.

Tabii bu etkinlik çok öğretici oldu Dernek ekibi için. Bir kere salgın devam da etse tamamlansa da bu dijital buluşmalara devam edeceğiz. Elbette Homecoming’i ya da diğer Dernek etkinliklerini fiziken gerçekleştirmek için elimizden geleni yapacağız, ancak bu da ek bir çalışma biçimimiz olacak.

Yakında, uzakta, günlük gailer ve mesafeler nedeniyle TAC ve mezun camiası ile buluşamayan kardeşlerimize bu olanağı sunmak istiyoruz. Tabii teknik zenginlikleri ve çeşitlilikleri de katarak.

Zaten Stickler da öyle dedi. “Siz ne zaman isterseniz, ben gelirim evlatlar.”

TAC MEZUNLARI ZOOM TOPLANTISI

Ata Tanrıverdi TAC '54

12 Aralık 2020 Cumartesi akşamı saat 20'de RAKI temalı TAC Mezunlar Derneği Zoom toplantısından izlenimler:

Toplantıya gösterilen ilgi muhteşemdi. Belki de şimdiye kadar yapılan toplantılar içinde rekor derecesindeydi. Sunumcular çok iyi hazırlanmışlar; bilgileriyle, sempatik tavırlarıyla dinleyicilerin hemen gönlüne girmişlerdi. Toplantıyı idare eden Mehmet Özel kardeşimiz her zaman ki gibi gayet profesyonelce toplantıyı yürüttü. Katılımcıların en yaşlısı olarak (ki sonradan bunun doğru olmadığı ortaya çıktı) ilk sözü bana verdi. Ta çocukluğumdan gelen bir reaksiyon ile donup kaldım. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Halbuki bu hususta anlatabileceğim birçok şey olabilirdi. Mesela bir tişört üzerinde gördüğüm ve çok hoşuma giden şu sözlerle başlayabilirdim:

“RAKI IS THE ANSWER, I FORGOT WHAT THE QUESTION WAS”

Yahut da mesela affınıza sığınarak şu BEKRİ fıkrası ile söze başlayabilirdim:

Bir tarihte Bekri çarşıdan rakısını, nevalesini almış, evine dönüşürmüş. Yolda devriyeler Bekri'yi durdurmuşlar, üst baş araması yapmışlar. Cebinde rakıyı bulunca Bekri'yi derdest edip üzerinde suç aleti bulundurduğu suçlaması ile kadının huzuruna çıkarmışlar. Bekri iddiayı kabul etmiş, ceza-

sına razı olmuş. Ancak kadiya “Ben de sizi zina suçuyla dava edeceğim” demiş. Kadı şaşırılmış ve “Ben böyle bir suç işlemedim ki” demiş. Bekri'nin cevabı “Evet, ben de sizin zina suçunu işlemediğinizi biliyorum ama suç aletini üzerinizde taşıyorsunuz” olmuş.

Eğer bu fıkrayı beğenmediyseniz işte size başka bir fıkra:

Profesör içkinin zararları hakkında bir konferans veriyor ve örnek olarak da bir deneyimle iddiasını ispat için birisinde rakı, diğerinde su olan iki bardağı kürsüye koyuyor. Bir solucanı alıp su dolu bardağın içine atıyor. Solucan hayatından gayet memnun bardakta yüzmeye başlıyor. Hoca solucanı bardaktan çıkarıp bu sefer rakı dolu bardağın içine atıyor, solucan birkaç dakika içerisinde ölüp rakının üstüne çıkıyor. Hoca kendinden gayet emin soruyor: “Çocuklar bu neyi ispat ediyor?” Arka sıralardaki talebelerden birinin cevabı: “Efendim rakı içenlerde solucan yaşamaz.”

Rahmetli Aydın Boysan'dan alınmış bir hikâye: Üstat yirmili yaşlarda genç bir mimar, atandığı Diyarbakır'da ilk pazar günü “Şöyle bir etrafı dolaşıp şehri biraz tanıyayım” der. Şehir surlarının içinde yürümeye başlar. Diyarbakırlı birkaç genç surların dibine oturmuşlar, önlerinde bir tepsi çiğköfte, ufak ufak demleniyorlar. Üstat meraklı, hani yeni bir şey öğrenebilir miyim diye delikanlıların yanına yaklaşır afiyet olsun der. Delikanlılar hemen üstadı davet edip rakı ikram ederler. Boysan rakıdan

bir yudum alır, ama meret içilecek gibi değil. Diyarbakır sığasının altında, güneşin tam altında rakı olmuş bir kezzap. Dayanamaz, “Yahu delikanlılar, hiç olmazsa şu rakıyı biraz gölgeye koyun da böyle kaynar rakı içmek zorunda kalmayın” der. Gruptan biri hemen şu cevabı yapıştirir: “Ağabey, önce acılı çiğköfteyi yiyeceksin üstüne de rakıyı içeceksin, işte o zaman rakı sana buz gibi soğuk gelir” der.

Oldu olacak haydi size bir fıkra daha: Hoca yine içkinin zararları hakkında bir konuşma yapıyor ve soruyor: “Bir eşiğin önüne birisinde su diğerinde rakı olan iki kova koysan eşek hangisini içer?” Çocuklar hep bir ağızdan “Suyu!” diye bağırırlar. Hoca yine sorar: “Neden?” Arkadan çocuk cevap verir: “Eşekliğinden!”

Bu fıkrayı Atatürk'e anlatırlar, çok hoşuna gider. Bir gün arkadaşlarıyla çiftlikte oturmuş ufaktan demlenirlerken Atatürk yoldan geçen bir çobanı yanına çağırır ve aynı soruyu sorar: “Söyle bakalım, bir eşiğin önüne bir kova suyla bir kova rakı koysan eşek hangisini içer?” Çoban kafasını kaşıyıp (artık ne düşündüyse) “Rakı” diye cevap verir. Atatürk hemen arkadaşlarına döner ve “Aman neden diye sormayalım” der.

Yazımı Ziya Paşa'nın şu güzel beytiyle bitireyim: İç bade, sev güzel var ise akli şuurun Dünya var imiş, ya ki yok imiş ne umurun. İşte sizlere RAKI mevzulu sohbet için iyi bir başlangıç.

Haydi ŞEREF!

Moderatör : AYÇA BUDAK
Üniversite eğitimini İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde tamamlamıştır. İleri derece İngilizce ve Fransızca bilmektedir.

İş hayatına ATÜ Duty Free Vintage Şarap Mağazası'nda Satış Temsilci olarak başlamış ve Mey İçkide birçok farklı pozisyonda görev almıştır. Temmuz 2013'ten beri de IWSA yönetimini sürdürmektedir.

Ayça Budak bu dönem boyunca birçok şarap uzmanı ile çalışmış, çeşitli eğitimler vermiştir. Aynı zamanda Uluslararası Wine & Spirit Education Trust Advanced sertifikalarına da sahiptir. Bununla beraber WSET Level 4 Diploma eğitimi almıştır.

Üstad : MEHMET BAŞKAYA
1952 Kastamonu doğumlu Mehmet Başkaya, Müskirat Eksperliği Okulu'nun ardından tahsilini Anadolu Üniversitesi İş İdaresi Bölümü'nde tamamlamıştır.

Uzun yıllar Tekel'de Üretim Müdürüğü dahil çeşitli görevlerde bulundu. Birçok şirkete danışmanlık veren Mehmet Başkaya, 2004-2008 yılları arasında Mey Alkollü İçki San. Tic. AS' de Bilecik İçki Fabrikası Müdürü, 2008-2013 yılları arasında da Üretim Müdürü olmuştur.

Şu an emekli olan Başkaya, hala rakı konusunda eğitim ve danışmanlık vermektedir.

Üstad :ZAFER OYLAN
1950 Eskişehir doğumlu Zafer Oylan, Ortadoğu Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümünden mezun oldu.

Yıllarca gıda ve içecek sektörünün önde gelen şirketlerinde Ar-Ge Danışmanlığı ve Kalite Müdürü görevlerinde bulunan Oylan, 2005-2016 yılları arasında Mey Alkollü İçki San. Tic. AS' de Kalite Müdürü görevini yürütmüştür.

Oylan, hala Mehmet Başkaya ile birlikte rakı konusunda eğitimler ve danışmanlık vermektedir.

BİR BULUŞMANIN DAHA ARDINDAN

Sevgili TAC,

Geçen akşam saat 20.15'te başlayıp pazar günü sabaha karşı 02.15'te tuvalet zorlamasıyla ayrıldığım, muhteşem bir TAC mavrası yaşadım. Bize bu geceyi yaşatan tüm TAC Mezunlar Derneği ve dostlarına sonsuz teşekkürler.

Giriş duyurusunda bildirilen 20.00'da hemen hazırıldım sohbete katılmaya, ama karşım “İzdiham var” diye çıkan notu görünce irkildim. WhatsApp gurubuna baktım, ortalık yıkılıyor, kimse girememiş! Arkasından hemen, “Bekleyin çözülüyor” notu geldi ve 10 dakika sonra salona alındık. Ekibe bakar mısınız, müthiş bir çaba gösterilerek yeni bir oturum düzenlendi, 250'ye yakın kişiyi yeniden toplayıverdiler. Sonradan epey ter döküldüğünü öğrendim. Boşuna olmadı.

Saat 24.00'te rakı faslı bitti, misafirlerimiz ayrıldı, daha sonra işin asıl tatlı mavra kısmı başladı. Kardeşlerimizi özlemişim, uykusuzluğa dayanabilenlerle harika eğlenceli bir mavra oldu. Neler öğrendik neler! (Geliştirilen) okuldan kaçma teknikleri, sevgili Ali Aşkın biladerimi bile hayrete düşürdü. Meğerse çocuklar artık futbol sahasına, kenefin arkasına kadar gitmeye bi-

le zahmet etmeden, idarenin terasından kapının önündeki bayrak direğini kullanarak dışarı çıkıyorlarmış. Hatta pazartesi sabahları, bayrak töreni sırasında bu kaçış çok daha rahat olup kolayca kebab/kahvaltı sonrası güne başlanıyormuş. Vay canına dedik!

Daha neler öğrendik...

Cam ekrandaki mavra, elbette kanlı-canlısı gibi olmuyor. Görüntüler bazen bozuk, sesler mekanik, donuk... Çıkan isimler tam değil... Bir ara konuşan bir ağabeyi tanıyamadım neredeyse! Hasan Fett... yazıyor ekranda. Ağabey kibarca herkesi selamladı gitti, son dakika uyandım ki bizim Fettullah ağabey, canımız, ciğerimiz... Ankara'nın ağabeyi... Sevgilerimi artık buradan iletayım, affeder beni.

Ama ancak bu teknoloji sayesinde dünyanın dört tarafında yaşayan TAC-Talashlı bir araya gelebildi. Hatta sevgili Mehmet'in yaş günü pas-tasını bile paylaştık. Sağlıklı, mutlu yaşlar olsun kardeşime!

Emeği geçen herkese, sonsuz minnettarlığımı bir defa daha bildiriyorum. İyi ki varsınız.

Sevgi ve saygılarımla,

Cengiz Atalay '72

Bu Kalp Seni Unutur mu?

Nejat Güngör Hocamıza saygı ve sevgimizle...

Biz TAC'liler bir geleneğin ve kültürün parçasıyız. Hemen hepimiz de bununla mutlu oluruz, gurur duyarız. Birbirimize bağlılığımızın, tutkunluğumuzun temelinde de bu geleneğin ve kültürün önemli etkisi vardır.

Her geleneğin olduğu gibi, bizim de sembollerimiz vardır. Bu semboller bazen bir binadır; bazen armanın kendisidir, çocuklukla da bir öğretmenimizdir. TAC'de eğitimci ve öğretmen olarak hizmet veren o değerli insanlar da bu muhteşem geleneğin ve kültürün temel değerlerindedir.

TAC'nin son 50 yılında bir sembol olarak camianın içinde olan Nejat Güngör, daha çok tanınan adıyla Nejat Hocamız da bu değerlerimizden biridir. 2020 yılı Aralık ayında bu fani dünyadaki yaşamını tamamlayarak ailesi başta olmak üzere, onu sevenlerden bedenen ayrılan Nejat Hocamızdan, bugün de gelecekte de hep "değerimiz" olarak bahsedeceğiz, "değerimizdi" diye değil. Çünkü O; artık bu geleneğin ölümsüz sembollerinden birisidir.

Nejat Hocamızı böyle özel yapan nedir? Elbet-

te kişiliği, dürüstlüğü, insan ilişkilerinde her zaman karşısındakini ciddiye alan tavrı... Öncelikle ailesinin reisi, biricik babası, sevgili eşi...

Sonra TAC'lilerin Nejat Hocası.

Onun koçluğunu yaptığı takımlarımızın Türkiye şampiyonlukları ve diğer önemli ulusal derecelerin sahibi olurken gösterdiği liderlik. Takım oyuncularından sadece koçları değil, ağabeyleri olarak kabul edilmesini sağlayan tavrı. O nur yüzlü bakışları, zamanı geldiğinde tatlı-sert müdahaleleri...

Öte yandan unutulmamalıdır ki Nejat Güngör bir eğitimcidir. Okulumuzun unutulmaz beden eğitimi öğretmenlerinden biri olmuştur. Elbette önemli bir takım koçudur; aynı zamanda çok önemli bir eğitimcidir. Takımlarda oynamayan TAC'lilerin de Nejat Hocasıdır. İyi sporculuğun iyi ahlakla birlikte yürütmesi gerektiğinin öğreticisidir.

Nejat Hocamızın Mezunlar Derneğimize bağışladığı spor arşivi, tarafımızdan özenle korunacak ve TAC Anı Evimizin hem fiziki, hem de yakında resmi açılışı yapılacak www.tacmemories.org web sayfa-

mızda da camiamızın hizmetine sunulacaktır. Nejat Hocamız anıları, belgeleri, başarıları ile geleneğin bir parçası olarak aramızda olmaya devam edecektir.

Geleceğe de ışık tutacaktır.

Sağlık Eğitim Vakfımız tarafından okulumuzdaki spor salonuna ismi verilen Nejat Hocamız, bu vesile ile de aramızda olmaya devam edecektir.

Sizi hiç unutmayacağız, Nejat Hocamız. Bu kalp sizi unutmaz mı? Bizlere verdiğiniz emekleri unutmaz mı? Elbette unutmaz. O gülen gözlerinizi kalbimizle görmeye, verdiğiniz eğitimi eylemlerimizle yaşatmaya devam edeceğiz. Bize verdikleriniz için Ulu Tanrı sizden razı olsun.

TAC Mezunlar Derneği

TARSUS'TA ZOOM'LU GECELER

Engin ünsal '55

Ne kadar uzun yaşarsan yaşa, insanın çocukluk arkadaşlarını, özellikle okul arkadaşlarını ve okulda geçen zamanı unutmaması mümkün değil. Hele 1947 yılında bir Eylül akşamı indiğimiz Kayseri garında babamın yaşadığı şaşkınlığı hiç unutamıyorum. Babam Amerikan okulu deyince saray gibi bir yer ve Amerikalı deyince atletik yapılı, filmlerdeki gibi bir insan beklerken bizi gecenin 0 ileri saatinde Mr. Joshio Fukuyama adlı, Japon kökenli ufak tefek bir hoca karşılamış; babamın hayal dünyasının yerle bir olduğunu yüzünden anlamıştım.

Joshio Fukuyama, İngilizce derslerine gelirdi. Yüzü hiç gülmeyen hoca, bir gün benim bir yanışıma kahkahalarla gülmüştü. Derste subject, verb, object sıralamasının çeşitli seçeneklerinden cümle kurmamız isteniyordu. Daha İngilizceyle yeni tanışmışız, bilmiyoruz. Kurduğum cümle, "I take off my clothes when I see a lady" idi. Hocanın neye güldüğünü sonradan anlayınca müthiş utanmıştım!

Yatılı okul arkadaşlığı bambaşkadır. Arkadaşlarınızın yüzleri, hareketleri, konuşmalar beyninize bir hançer gibi saplanır ve hiç unutmazsınız. Yollarınız ayıldıktan sonra da yıllarca onları özlersiniz.

Pandemi çağın vebası ve tüm dünyanın düzenini değiştirdi. Mart'tan beri çok zorunlu olmadıkça evden çıkmıyorum. Yalnızlık korkunç bir şey. Melih Cevdet Anday bir şiirinde bunu, sevgilisine seslenerek çok güzel anlatmış: "Mutluluk bir çimendir, bastığın yerde büyür, yalnızlık gittiğin yerden gelir." Benim için de aynen öyle. Sevdiklerim, arkadaşlarım bulutların arkasına gittiğinden beri yalnızlığım inanılmaz biçimde büyüyor, ama imdada teknolojinin harika ürünü Zoom yetişti. Sayesinde 12 Aralık akşamı Tarsus özlemimi biraz giderebildim. Ekranı hayretle seyredirken tanıdık yüz aramaya başladım ve çok az tanıdığım olduğunu üzülerek gördüm. Ama gördüğüm yüzler, TAC mezunlarının pırl pırl yüzleriydi. Onlarla aynı yollarda yürümüştük. Onlarla aynı dağın rüzgânydık. Hepsisi sanki yıllardır görmediğim dostlarımdı. Konuşmaları zevkle dinledim, yüzlerini hayranlıkla seyrettim. Ne güzel geceydi o 12 Aralık gecesi! Bana Tarsus yıllarımı yeniden yaşattı. O geceyi yaşatanlara binlerce teşekkür.

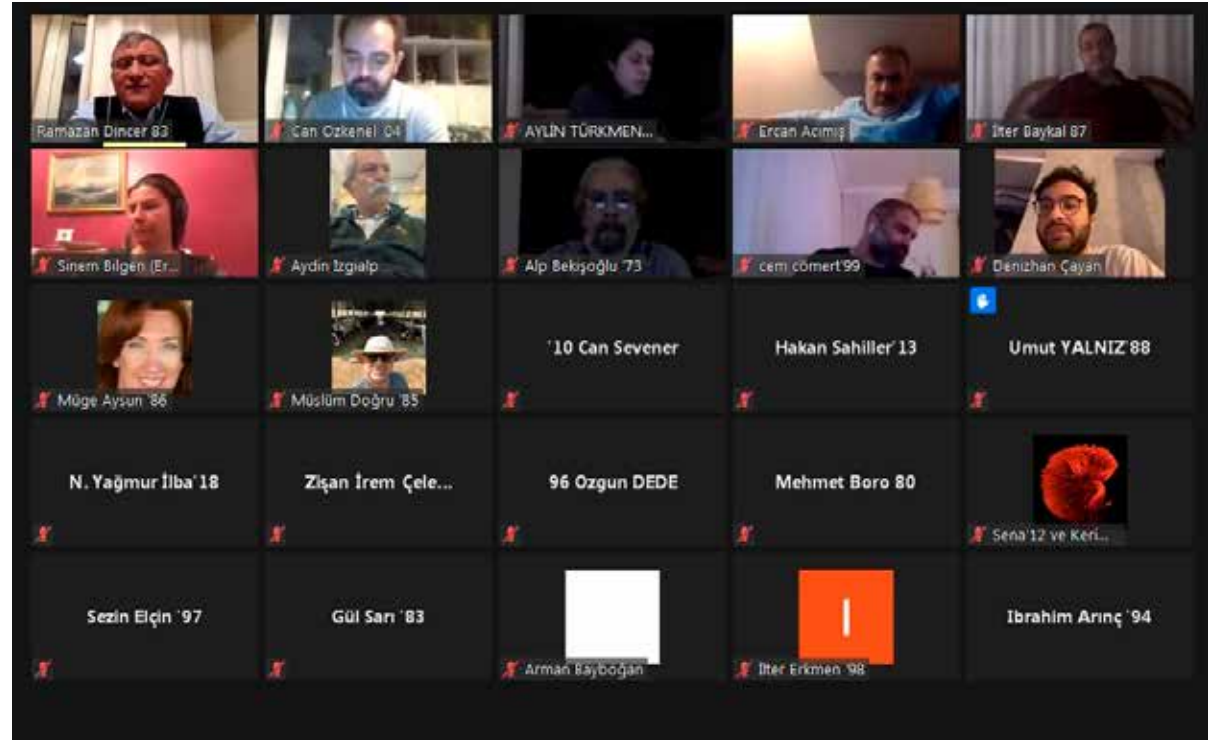
Talaslı, Tarsuslu olmak büyük ayrıcalık. Birbirine her hâlde yardımcı olan büyük bir kabileyiz sanki.

Bu kelimelerin anlatamayacağı dostluğu, bağlılığı üç olayla anmak istiyorum. Değerli arkadaşım Ata Tanırverdi, İzmir'in bir kasabasına taşındı ve derhal orada yaşayan Tarsus mezunları ile buluşup Tarsus mavrasını yeniden yaşamaya başladı. Bir gün çarşıda gezerken ayağını bir mazgal deliğine kaplıyor ve çıkaramıyor. Yakınlardaki bir TAC'li dostunu telefonla arayıp yardım istiyor. Biraz sonra beş-altı Tarsuslu gelip onu çıkarıyor ve hastaneye götürüyorlar. Hastanedeki doktor da Tarsuslu! Bekleyen hasta kalabalığının içinde Ata'yı geçirip hemen müdahale ediyor ve iyileştiriyor. İşte Tarsus ruhu böyle bir şey!

Ben eşimi kaybettikten sonra küçük kızım Didem'le yaşıyorum. Evladınla da olsan gene de yalnızsın. Bir gün telefon çaldı ve sesi çağlayanlardan akan o güzelim su sesine benzeyen bir kızın sesi, "Engin ağabey ben Ezgi, Tarsus mezunuyum. Yalnız olduğumu biliyorum. Bir ihtiyacın var mı, bir isteğin var mı diye sormak için aradım." Şaşırmış ve müthiş heyecanlanmıştım. Bir Tarsus mezunu kızımız benim hatırmı sormak, yalnızlığımı paylaşmak için arıyordu. Gözlerim doldu. Duygulandım. Aranmak, hele bir Tarsus mezunu, beni tanımayan bir genç kız tarafından aranmak müthiş bir olaydı. Daha sonra Mezunlar Derneği İstanbul Temsilcisi Umut aradı. Özlem giderme olayını kurgulayan olmuş. Umut müthiş bir mezunumuz. Böyle bir çember yarattığı için onu kutladım. Benzer bir olayı çok değerli dost Metin Atamer'le yaşadım. Eşim yeni vefat etmişti. Evde yapayalnızdım, bunalıyordum. Metin aradı, Ankara'dan geldiğini ve beni görmek istediğini söyledi. Eve geldiğinde, "Acını paylaşmak için geldim ağabey" dedi. Gözlerim yaşardı. Bu vefayı ancak Tarsus ruhunu taşıyanlar anlayabilirdi. Bir acıyı sıcak bir somun ekmek gibi kardeşçe paylaşmak, hiçbir karşılık beklemeden sarılmak dünyanın en sıcak, en güzel duygusuymuş meğer...

Talas'ı Tarsus'u kurmuş olanlara, Talas'tan yolu geçmiş tüm dostlara bin selam olsun diyorum. Akşamları bir mum gibi eriyerek o günleri, ZOOM gecesinde tanıdıklarımı özleyerek yaşıyorum ve sonra Nazım Hikmet'in dediği gibi, "Yaşamak güzel şey be kardeşim" diye haykırmak geliyor içimden. Hele Talas, Tarsus mezunu olarak yaşamak...

DÖNEM TEMSİLCİLERİ

TAC'nin Öğrenci ve Mezun Bültenleri

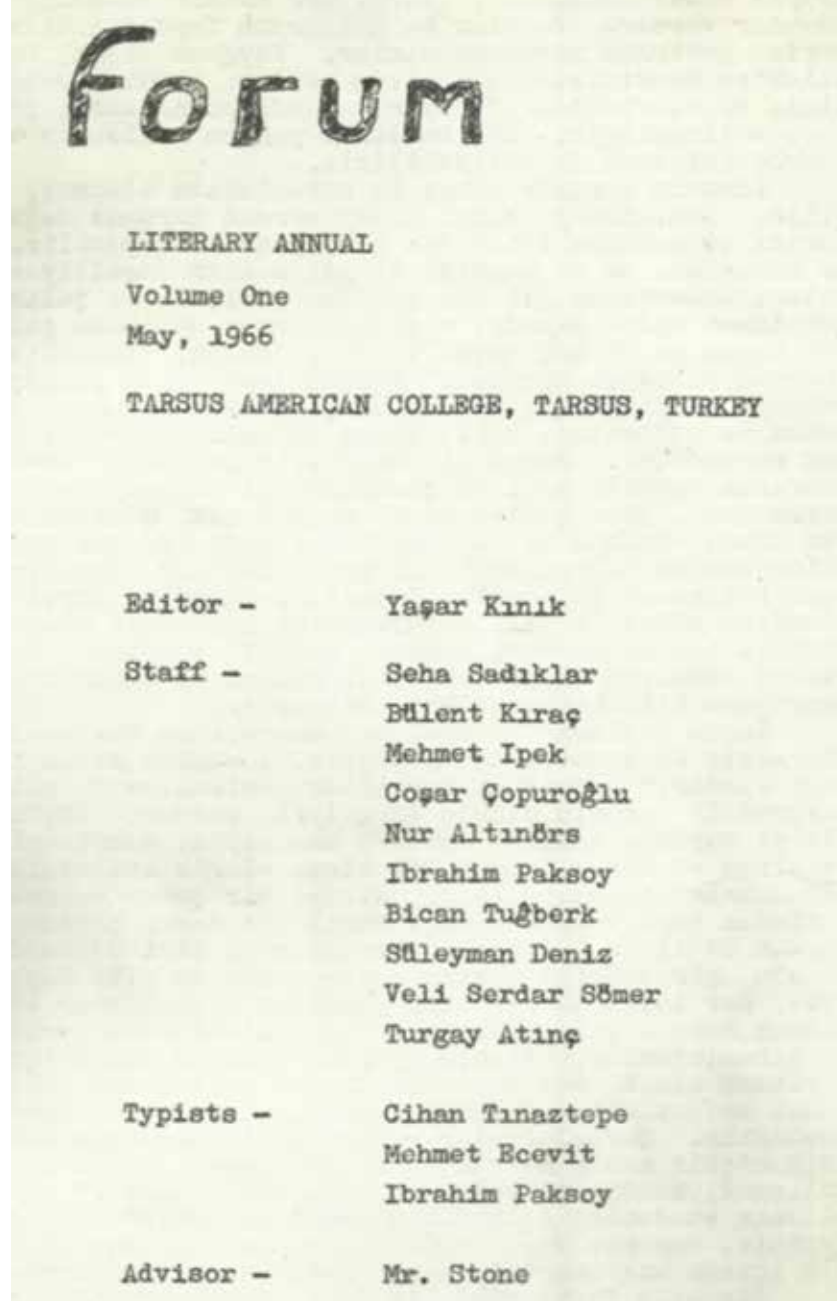
Sevgili TAC,

Bizletter'in geçtiğimiz sayılarında, Dr. Engin Ünsal ağabeyimizin TAC'de okurken çıkardıkları Rüzgar dergisinin çok özel ve anlamlı öyküsünü sizlerle paylaşmıştık.

Yine okul gazetemiz "BİZ" merhum ağabeyimiz Ahmet Mülayim'in öncülüğünü yaptığı, uzun süre yayınlanan ve tarihi değeri de olan önemli bir yayındı. O da uzun yıllar öğrenci eliyle, kulüpler eliyle yürütüldü.

Bu sayımızda ise Prof. Dr. Nur Altınörs ağabeyimizin koleksiyonundan, TAC ve TAC'lilerin okulda öğrenci iken ya da mezun olduktan sonra çıkardığı, bugün belki isimleri hatırlanmayan, aslında amatör heyecan ve gönülden bir istekle hazırlanıp yayınlanan, bazısı bir-iki sayı, bazısı daha uzun süre çıkmış öğrenci ve mezun bülten ve dergilerine kısaca bir göz atacağız. Bu yazıda adı geçen ve bazı görselleri paylaşılan tüm yayınlara ve Nur Altınörs ağabeyimizin koleksiyonundan gelen görsellerin tümüne, hem fiziki olarak Mezunlar Derneği binasındaki Anı Evi'nde hem de www.tacmemories.org adlı Dernek Sanal Anı Evimizde, "Nur Altınörs Koleksiyonu'ndan" başlığı altında ulaşabilirsiniz.

Forum: İlk sayısı 1966 yılında yayınlan Forum'da bugünün çok değerli mezunlarının, o günün TAC'li öğrencilerinin isimlerini künyede görüyoruz. Yani TAC öğrencisinin yarattığı ve uzun süre devam ettirdiği bir yayın. Ayrıca

"içindekiler" sayfası da Forum'un ne kadar yoğun içerikli olduğunu gösteriyor. Burada yer darlığından tamamını yayınlamıyoruz. Ancak Mezunlar Derneği Anı Evimizde tüm görseller mevcut.

Bu bültenin Nur Altınörs Ko-

leksiyonu'ndaki tüm görselleri için: www.tacmemories.org

CONTENTS		
Ataya Sesleniş	Muzaffer Canatan	p. 1.
Social Service in Turkey	İbrahim Paksoy	p. 2.
Çok Azdır	Hüseyin Kurtoğulları	p. 3.
Kurtuluş	Levent Kavvas	p. 4.
Affedersiniz Efendim! Dalgınlık	Kemal Tarım	p. 5.
My Love	Cevdet Uygun	p. 6.
Finding a Place in the World	Tevfik Çoğal	p. 6.
Hayaller Ülkesinde	Yaşar Kınık	p. 6.
Kendinize, Ailenize, Vatanınıza karşı Sorunlusunuz	Sahin Tekeli	p. 7.
Çuva	Nejat İçöz	p. 8.
Tanrın	Koç Maraş	p. 8.
Karlı Dağda Soğuk Bir Gün	Hazın Okurer	p. 8.
Appearance and Reality	Nur Altınörs	p. 9.
Müzikal Filinleri Severim Çünkü	Süleyman Deniz	p. 10.
Aşk ve Tabiat	İbrahim Paksoy	p. 10.
Essay on a Quotation from Tagore	Atahan Canbolat	p. 11.
A Secret	Kemal Tarım	p. 11.
Ali'nin Türküsü	Savaş Özkan	p. 12.
Bahar Şiirleri	Aykut Gurkan, Ergin Akiş, Umur İlter, Yılmaz Dokuyucu, Yılmaz Kara, Ahmet Özşahin	p. 13.
Does God Exist?	Coşar Çopuroğlu	p. 14.
The Social Scene	Muhsin Günıştı	p. 15.
Ablam	Tevfik Çoğal	p. 16.
Nesin Sen	Koral Çepni	p. 16.
Unutmadım Seni	Halil Özden	p. 16.

Alumni News - Tarsus American School: 70'li yıllarda yayınlanan bu haber bülteni de okuldan mezunlara, o dönemin medya ve teknoloji olanakları içinde önemli bir bağlantı kanalı olarak görev yapmış. Aşağıda paylaştığımız bu görselde geçen yıl Aralık ayında kaybettiğimiz Nejat Güngör Hocamızın yönetimindeki Lise Basketbol takımımızın elde ettiği Türkiye Şampiyonluğu ve diğer önemli haberler yer alıyor.

Mr. Robeson'un mezunlara yönelik hazırladığı, "Sizlere kendi newsletter'inizi kullanarak Okul'dan haberler paylaşmak istiyorum." diye başlayan ve muhteşem bir samimiyetle kaleme alınmış bir yazı da var. Bu bültende (newsletter da denebilir) mezunların neler yaptıkları, iş yaşamları, mutlu haberleri de paylaşılıyor.

Bu bültenin Nur Altınörs Koleksiyonu'ndaki tüm görselleri için: www.tacmemories.org

ALUMNI NEWS

tarsus american school

1975 - 1976 No. : 4

TAL YİNE KAZANDI...

GENÇLER TÜRKİYE ŞAMPİYONU OLDU

Yıldızlarla birlikte bir şampiyonluk daha aldık.

GENÇLER İRAN GEZİSİNE HAZIRLANIYOR...

2.02 cm. boyunda olan Can Sonat potanın hakimi oluyor...

Ayaktakiler : Soldan sağ; Mehmet Karamehmet, Yavuz Onge, Haldun Gedizgener, Levant Soybu, Can Sonat, Mezunumuz Orhan Arın, Ahmet Çiftçi, Murat Sepici, Beden Eğitimi Öğretmeni Necat Güngör, Otuzcular; Mezunumuz Sadun Entezalp, Abdullah Şehoglu, Armağan Ömür, Koray Güç, Yılmaz Arslan, Hakan Sönmez, Rifat Türkay.

FLASH FLASH FLASH FLASH
LİSE BASKETBOLU ANKARA'DA
- ANKARA'DA BASKETBOLU
1976

This year TAL is national champion in four sports - lise, orta, and mini basket ball and in lise handball. After several years of going to the nationals we have finally broken through.

The lise 'Genç' basket ball championship took place in Bolu on March 10-14. Five teams took part. In the first match we drew had Yavuz Ataturk Lisesi 74-57 with everyone on the squad playing. Three players over two

TARSUS Rüzgarı: Bu yayın ise yine mezunumuz Aydın Koç '68 ağabeyimizin büyük bir özveri ile çıkardığı bir bülten. 80'li yıllardayız. Tarsus Rüzgarı 1987 yılında mezunlar arasında düzenli ve dönemsel bir iletişim işlevi de görmüş. Mezunların özgeçmişleri, iletişim bilgileri, iyi ve

kötü haberler bu yayında yer alıyor.

Bence bu yayının en önemli güzelliği ise mezunlardan gelen mektupları içermesi.

Bu bültenin Nur Altınörs Koleksiyonundaki tüm görselleri için:

www.tacmemories.org

tarsus rüzgarı

Haziran 1987

Sevgili Tarsuslular,

Ömürlerimizden üç ay daha geçti, üç ay daha yıprandık, inşallah üç aylık daha akıllandık ve bülten zamanı gene geldi. Umarım ilk bülten herkese yeni bir miktar bilgi aktarmış ve eski arkadaşlarını hatırlamasına yardımcı olmuştur.

Geçen üç ay içerisinde bana mektup yollayarak bu bültene malzeme sağlayan Nedim Ardoğa, Ziya Ceritoğlu, Ayhan Sicimoğlu, Tayfun Taner, Ahmet Uğurlu ve Mehmet Kasım'a çok teşekkürler. Bülten postalama listesinde olup da henüz hiçbir haber yollamamış olan arkadaşları da harekete geçmeye davet ediyorum ve onlara Talas'daki spor hocamız Mustafa Demir'in meşhur bir lafını hatırlatıyorum: " Heriflere söylüyoruz, s--klerine sallamıyorlar." Şaka bir tarafa, bir dahaki bültene kadar da hiç haberlerini alamadığım arkadaşları, adreslerinin herhalde yanlış olduğu gerekçeyle postalama listesinden çıkarmak zorunda kalacağım. Bu arada daha önce yazmış olanlar da "ilk on senelik sıramızı savdık" diye düşünmeyip gene kaleme sarılırlarsa hepimizi çok memnun ederler.

Önce bir kaç genel nota değinip bilahare özgeçmişlere geçelim:

- Geçenlerde bir iş seyahati için New York'a gittiğimde bir fırsat yaratıp hem Ömer Soykan'ı hem de Sinan Oral'i ziyaret ettim. Bol bol lafladık, gayet iyi oldu. Bir kaç hafta sonra da Ömer'ler bizim tarafa geldiler, ailece gayet iyi vakit geçirdik.
- Türkiye'deki arkadaşlardan herhangi birinizin iş veya seyahat amacıyla yolunuz bu taraflara düşerse, kapılarımız daima açık. Ayrıca ABD'den herhangi bir isteğiniz de olursa lütfen yazın.
- Mehmet Kasım bana 1967 mezunlarının 20.nci mezuniyet yıldönümü ile ilgili yazışmayı gönderdi. Sizler bu bülteni aldığınızda o toplantı da gerçekleşmiş olacak. Hepsine iyi eğlenceler diliyoruz. Bu mektubu ve beraberindeki detaylı 1967 mezunları adres listesini bu bültene ekliyorum. Ben de organizatörlerden Hayrettin Ergun'a bir mektup yolladım ve ilk bültenin bir kopyasını yolladım.
- Bu arada 1968 mezunu kaplanlar, siz de bir yıldönümü düşünürmüsünüz? Ahmet Uğurlu'nun da dediği gibi bizim böyle bir olayı organize etmemiz evel Allah bir sene

Tarsus & Talas Ankara News: Geldik 90'lı yıllara. Bu kısa bir bilgi bülteni. Ankara'daki mezunlar tarafından hazırlanıyor, faksla dağıtılıyor. O yılların başat iletişim aracı, henüz e-posta yeni yeni insanların yaşamında yaygınlaşırken faks da etkisini sürdürüyor. Başta Tuncer Erzin '56 ağabeyimiz olmak üzere,

değerli mezunlarımızın katkıları ile kısa bir süre de olsa mezuna ve özellikle Ankara şehrindeki mezuna ulaşan bir yayın olarak işlev görmüştür.

Bu bültenin Nur Altınörs Koleksiyonu'ndaki tüm görselleri için: www.tacmemories.org

10.05 05/12/1998 555 MARMAR AVRUPA TURKİYE TEL:0312 425 04 91 FAX:0312 425 04 91 PAGE 02

Tarsus & Talas

Ankara News

M.Paşa Cad. 8/22 06420 Sıhhiye /ANK tel:435 92 44 fax:435 92 45

Genel Kurul Duyurusu

Tarsus-Talas Mezunları Derneği Ankara Şubesi Genel Kurul Toplantısı 21.06.1998 Pazar günü saat 12.00'de "Kennedy Cad. 38/1 Küçüksesit, Ankara" adresinde yapılacaktır. Çoğunluk sağlanmadığı takdirde toplantı 28.06.1998 günü aynı yer ve saatte gerçekleştirilecektir. Mezunlarımızın toplantıya katılımını saygılarımızla rica ederiz.

Bilgi için arayabilirsiniz.

Kariyer Sayfası

Geçen ay sizlere gönderdiğimiz doktorlar listesinde sonra bu ay d3 dışişleri ve elçiliklerde çalışan değerli mezunların listesini sunuyoruz.

Bu listede bulunan eksiklikler ya da yanlış bilgilerin düzeltilmesi için yardımcı olabilir ve bu konudaki görüşlerinizi 435 92 45 No'lu faksa bildirebilirsiniz.

Kariyer Sayfasının amacı mezunlarımızın çalıştığı alanlar, şirket bilgileri ya da eleman ihtiyacı gibi konularda birbirleri ile haberleşmelerini, bu sayfada yer alacak bilgiler & ayda bir ayrıca NEWSLETTER da da yayınlanacak.

ATAMER DIŞ TİCARET A.Ş.
Alper Sok. 10/4 Çankaya-ANK.
Tel: +90(312)4391791-4396996
Fax: +90(312)4417680
e-mail: atamer@ada.net.tr

Gönderdiğiniz bütene teşekkür ederim. İstedğiniz bilgiler yukarıda bulunmaktadır. Keep me informed. Teşekkürler
Metin Atamer

stickler katkılarınızı bekliyor

Bilgi için tel:0.324 613 54 02-03
fax:0.324 624 63 47
TAC Ankara Association Office
Betül ÖCAL

SON CUMALAR BODRUM

53 yıl sonra canlanan gelenek

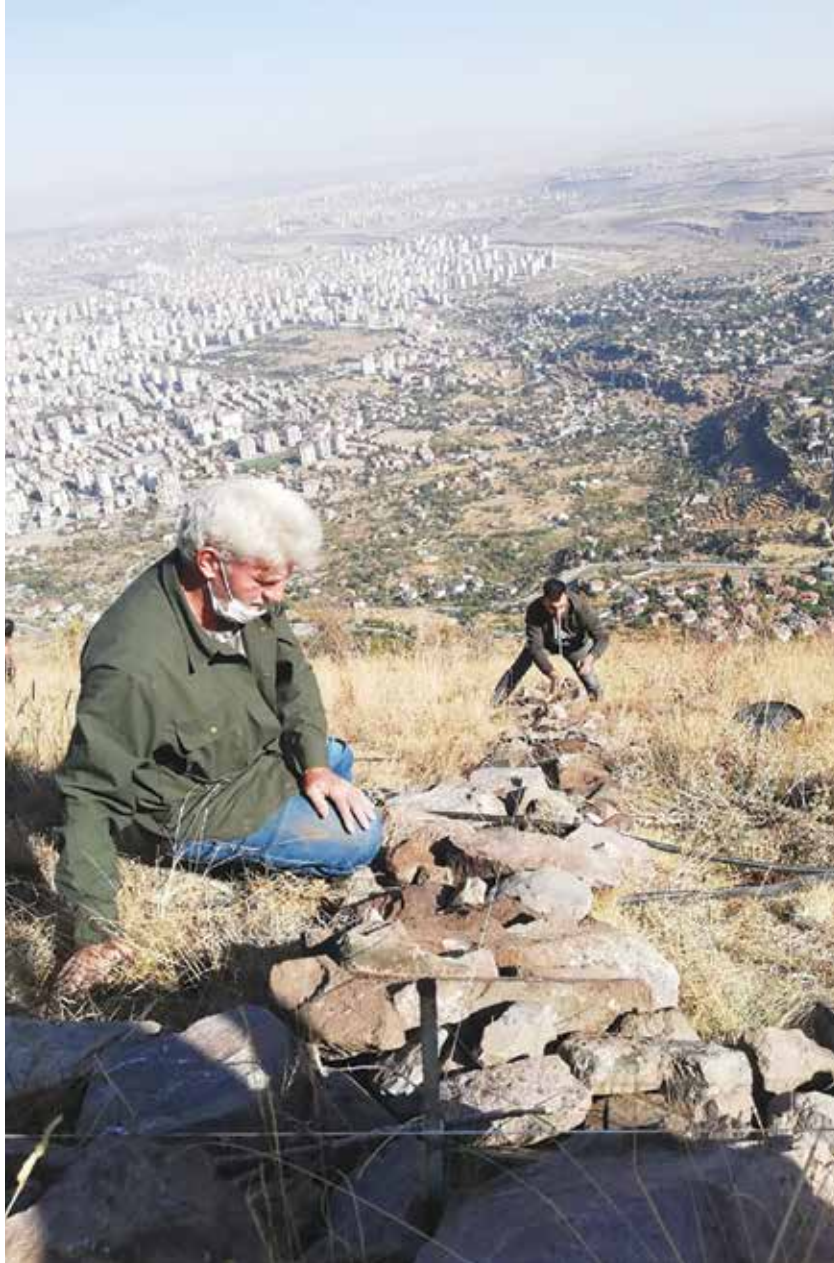
Öğrendik ki TALAS'lıların çok özel bir geleneği varmış: Ali Dağı'na Cumhuriyet'in ilanının kaçınıcı yıldönümü olduğunun yazılması. Bu geleneğe dair detayları, TAO '67- TAC '70 mezunu **Tuncay Sergen'den** dinledik.

TALAS'ta okurken Ali Dağı'nın takriben 1700 metre yüksekliğine Cumhuriyetin kaç yaşında olduğunu taşları dizerek yazardık. 15 metre boyundaki bu harfleri beyaz kireçle boyardık. Cumhuriyetin kaçınıcı yılı olduğu, 1931'den beri rakam değiştirilerek yazılıyordu. Bu gelenek, okulun kapanmasıyla 1967 yılına kadar devam etti.

TALAS'lılar birkaç yıldır bu etkinliği yeniden gerçekleştirmek istiyorlardı. Bunun hayata geçirilmesinde iki aydın TALAS'lı kadının payı büyük oldu. Kendileri ve eşleri, öğrenciler, TALAS mezunumuz Faruk Çakmak ve Mustafa Murat da etkinliği katıldı. 22 kişilik grup, Ali Dağı'nda çalıştı.

53 yıl sonra bu geleneğin yeniden TALAS'lıların önderliğinde gerçekleştirilmesinden ötürü çok mutluyuz.

1931'de başlayan etkinliğe TALAS 1947 mezunları yıllıklarında yer vermişlerdir. Sizlerle o sayfaları da paylaşmak istedim. Katkısı olanlara TALAS'lı dernekle-

re, belediyeye teşekkür borçluyuz. Olaydan haberdar olup bir temsilci yollayan G. TALAS grubuna da Talas Amerikan Koleji mezunları adına teşekkür ederiz."

Hollanda'da İş Yaşamı ve Eğitim

Sevgili TAC,

10 Aralık 2020 tarihinde TAC Mezunlar Derneği İstanbul Şubemizin mezunlarımız ile düzenlediği "Hollanda'da Eğitim ve İş Yaşamı" konulu toplantı vardı. Toplantıya yaklaşık 100 mezun ve öğrenci katıldı. Önce Dernek Başkanımız Ramazan Dincer'in (83) katılanları selamladığı ve kısaca Dernek çalışmalarını hakkında bilgi verdiği bir konuşma ile başlayan toplantı; Hollanda'da üniversite öğrenimlerini sürdüren genç TAC'lilerin deneyimlerini paylaşması ile devam etti. Burada karşılıklı soru-cevaplarla katılımcılar, Hollanda'daki sosyal, akademik ve ekonomik ortam konusunda oldukça yeni ve güncel bilgilere sahip oldular. Ardından Hollanda'da iş yaşamı konusunda da yine daha deneyimli, iş yaşamlarını Hollanda'da sürdüren TAC'liler söz aldılar. Onlar da Hollanda iş yaşamı, iş yaşamında stajın önemi, eğitim ve iş yaşamı arasındaki köprüler üzerinde çok değerli bilgiler verdiler.

Bu vesile ile bir kez daha gördük ki TAC'miz hakikaten çok değerli mezunlar veriyor; genci ve kıdemlisi ile. Kendine güvenen, bildiğini net bir şekilde ifade edebilen bu gençlerimizle gurur duyuyoruz. Ya o kıdemli/deneyimli ağabey ve ablalarına ne demeli? Tamamen gönüllülük esası ile, TAC'nin kendilerine verdiği sorumluluk ve paylaşma duygusu ile, bileklerinin hakkı ile iş yaşamında geldikleri o önemli noktalardan, sanki aynı sırada oturan iki TAC'li kardeş gibi gençlerle muhabbet etmeleri, bilgi aktarmaları çok güzeldi. Yararlı bir toplantı olduğu muhakkak; aynı zamanda "TAC nedir? TAC mezunu olmak ne anlama gelir?" bunları da gösteren bir toplantı idi.

Bu güzel etkinliği gerçekleştiren ve bu tür etkinlikleri düzenli olarak yapan TAC Mezunlar Derne-

ği İstanbul Şubesi Başkanımız Umut Yalnız (88) ile tüm İstanbul Şube gönüllülerine ve toplantıya katılan hemen her dönemden mezunumuza çok teşekkür ediyoruz.

Saygı ve sevgiler,

Doğan Gözde ÖZGÖDEK TAC '86

"TAC'de okumak, hayatımda verdiğim ilk en önemli ve en doğru karardır"

İstanbul'un göbeğinde genç bir eczacı **Alican Poyraz**. 2005 mezuniyetinden sonra İstanbul'da katıldığı Dernek faaliyetlerinde tanıştık ve gayet doğal olarak muhabbetimiz ilerledi. Kendisi sağ olsun, her zaman ulaşacağımız mesafede oldu. Ne zaman ararsanız buluyorsunuz.

Röportaj: Umut Yalnız '88

■ **Alican, kendini kısaca anlatır mısın?**

1987 İstanbul doğumluyum. 2005 yılı TAC, 2010 yılı Yeditepe Üniversitesi Eczacılık Fakültesi mezunuyum. Hâlihazırda İstanbul Beykoz'da oturuyorum ve yine Beykoz'da, Poyraz adlı eczanemde çalışma hayatımı sürdürüyorum. 2017 yılında

meslektaşım Seçil Sahin Poyraz ile evlendim ve 2019 yılında doğan Umay Ece Poyraz isimli bir kızım var.

■ **Bize TAC karşılaşma hikâyesini anlatır mısın? Bir anda mı aklına geldi? Tesadüf mü oldu?**

TAC ile tanışmam biraz şans eseri oldu. İstanbul doğumlu-

yum ve tüm ailem burada. Çukurova bölgesinde bırakın bir tane akrabam olmasını, o zamanlar "Tarsus haritada nerede?" deseniz gösteremezdim.

Ortaokul zamanında başarılı bir öğrenci olduğum söylenemez. O zamanlar çocuktuk tabii, gezmek eğlenmek ders çalışmaktan hep daha önemliydi. Ailem derslerimi iyi diye biliyordu ama liselere giriş sınavında durumun öyle olmadığı belli oldu. Puanım İstanbul'da iyi denilebilecek hiçbir okula yetmemişti. Rahmetli babam şehir dışındaki iyi okullara bakıyordu fakat TAC ve diğerlerine de yetmiyordu. Babam "İstanbul'da vasat bir okula gideceğine bizden uzakta ol, ama git TAC'de oku" diye garip bir ısrara girmişti. O zamanlar anlam veremiyordum bu ısrarına. Acaba kötü bir puan aldım diye beni mi cezalandırıyorlar diye düşünmüştüm fakat kabul etmiştim. Babam İl Milli Eğitim Müdürlükleri ile durumu konuşup Adana'ya iş yerinden tayin almıştı.

Durum böyle olunca Milli Eğitim Müdürlükleri TAC'ye girişimi kabul etmişti. Kaydımızı yaptırdıktan sonra babam 1 yıl burada okumamı, eğer evimden uzak kalmak bana zor gelirse 2. sene Üsküdar Amerikan Koleji'ne transferimin yapılacağını söylemişti ve ben de kabul etmiştim. Okul başladı, tabii başlarda zorlanmadım değil... Yaş 13-14, ailen-

den uzakta, tanımadığın bilmediğin bir yerdesin. Fakat aradan 2-3 ay geçtikten sonra hem okula hem dönem arkadaşlarıma hem de Çukurova'ya çok ısınmıştım. Yıl bittikten sonra babam tayinini tekrar İstanbul'a aldırdı ve Üsküdar Amerikan Koleji'ne kayıt işlemlerine başladı. Babama dedim "Ben Üsküdar'da falan okumam, sakın beni buradan alma!" "Emin misin bak, geri dönüşü olmaz bu kararının" diye sordu ve ben de "Eminim" dedim. Belki de hayatımda verdiğim ilk en önemli ve en doğru karardı. Yıllar sonra artık yaşımın verdiği bilinçle babama sormuştum "Neden TAC diye bu kadar ısrar etmiştin?" diye. O da "Ben Boğaziçi'nde okurken gerek yurtta gerek okul genelinde sizden mezun birçok ağabeyinle arkadaş olmuştum. Aralarında çok garip bir bağ vardı. Birinin işi bozulsa diğeri ona sahip çekiyordu, birinin ailevi bir problemi olsa diğeri sanki kendi ailesinin sorunuymuş gibi ilgilenirdi. Aralarındaki bu destek ilişkisi beni çok şaşırtmış ve etkilemişti. Oldu da benim işim veya sağlığım bozuldu, ileride bir dönem arkadaşının, ağabeyinin veya kardeşinin sana bizler gibi destek olacağını bildiğim için seni TAC'de okuttum" demişti. Biraz uzun bir hikâye oldu ama benim TAC ile tanışmam bu şekilde oldu.

■ **Aslında çok ama çok önemli bir hikâye, hiç uzun değil. Duygulanmamak ne mümkün! Peki, bir okul günün nasıl geçiyordu?**

Benim girdiğim sene henüz yatılılık başlamamıştı. O yüzden Adana'dan servis ile okula

gidiyordum. Cuma hariç normal günler aslında rutindi. Derse gir çık, aralarda arkadaşlarıyla mavnarı yap, akşam eve dön. Fakat cumaları dersler bittikten sonra belli bir saate kadar okulda kalabiliyor ve yine ayarlanan servisler ile eve dönebiliyorduk. Bu zaman dilimleri tüm haftanın yorgunluğunu atmaya, arkadaşlarımız ile gerek spor yapmaya gerekse okul dışında bir bira içip eğlenceli vakit geçirmeye olanak sağlıyordu.

TAC tecrübesi hayatımızı kolaylaştırdı

■ **Okul yıllarından unuttuğunuz bir anıyı anlatır mısınız?**

Anılar sonsuz, ama en aklımda kalan anı şu: Sanırım lise 2 veya lise sonuz. Okula gelen yeni müdür ile kimsenin yıldızı barışmamıştı. Bana da saçma sapan bir sebepten dolayı verdiği bir disiplin cezası nedeniyle müdüre ayrı bir gıcığı vardı. Dönem olarak müdürü sağlam şekilde protesto etmeye karar vermiş, lise sahasında oturma kararı almıştık. Müdür bey çaktırmadan bize orta parmak hareketi yapınca gaza geldik, protestonun boyutu biraz daha büyüdü. Per bi-

nasının önünde toplanmış, müdürün odasına doğru bağırıp çağırıyorduk. Tesadüftür rahmetli babam da beni merak etmiş, hiç haber vermeden uçağa binip beni görmeye okula gelmiş.

Biz avazımız çıktığı kadar bağırırken bir yandan da "Ne oluyor burada? Peki Alican nerede?" diye bir ses duyuyorum. "Allah Allah, ses babamın sesine ne kadar çok benziyor" diye kafamı kaldırmamla Mustafa Nacar Hocam ile babamı görmem bir oluyor! O esnada o kadar gürültüde tek duyduğum ses Mustafa Nacar Hocamın, "Arif Bey, Alican'ı soruyordun, bak en önde küfrediyor" demesiydi!

■ **Eczacılık okudun. Tarsus sonrası üniversite hayatını biraz anlatır mısınız? Eczacılık nasıldı, okuması zor mu?**

TAC sonrası üniversite yaşamı başlarda biraz hayal kırıklığı gibiydi. Aynı atmosferi, aynı havayı bekleyerek kampüse giriyorsunuz ama tabii olmuyor. Fakat kısa süre sonra sizin düşünce yapınıza yakın insanlarla kaynaşıp yeni bir döneme giriş yapıyorsunuz.

Eczacılık fakültesi bilindi-

ği üzere teorik ve pratik bilgiler içeren, okuması zor, 5 yıllık bir fakülte. Fakat TAC'de kazanmış olduğumuz insan ilişkileri konusundaki tecrübeler üniversite hayatını çok kolaylaştırıyor. Lisedeyken yemekler, tatiller, yıllık, diğer organizasyonları hep kendimiz hallettik. Küçük yaşta bizlerden yaşça büyük insanlarla konuşmayı, pazarlık yapmayı tecrübe ettik. Bu şekilde insan daha girişken oluyor. Diğer okullarda bu tarz şeyleri hep okulun yöneticileri yapar, öğrenciler verilen kararlara uyar. Beni ve diğer TAC mezunlarını üniversitede okuyan arkadaşlarımdan ayıran en büyük özellik, bu tecrübelerin verdiği girişkenlik oldu. Bu sayede fakültede hocalarla da aramız çok iyi oldu, üniversite yönetimiyle de. Hatta bu sayede fakülte ile ilgili bir organizasyon, ders notlarının çoğaltılması, uluslararası eczacılık fakülteleri ile kurulacak ilişkiler ile ilgili şeyler hep bana ve arkadaşlarıma rica edildi. Kimi zaman fakültede vize ve finaller çok dar zamanlara serpiştirilirdi ve asistanlar gözetmenliğe yetişemezdi. Hocalar bizlerden alt sınıfların sınavlarına gözetmenlik yap-

mamızı rica ederdi. Hatta bu sınavlardan birinde alt sınıflarda ki bir kız bana çaktırmadan “Şu soruyu yanıtlamama yardımcı olur musun?” demişti ve ben şimdi o kız ile evliyim. Ne zaman bir sorun yaşasak adabına uygun şekilde her kapıyı çalabildik ve derdimizi anlatabildik. Bu sebepten dolayı üniversite hayatı çok daha rahat geçti.

TAC frekansı bir başka...

■ *İş hayatına yanılmıyorsam hemen daldın. Kavacık'ta Medistate Hastanesi'nin karşısında eczaneni açtın. Kaç yıldır ordasın, eczane-iş hayatı nasıl ilerledi?*

Daha mezun olmamışken eczane olacak yeri kiralamıştık. Mezuniyetime 1.5 sene daha vardı, ben de bayağı hırs yapmıştım ve 1.5 senelik dersleri hocaların “Saçmalama, yapamazsın” demelerine rağmen zar zor ikna ederek 1 seneye sıkıştırıp mezun oldum, hemen eczanemi faaliyete geçirdim. Bu yıl 11 sene olacak. “Eczane-iş hayatı nasıl ilerledi?” diye sorduğunuzda fark ettim, zaman gerçekten çok ama çok hızlı geçmiş. İlk üç sene neredeyse hiç kazancım olmadı. Bulduğum yer gelişmekteydi ve karşımdaki hastane çok yeniydi. Bu sakinlik bir yerde bana avantaj oldu. Pek para kazanamamam da riskim az olduğu için, para kaybetmeden eczane işletmeciliğinin detaylarını öğrendim. Sonuçta üniversitede bize ilaç yapımı A'dan Z'ye öğretiliyor ama işin ticari boyutu öğretilmiyor. Bu yüzden batan bir sürü meslektaşım oldu. Şimdilerde ise işi-

me hâkim bir şekilde insanlara sağlık hizmeti sunmaktayım.

■ *Ara ara 2005 ile buluşuyorsun. Gerçi son 1 yıldır pek bir buluşma olmamıştır ama... TAC, hayatında nasıl bir yer tutuyor?*

Üniversitede okurken buluşmalarımız çok sık oluyordu. Fakat iş, evlilik, aile, çocuk derken hâliyle buluşma sıklığı azalıyor. Ama en güzel kısmı ister aylardır görmediğiniz ister birkaç yıldır görmediğiniz biri olsun, görüşmeye başladığınızda sanki sohbet dün bitmiş bugün devam ediyormuşçasına oluyor. Bu frekansa sahip olabilmek gerçekten çok büyük bir şans. Pandemi gerçekten çok büyük sıkıntılar doğurdu. Mekânların kapalı olması, sokağa çıkma kısıtlamaları... Ama ilk dalgadaki yasaklar biter bitmez ertesi gün ilk dönem arkadaşlarımla buluşup hasret gi-

derdik. Neredeyse 3-4 ay olmuştu ama ortamdaki hava sanki dün buluşmuşuz da bugün devamını yapıyormuşuz gibiydi.

■ *Yeni mezunlarımıza ve okulda okuyan öğrencilere tavsiyelerin var mı? Mesela, üniversite veya iş hayatı ile ilgili konularda?*

Tavsiye konusunda yeni mezunlara veya iş hayatına atılacak olan kardeşlerime söyleyeceğim şeyler klişeden öteye geçmez. “Birbirinizden kopmayın” desem zaten mümkün değil, “Okuduğunuz üniversitede girişken olun” desem zaten olmayan TAC'li yoktur, “Sevdiğiniz işi yapın” desem zaten kariyer planı lise 1 veya 2'den bellidir. Benim tek tavsiyem, okulda okuyan kardeşlerime olacak. Jenerasyon olarak çok yakınınız ama teknoloji gerçekten muazzam seviyede ilerliyor. Artık anı yakalamak ve ölümsüzleştirmek çok ama çok kolay. Misal bizim yemeklerde veya başka organizasyonlarda toplu 3-5 tane anlık fotoğrafımız olurdu. Binlerce mükemmel anı var ama bunları ölümsüzleştiren çok az fotoğraf ve video mevcut. Artık telefonlarımız cam kalitesinde binlerce fotoğraf çekip hepsini kaydediyor. Anılarınızı bol bol biriktirin. 10-15 sene sonra dönüp bakınca çok keyif alacaksınız.

■ *Çok teşekkür ederim Alican. Başarılarının devamını dilerim.*

(Merak edenler için Alican'ın Poyraz Eczanesi, Kavacık'ta Medistate Hastanesi'nin karşısında.)

TAC sayesinde her şeyin mümkün olabileceğini gördüm

Aras Bilgen '01'in de yeni kitabı çıktı. Aşağıda kendisini, TAC hayatından ve yeni çıkan kitabından oluşan röportajımızı keyifle okumanızı dileyerek sunuyoruz.

Röportaj: Umut Yalnız '88

■ *Sevgili Aras, önce bize kısaca kendinden bahseder misin?*

İstanbul'da yaşıyorum, kullanıcı deneyimi tasarımı (UX) konusunda danışmanlık ve eğitim veriyorum. 17 yıldır sektördeyim, ne mutlu bana ki üzerinde çalıştığım ürünler dünyada 160 milyondan fazla kullanıcı tarafından kullanılıyor. Kardeş okul izdivacı yapanlardanım, eşim Üsküdar Amerikanlı, 2 yaşında bir oğlumuz var. Amatör olarak DJ'lik yapıyorum, dolmakalemle yazı yazmaya bayılıyorum. Yemek yapmayı çok seviyorum, hatta

yeterince gaza gelirsem gelecek sene Masterchef'e başvurmayı düşünüyorum. Başvuracak başka ağabey/abla/kardeşlerim varsa kendilerine başarılar dilerim.

■ **TAC ile nasıl karşılaşma hikâyesini nasıl oldu, şans eseri mi seçerek mi?**

TAC ile tanışmam, ailemin Afyon'dan Mersin'e taşınmasıyla oldu. Onların yönlendirmesi ve desteğiyle TAC'ye girdim.

■ **TAC, yaşamının belki de en kritik zamanında devreye giriyor ve ömür boyu çıkmıyor. TAC'nin hayatını nasıl etkilediğini düşünüyorsun? Kazanımlarını, içine işleyen özellikleri anlatabilir misin?**

Bizim zamanımızda ilkokul beş senelikti. Dolayısıyla ağaç çok daha yaşken girdik okula. Ben TAC sayesinde her şeyin mümkün olabileceğini, insanın düşünüp adım atınca, sorumluluk alınca hayallerine hep daha yaklaştığını, çoğu zaman da eriştiğini gördüm.

Ağabeylik/ablalık sisteminin de çok faydasını gördüğümü düşünüyorum. Bir şekilde üst döneme geçip ağabey/abla olduğum

nuzda, istesene de istemesene de, olgun olsanız da olmasanız da sizden alt dönemlerden sorumlu oluyorsunuz. Okuldaki bu ufacık, arkadaşlar arasında sorumluluk alma hissinin yöneticilik kariyerimde çok etkisi olduğunu düşünüyorum.

■ **Kampüsü düşününce yüzüme bir gülümseme geliyor**

■ **Herkes standart soruyoruz, bizle bir okul gününü ve unutamadığın anılarını paylaşır mısın?**

Neden bilmiyorum ama lise 2 benim için muhteşem bir yıldır. Yani hayatımda yaşadığım en iyi yıllardan biri olduğunu düşünüyorum. Dersler zevkliydi, hocalarla muhabbetimiz iyiydi, servis tayfa iyiydi, mavra güzeldi, ÖSS stresi yoktu. Diğer okullarla, MUN'lerle gez-toz-dolaş boldu. İlk web sistemi yapmıştım, okulda bol bol fotoğraf çekiyordum, gönül işleri iyiydi... Gerçekten "work hard play hard"ın tanıımıydı benim için.

Özellikle unutamadığım tek bir günü anımsamak zor, ama soğuk ve güneşli bir sabah, yeşil beton lise sahasını geçerek Unity Hall'dan Stickler'a yürüdüğümü

düşününce yüzüme bir gülümseme geliyor. Kampüs çok güzeldi, sanki o arkadaşlıkları da kuvvetlendiren bir yönü vardı.

■ **Tarsus sonrası üniversite hayatını anlatabilir misin? Bilkent Bilgisayar Mühendisliği, sonra da Georgia Tech...**

Okuldayken MIT'ye girmeyi çok istiyordum. O kadar kafa takmıştım ki başka hiçbir okula başvurmadım. Ya MIT ya ÖSS... Ve MIT patladı. Bilkent Bilgisayar'a girdim, orada üçüncü sene University of California Irvine'da exchange öğrencisi olarak okudum. O senenin sonunda University of Lancaster'da kısa bir staj yaptım. Daha sonra Georgia Tech'te Human Centered Computing alanında doktora başladım. Bu programda bir dönem Microsoft Research Cambridge'de araştırmacı olarak çalıştım. Doktorayı yarıda bırakıp Master'la mezun oldum ve çalışma hayatına atıldım.

Doğru ve kaliteli kaynaklardan bir şeyler öğrenmek çok hoşuma gidiyor, onun için okullarda eğitimime devam ediyorum. Harvard'dan mimarlık konusunda bir sertifikam var, bir yandan

da açık öğretimde sosyoloji okuyorum. Bunlar bittikten sonra örgütsel psikoloji okurum diye düşünüyorum, göreceğiz bakalım.

■ **İş hayatını da anlatabilir misin, mesela Intel'de çalıştın 4-5 sene.**

Doktorayı bıraktıktan sonra Intel'de tasarımcı olarak çalışmaya başladım. Yeni mezun olarak müthiş bir deneyimdi benim için. Apple'dan gelen bir yönetici vardı, onun sayesinde çok ince detay çalışmayı, yapılan işin sunumunun önemini ve politik oyunlar oynamayı global bir şirkette, daha ilk çömez işimde öğrenmiş oldum. Çok çeşitli projeler üzerinde çalışma fırsatım oldu. Hatta Intel Turbo Boost vardı, belki hatırlayan vardır, onu ben tasarladım.

Bir süre sonra Green Card'la ilgili sorunlarımız oldu, Amerika'ya muhtaç değiliz dedik ve Türkiye'ye taşınma kararı aldık.

Pozitron'da (şimdi Commencis) ürün grubu yöneticisi olarak çalışmaya başladım. Oradaki ekip Türkiye'de neredeyse tüm bankaların ve havayollarının uygulamalarını geliştirdik, iyi bir yurt dışı portföyümüz de vardı. Daha sonra Çiçek Sepeti'nde ürün direktörlüğü yaptım. 2015 yılında Garanti Bankası'nda Deneyim Tasarımı ve Geliştirme Müdürü oldum. Bankada atanan en genç müdürdüm, çok gurur duyduğum bir andır.

İki sene önce kurumsal hayatı kapatıp kendi işimi kurdum. Tek başıma çalışıyorum. Yılların getirdiği o kurumsal ağırlıktan ve yaşlıktan kurtulmak çok iyi geldi.

■ **Şimdi gelelim kitabına... Başta değinmiştik, yeni kitabın çıktı. Kitap özellikle kimlere yönelik yazıldı, bize eserin hikâyesinden bahsedebilir misin?**

Uzun süredir ürün ekipleriyimle çalışan biri olarak bir problem

tespit ettim. Birçok ekip, kullanıcıların ihtiyacının ne olduğundan habersiz. Bu ekipler kendi aralarında toplantılar yapıp kullanıcının neye ihtiyacı olduğuna karar vermeye çalışıyorlar, yersiz saçma sapan pazarlama yöntemleri kullanarak paralarını boşa harcıyorlar, "ben olsam böyle kullanırdım, böyle yapılınsın" diye ego taşıyorlar. Sonuç olarak doğru düzgün çalışmayan, kullanılabirlik düşmanı, kötü uygulamalar çıkarıyorlar.

Halbuki gerçek kullanıcılara ulaşıp onların fikrini almak, onların ihtiyaçlarının üzerine dijital ürünler inşa etmek çok kolay. Bir süredir beraber çalıştığım bir arkadaşımınla beraber bu konuda bir kitap yazalım dedik. Kitapta app olsun web olsun her türlü dijital deneyim üzerinde çalışan takımların nasıl kullanıcılarıyla doğru şekilde iletişime geçebileceğini, kullanıcı araştırmalarını nasıl her bütçe ve her proje planına göre

yapabileceklerini anlattık.

“Product Research Rules” aralık ayında teknik kitaplar konusunda dünya lideri olan O’Reilly yayınlarından çıktı. O’Reilly tasarım serisinde Türkiye’den ilk yazar olmak gurur verici. Fakat soracaksınız, Türkiye’de yayınevi mi yok, niye yurt dışında basıldı? Türkiye’de konuştuğumuz yayınevlerinden aldığımız cevap “Siz yazın, bir bakalım” oldu. Hatta “Bu sizin ilk kitabınız, bunun parasını siz ödeyin, sonrakini de bizimle yazarsanız size %15 veririz” gibi teklifte bulunanlar oldu. Bu tür isteklerle geldikleri için global bir marka ile çalışmaya karar verdik, üç sene süren hummalı bir çalışmayla kitabı tamamladık.

Çıktığımız ilk hafta Amazon’da Business Research ve User Experience kategorilerinde ilk 100’e girdik, daha yukarılara tırmanmak için çabalıyoruz. Kitabı Türkiye’ye Pandora Kitabevi getiriyor, direkt olarak Amazon veya O’Reilly’den de edinebilirsiniz.

■ **TAC sonrası üniversite ve iş hayatını düşünürsen, yeni mezunlarımıza ve okulda okuyan öğrencilere tavsiyelerin nelerdir. Sence neleri önceliklemeliler?**

Instagram çağında olduğumuzu göz önünde bulundurarak iki tavsiyede bulunmak istiyorum. Birincisi, sürekli kendinizi başkasıyla kıyaslamayın. Unutmayın ki bazı insanlar eforlarını büyük işler yapmak için değil, küçük işler yapıp bunları şişirip satmaya harcarlar. Bu mükemmelmiş gibi yansıtılan kurgulara takılıp kusursuz olmak zorunda hissetmeyin. Hata yapmaktan

korkmayın.

İkincisi, kendinizi geliştirmek için cesur olun. Çok imrendiğiniz kişilerin hepsi LinkedIn’de, Twitter’da bir mesaj uzağınızda. Saygılı bir üslupla iletişime geçtiğinizde size birçok konuda yardımcı olacaktırlar. Siz de bencil olmayın, siz de elinizden geldiğince başkalarına yardımcı olmaya çalışın.

■ **Aras, bize vakit ayırdığın için çok teşekkürler. Kitabın tekrar hayırlı olsun. Umarım 2021 Homecoming’de görüşebiliriz.**

Tarsuslu ve TAC’li olmak kimliğimi oluşturan yapıtaşlarından

Son on yıldır yazdığı şiirleri Ways to Survive adlı kitabında toplayan **'96 mezunumuz Berna Kahraman** ile hayata ve hikâyelere dair keyifli bir sohbet gerçekleştirdik.

Röportaj: Senna Arman '16

■ **Bize kısaca kendinizden bahsedermisiniz?**

Merhaba, öncelikle çok teşekkürler BizLetter’da emeği geçen herkese ve TAC’liler arasındaki iletişimin bu zorlu pandemi döneminde de devam etmesi için çalışan Mezunlar Derneği’ne. Ellerinize sağlık.

İstanbul’da ailemle yaşıyorum. Güneş (7,5) ve Dalyan (4,5) adlarında iki çocuğum var. Beş yıldır yeni medya alanında, “smart entertainment” diye adlandırabileceğimiz, sesli/dijital, aynı zamanda canlı sahne etkinliklerini de kapsayan içerik üretimi ile uğraşıyorum.

■ **TAC ile karşılaşma hikâyenizi paylaşır mısınız? Şans eseri mi yoksa bilinçli mi?**

TAC ile tesadüfen karşılaşan azdır tahminim. Ben Tarsus’ta doğup büyümüş, o dönemlerin azınlık TAC’lilerindenim. Okula girişim de ailem ve ilköğretimimin gayet bilinçli şekilde teşviki ve destekleri ile oldu.

■ **TAC eğitiminin ve yaşamının hayatınızı nasıl etkilediğini düşünüyorsunuz? TAC ile ilgili karakterinize işlemiş bir özelliğiniz var mı?**

TAC’de o dönemlerde öğrenciler arasında birlikte hareket etmeye dayalı kolektif bir kültür hâkimdi. Ağabeylik-ablalık kurumuyla beraber, ister istemez hiyerarşik bir yapılanma biçimi doğuruyor. Tüm bunların bireyselliği bir yandan bastırırken aslında bir yandan da körükleyen bir tarafı var.

TAC eğitimi beni farklı kültür- lere açık olmaya itti. Fikirlerimi özgürce ifade etmek konusunda özgüven aşıladı. Kendi sınırlarımı keşfedip dünyayı görme- ye, anlamaya, anlamlandırmaya olan merakımı perçinledi, bana bu anlamda cesaret verdi. Oku- mayı seven, okumaya sığınan, ki- taplar içine gömülü bir çocukluk geçirdim; okuldaki eğitim bunu devam ettirmeme ve erken yaş- larda dünya edebiyatıyla ciddi anlamda haşır neşir olmama im- kân sağladı.

Bir de tabii TAC yaşamının bir parçası olan ve kanımca bi- zim okulu muadillerinden biraz da ayıran; birlikte gülmek, eğ- lenmek, hayattan keyif almayı bilmek ve kendini de hiçbir şeyi de o kadar ciddiye almamak var TAC'den bana eser diyebileceğim.

Anılarımı keyifle ve tatlılıkla hatırlıyorum

■ *Bir okul gününüz nasıl ge- çiyordu? Unutamadığınız anıla- rınızı paylaşır mısınız?*

Tarsuslu bir TAC'linin TAC de- neyimleri ile o dönemlerde Ada- na'dan ve Mersin'den servisle okula gelenlerin deneyimleri bi- raz farklıdır. Mesela servis mav- ra ve muhabbeti çok anılır fakat biz yerlilerin okul sonrası herkes dağıldıktan sonra okulu başka türlü yaşama şansı vardı. Etraf-

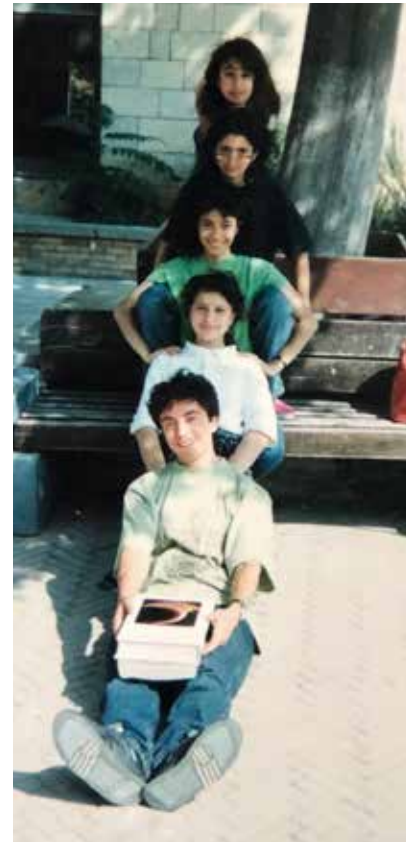

ta sadece takım antrenmanı ya- panlar, bazı hocalar ve öğrenciler olurdu. Ben de üç beş arkadaşım- la okul sonrası mutlaka kampüs- te vakit geçirirdim. Özellikle or- taokul döneminde okul boşken, oranın hâkimi gibi etrafta dolaş- mak, okulun üzerinde yattığı ta- rihi keşfetmek (yani girmediği- miz köşe bırakmamak), duvar üstünden aldığımız Kenan Ağa- bey tantunisini yemek, boş kola kutularını ezerek oynanan kızlar arası küçük kale futbol maçları... Bazen hocalarla, bazen de okulda kalan ağabey ablalarla güzel soh- betler... Tüm bunları keyif ve tatlılıkla hatırlıyorum.

■ TAC sonrası nasıl idi? Üni- versite, iş hayatı?

Üniversiteyi Bilgi Üniversite- si'nin ilk kurulduğu yıllarda, Bil- gi'de tamamladım. Okul sonra- sı etkinlikleriyle, renkli karakter- leri ve meşhur hocalarıyla hem akademik hem kültürel anlam- da güçlü, yenilikçi ve dünyaya açık bir şehir üniversitesiydi o za- manlar Bilgi. Her anlamda dolu dolu yaşadım üniversiteyi. Son- raki hayatımı neredeyse TAC ka- dar şekillendirdi bu dönem.

İktisat-işletme üstün başarı bölümünde okudum. Kampüste çalışma imkânımız vardı ve bu sayede daha çok erken zamanlar- da kurumsal iş yaşamının bana

göre olmadığını fark ettim. 2000 yılında üniversiteyi bitirir bitir- mez ekonomi bölümünde araş- tırma görevlisi olarak çalışmaya başladım. Akademik kariyerim de bu şekilde başladı. Önce Jean Monnet bursuyla gittiğim Hol- landa'da, Leiden Üniversitesi'nde Avrupa Kamu Yönetimi üzerine master yaptım. Sonrasında ise University of Massachusetts'de Public Policy alanında doktora yapmak üzere Boston'a taşındım. Aynı üniversitede, Türkiye'ye dö- nene kadar süren ve araştırma direktörlüğüne uzanan bir kari- yerim oldu. Boston Housing Au- thority ve MA Elementary and Se- condary Education gibi kurum- lar için çok-yıllı araştırma ve de- ğerlendirme projeleri yönettim. Üniversitede çalıştığım merkez- de insanı ve hikâyesini odağa alan çalışmalar ve kullandığımız

kalitatif metotlar sayesinde in- sanlarla birebir iletişim kurabil- diğimiz bir ortam vardı. Hikâye- lerin gücüyle bu dönemde tanış- tım, hikâye anlatmanın iletişim- deki rolünü ve önemini bu nok- tada kavradım.

2009 yılında evlendim, 2012'de eşim ve ben Türkiye'ye taşındık. Türkiye'ye taşındığım- da ilk çocuğuma hamileydim. Ve içimde daha yaratıcı, daha özgürce işler yapmak, kültür ve sanatla daha iç içe olmak fikri o dönemlerde yeşerdi. Çok sevdi- ğim ve 2000'lerin başından beri Amerika'da takipçisi olduğum podcast içeriklerinin Türkiye'de bağımsız olarak hemen hiç yer almadığını görünce, 2015'te or- tağım ve eşim Onur Akmehmet ile gerçek insan hikâyelerini içe- rik hâline getirerek podcast plat- formu Onbironsekiz'i kurduk. Birkaç sene önce ise senarist Me- riç Demiray'la ortaklık içinde sahnede insanların gerçek hikâ- yelerini paylaştığı "Anlat Hikâye- ni" etkinliklerini başlattık. Pan- demi başlamadan hemen önce etkinliği İstanbul dışında şehir- lere taşımaya başladık.

Hikâye anlatımı çok güçlü bir iletişim aracı

■ *Çalışmalarınıza bakıldı- ğında hikâye anlatıcılığı sizin için önemli bir değere sahip. "Onbironsekiz" podcast'iniz, "An- lat Hikâyesi" projeniz... Gerçek hikâyeleri insanlara ulaştırma- nızdaki motivasyon nedir?*

Sesli içerik diğerlerinden fark- lı bir içerik türü, hele de iyi kur- gulandığında insana nüfuz eden bir tarafı var. Hikâye anlatımı ise çok güçlü bir iletişim aracı, onlar aracılığıyla birbirimizle daha eşit ve daha sahici bir şekilde iletişim kurabiliyoruz. Bugün, markalar- dan tutun politikacılara, hemen herkes hikâye anlatmanın öne- mini kavramış durumda. Bos- ton'da araştırmacı olarak çalış- ırken bunu birebir deneyimle- dim; insanların hayatını pozitif anlamda etkileme amacıyla yo- la çıkan birçok müdahale kâğıt üzerinde tasarlandığı ve insana dokunamadığı için teğet geçip gidiyor. Hikâyeler anlatmak ve dinlemek için bağımsız ve özgür bir alan açmak, alternatif ve üret- ken seslere yer vermek amacım.

250'ye yakın bölüm yaptık bu- güne kadar. Amiral gemisi prog- ramımız dışında yapıcılığını üstlendiğim iki podcast daha var. Gelecek vadeden podcasterlara ve iyi hikâyeye anlatıcılarına kapım her zaman açık.

■ *Yeni çıkan kitabınız "Ways to Survive" için tebrik ederiz. Ka- leminize sağlık. Kitabın farklı bir hikâyesi var, biraz bahseder mi- siniz?*

Teşekkür ederim. Ways to Sur- vive, 2000'lerin başına uzanan bir dostluğun ürünü, 2020'nin de bana hediyesi aynı zamanda. Ki- tabın içinde yer alan şiir ve resim eşleşmeleri, Donna Haig Fried- man'la altı ay süren bir şiir ve re- sim değiş tokuşu sonucunda or- taya çıktı. En başta ikimiz için de keyifli bu iletişim dışında, bu eş- leştirmelerin bir amacı yoktu. Eş- leşmeler kendi doğallığında sür- prizli bir şekilde ilerledikçe, bu- nun bir kitap olabileceği fikrine vardık. Ritüelimizi kitaba dönüş- türürken, dünyada olumlu deĝi- şimlere vesile olduğuna inandığı- mız kurumları da işin içine kattık ve kitabın tüm gelirlerini bu ku- rumlara bağışlamaya karar ver- dik. Kitabın tasarım aşaması da içeriğin oluşum aşaması gibi özel oldu: Aramıza tasarımcı olarak katılan Anı Ekin Özdemir ile Ways to Survive'ı meditatif, küçük bir el kitabı olarak hayal ettik ve kâğıt seçiminden tutun da baskı kalite- sine, tüm basım işlerini özenle takip ettik. Böylece ben, kendi hâ- limde şiirler yazarken, çok aktör- lü bir inisiyatifin parçası olmuş hâlde buldum kendimi. Lans- man etkinliğini Zoom üzerinden gerçekleştirdik geçtiğimiz Kasım ayında. Altı farklı ülkeden kitabı

olarak projeye destek verenlerin ve STK temsilcilerinin katıldığı bir şiir ve hikâye anlatım etkinliği oldu. Hafızama kazınan, unutulmaz ve çok özel bir an.

■ **Kitapta son on yılda yazmış olduğunuz şiirler yer almakta. Şiirlerinizde hangi konuları ele alıyorsunuz?**

Ways to Survive'in içinde kimlik, aidiyet, sınırlar, atalarla olan bağımız ve özgürlüğe dair şiirler var. Var olma ve anlam verme yolculuğumuzda nereye tutunabiliriz, nerelerden güç ve destek alabiliriz, nasıl özgür olabiliriz? Bunlar benim kendime sürekli olarak sorduğum sorular ve şiirler de bu daimi yolculukta birer rehber. Şiir yazmaya 2010 yılında, ailemiz için çok sarsıcı bir süreç sonunda, annemi kaybettikten sonra başladım. Bu kitap içinde yer alan şiirler benim kendimi sağaltma yolculuğumun bir parçası aynı zamanda.

■ **Kitabınızın gelirini bağışlıyorsunuz, biraz anlatabilir misiniz? Dileyenler projeye nasıl destek verebilir?**

Öncelikle kitaba erişim dijital olarak herkese açık:

www.waystosurvive.org. Basılı

olarak ise Boston'da ve İstanbul'da satışa çıktı. Boston'da Project Hope Boston, ATD International Fourth World Movement, Friends of Matênwa ve Learning Community adlı, Donna'nın uzun yıllardır destek verdiği kurumlar adına satışı yapıldı ve tükendi. İstanbul'da kitabın gelirlerinin tamamı Small Projects İstanbul'a (SPI) gidiyor. Orta Doğu'daki savaşlar yüzünden yerlerinden olmuş, özellikle mülteci kadınlar ve çocukların topluma adaptasyonu için çalışan bir STK. SPI'in kendi sitesinden veya filbooks.com'dan, ayrıca İstanbul'da Pandora ve Minoa kitabevlerinden kitabı satın alıp projeye destek vermek hâlâ mümkün.

■ **Son sorumuz yine TAC ile ilgili; şu anda TAC hayatınızda nasıl bir yer kaplıyor?**

TAC "öteki" olanı olduğu gibi kabul etme, birlikte var olma ve zenginleşme kültürünün, "live and let live"nin bir anıtı adeta. Her iki taraftan da ailem, yüzyıllardır Tarsus'un kozmopolit ve kadim tarihinin bir parçası. Okulun içinde bulunduğu tarihi semtler içinde geçti çocukluğum ve geçmiş dönemlerde civar mahallelerde yaşayan ailemden TAC'ye dair hikâyeler dinledim. Ailemde ilk TAC'li olsam da babam, lise yıllarında akşamları TAC'de verilen İngilizce kurslarına gitmiş ve oradaki anılarından hep güzellikle bahseder. Okulun Tarsus'ta 150 yıla yakın süredir var olabilmesinde, Tarsus'un çok renkli kültürünün ve gönlü geniş insanların önemli bir yeri olduğunu düşünüyorum. Tarsusluluk ve TAC'li olmak, kimliğimi oluşturana yapıtaşlarından.

Tutkulu bir TAC'linin neler başarabileceğini hepimiz çok iyi biliyoruz

Türkiye'nin ilk Moleküler Biyoloji ve Genetik bölümü mezunlarından **Buğra Kulak '94**, kariyerine ilaç sektöründe devam ediyor. Akademik yaşamına ve TAC kazanımlarına dair röportajımızı keyifle okumanızı dileriz.

Röportaj: Umut Yalnız '88

■ **Buğra, bize kısaca kendinden bahsedermisin?**

1976 yılında Mersin'de doğdum. 4 kişilik bir ailenin küçük çocuğuyum. İlkokulu Mersin Çankaya İlkokulu'nda tamamladıktan sonra, sınıfın neredeyse yarısı ile birlikte 1987'de TAC'li oldum. 1994 yılında TAC'den mezun olduktan sonra 1995-1999 yılları arasında Boğaziçi Üniversitesi Moleküler Biyoloji ve Genetik bölümünde okudum. Yaklaşık 20 yıldır ilaç sektöründe çalışıyorum. Sanofi'de Türkiye & Levant Bölgesi Satış & Pazarlama Direktörü olarak çalışmaktayım. Evliyim ve 3 yaşında bir kızım var.

■ **TAC ile nasıl tanışma hikâyen nasıl oldu?**

TAC ben ilkokuldayken, hepimiz için efsane ve çok büyük bir marka idi. TAC'de okuyanlar parmakla gösterilirdi, o tişörtü giymek hepimizin hayaliydi. Alt komşumuz TAC '77 mezunumuz Ersin Şendoğan ağabey, mahalle-

nin gururu gibiydi ve onun gibi TAC olmak istek listemin başındaydı. Sınıfta da hepimizin hayali TAC'li olmak idi. Ben çok ders çalışsam da sınavları iyi yapıyordum ve mutlu son! Hayatımın en güzel 7 yılını geçireceğim o kapıdan içeri girmiştım.

■ **TAC hayatın başladı, peki, prep ve lise 3 okul günlerin nasıl geçiyordu?**

Prep günlerimiz okul kültürüne alışmaya çalışarak başladı. Çoğu TAC'li erkek gibi yabancı dile muhteşem yatkınlığım beni bir miktar zorluyordu. Aralarda ve özellikle öğlen tatilinde yoğun bir şekilde ağabey ve ablalarımıza yardımcı olarak geçiriyorduk. Ben ufak tefek olduğum için genelde lise basket takımının mas kotu gibiydim. Bazen onların omuzlarında bazen de onlar ile zaman geçiriyordum. Arta kalan zamanlarda prep sahasında futbol oynuyorduk. Özetle hayat, yaşam boyu sürecek kardeşlik,

dostluk, ağabeylik ve ablalık bağının nasıl oluştuğunu fark etmeden geçiyordu.

Lise 3 günlerimiz prep günlerine göre oldukça farklıydı. '94 mezunları olarak çok konuda ilkeleri yaşadık. Örneğin ilk kredili sistemi bizim üzerimizde uyguladılar ve lise sonun ilk döneminde okul bitti. İkinci dönem birbirimizi görmek için hemen her gün okula gittik. Her gün kapıdan girdiğimde yüzlerce kardeşimi görmek ve onların ağabeyi olmak çok keyifli idi. Her gün bir diğerinden daha güzeldi ve bu kültürün parçası olmaktan gurur duyuyordum. Sayılı günlerin olması içten içe her '94'lü gibi beni de çok üzüyordu. Bu rüyayın biteceğini bilmek çok zor geliyordu. Her fırsatta TAC'ye öz-

gün sporları yapıyorduk. Örneğin su sporları: Birbirimizi yalağa atmak ve sonra kuruyup derse girmek gibi! Otobüste uzun eşek, sauna, pantolondan kancayı takıp bayrak direğine çekme, ayıball ve akla hayale gelmeyecek TAC sporları...

Anlatılmaz yaşanır!

■ **TAC'nin hayatını nasıl etkilediğini düşünüyorsun? İçine işleyen özellikleri anlatabilir misin?**

Bence bunu TAC'li olmayan anlayamaz, anlatılmaz yaşanır

derler, işte tamamen budur TAC. İçinize bir kere işlediği zaman zaten çıkmaz ve her gittiğiniz yerde gözünüz bir TAC'li arar. Eğlencenin ve mavranın sınırsız olduğunu biz biliriz, öyle abartırız ki sonra dönüp baktığımızda biz bile inanamayız yaptıklarımıza. Benim için her TAC'li ailemden biri gibidir ve bu içime işleyen bir şey. Örneğin aynı iş yerinde çalıştığım TAC'li kardeşlerim var. Ofiste birbirimizi görünce direkt sarılışırız, bu da içimize işleyen bir özellik olsa gerek!

■ **Tarsus sonrası Boğaziçi Genetik bölümü. O günler için bayağı yenilikçi bir bölüm. Üniversite hayatın nasıl geçti?**

TAC'den yaklaşık 15 kişi Boğaziçi Üniversitesi'ne girdik ve çok şanslıyım ki kaldığımız Uçaksavar yurdunun erkek katında oldukça fazla TAC'li vardı. Bu, yeni hayata alışmak için çok yardımcı oldu. Moleküler Biyoloji ve Genetik bölümü çok yeni kurulmuştu ve benim tercih sebepim bu yeni bölümün geleceğin en parlak mesleklerinden biri olacağını düşünmemdi. Ayrıca benim için olmazsa olmaz olan sosyallik, Boğaziçi Üniversitesi'ni tercih etme sebepim oldu. Akademik olarak çok zorlayıcı olsa da kampüs hayatı ile oldukça iyi bir üniversite hayatı geçirdim.

■ **TAC edinimlerim iş hayatımda beni başarılı kıldı**

■ **İş hayatına hemen atıldın, hep ilaç sektöründe çalıştın. Kariyerin nasıl başladı? TAC'li bir lider olmak nasıl bir şey?**

Biraz okuduğum bölümün et-

kisi biraz da sosyal çevremın etkisi sayesinde başladı. Çokuluslu şirketlerin genel müdürleriyle tanışma fırsatım oldu ve bunlardan bir tanesi beni ilaç sektöründe çalışmam konusunda ikna etti. GSK'nın "management trainee" programı ile ilaç sektörüne adım attım. Yaklaşık 20 yıldır sektördeyim ve birçok satış & pazarlama pozisyonlarında çalıştım. TAC'de kazandığım kişilik özelliklerimin iş hayatında bana çok yardımcı olduğunu gördüm. Örneğin "walk the talk" bize TAC'de öğretilen ve iş hayatımda beni hep başarılı kılan bir özellik oldu. Lise 3'te '98'lerin sınıf ağabeyiydim ve o günlerde yapmaya başladığım liderliğin iş haya-

tında ne kadar faydalı olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.

■ **TAC sonrası üniversite ve iş hayatını düşünürsen, yeni mezunlarımıza ve okulda okuyan öğrencilere tavsiyelerin neler olur? Üniversite seçiminde veya iş hayatında mezunlarımıza söyleyebileceğin, öncelikli olduğunu düşündüğün konular nelerdir?**

Bizler X jenerasyonu olarak belirli kalıplar içinde büyüdük. İyi bir lise kazanılmalı, sonra çok iyi bir üniversitenin çok iyi bir bölümü kazanılmalı. Herkes mutlaka doktor, avukat veya mühendis olmalı kafasında büyüttük. Üniversite bitince hemen iyi bir şirkette iş bulunmalı ve hemen bir ev alınmalı gibi...

Bizden sonraki jenerasyonlar

daha bilinçli ve farklı yetişiyor. Daha çok sorguluyorlar ve kalıplara girmek istemiyorlar. Tutkularının peşinden koşan bir nesil yetişiyor ve buna açıkçası imreniyorum.

Kardeşlerime en büyük tavsiyem, mutlaka sevdiğiler bölüme okusunlar ve tutkularının peşinden koşsunlar. Tutkulu bir TAC'linin neler başarabileceğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Erken yaşlarda dünyayı görmek ve görmek ufkunuzu açacaktır ve daha geniş bir vizyona sahip olabilirsiniz. Yurt dışında çalışmak, değişik kültürleri anlamak ve tanımak sizi çok farklı bir insan yapacaktır.

Günün sonunda, nerede olursanız olun ve ne iş yaparsanız yapın, geri dönüp baktığımızda hayatınızın en güzel 7 yılını geçirdiğiniz yerdir TAC. Yıllar sonra dönüp o kapıdan girdiğinizde tüylerinizin diken diken olduğu, kalbinizin daha hızlı attığı ve gözleminizin dolduğu yerdir TAC. Bana bu gururu yaşatan aileme ve tüm TAC camiasına en içten teşekkürlerimi sunarım.

■ **Çok teşekkür ederim Buğra. Başarılarının devamını diliyorum kardeş.**

TAC '86 mezunumuz Elvan Yazmacı, 2006 yılından beri Avusturya'nın Viyana şehrinde yaşamakta. Pandemi nedeniyle uzunca süredir göremediği arkadaşlarına ve tüm camiamıza çok selam söylüyor.

2015 döneminden Onat Ege Kutlutürk, Macaristan'ın Pécs şehrindeki University of Pécs'de diş hekimliği eğitimine devam ediyor. Tüm mezun ağabey, abla ve kardeşlerine Macaristan'dan selam söylüyor.

Biz kocaman bir aileyiz dünyanın her yerindeyiz

Meriç Yeğenağa '02 ile uzun süredir röportaj yapmayı planlıyorduk. Sonunda oldu. Tam bir TAC sülalesinden, etrafındaki herkes neredeyse Tarsus mezunu. Eşi Turgut da 2001 mezunumuz!

Röportaj: Umut Yalnız'88

■ **Meriç, bize kısaca kendinden bahseder misin?**

TAC 2002 mezunuyum. Üniversiteye kadar Tarsus'ta yaşadım. Üniversite için İstanbul'a gittim, sonra yüksek lisans için Nice ve Berlin'de kısa dönemler yaşadım. İş hayatıma Adana'da başladım. 2009 yılında Turgut ile evlendik ve 2012 yılında İstanbul'a birlikte döndük, hâlen İstanbul'da yaşıyoruz. 2017'de oğlumuz Can ailemize katıldı. Şu an Doğu Yeme-İçme, Turizm ve Perakende Grubu'nda Sponsorluk ve Marka İş Birlikleri Mü-

dürü olarak çalışıyorum.

■ **TAC ile nasıl karşılaşma hikâyen sülalede çok Tarsuslu olması yüzünden mi, yoksa ayrı**

bir sebep var mı?

Evet, bir aile geleneği diyebilirim. Dayım Ali Cerrahoğlu '78 TAC'ye büyük emek veren bir mezun, biz ailenin gençleri

de onun çizdiği yolda ilerlemeye çalışıyoruz. Ben bir de TAC'liyle evlenerek duble TAC'li oldum. Önüm, arkam, sağım, solum TAC diyebilirim!

Düğünümüzü okulda yaptık

■ **Bir okul günün nasıl geçiyordu? Unutmadığın anılarını paylaşır mısın?**

Tarsus'ta yaşadığım için bir okul günü ders saatlerinden çok daha fazlasıydı benim için. Dersler bittikten sonra da okulda kalırdık, hatta hafta sonları da Tarsus'ta kısıtlı sosyal imkânlar olduğu için yine okulda buluşurduk. Yani evde olmadığım neredeyse her an okuldaydım. Buna rağmen her sabah heyecanla girdim okula.

Basketbol takımındaydım, çok sık antrenmanlarımız olurdu. İlk yıllar Sadık Paşa Konağı'nda, sonra kapalı spor salonunda çok zaman geçirdim. Yazları da neredeyse her gün okula antrenman için giderdik, yani okul gerçek anlamda zamanımın çok büyük kısmını geçirdiğim bir yerdi. Hem böylesine fiziksel olarak okulu yaşamak hem de içime işleyen unutulmaz anılarla TAC'nin hayatımda yeri çok özel.

O kadar çok anım var ki okulda; her yeni TAC'li gibi okulun ilk yılı olan prep, duygusal yoğunluğu en yüksek olan yıldır. Okulun son haftası mezun olan ağabey ve ablalarımızla ayrılacağımız için ne kadar çok ağladığımızı hiç unutamam.

Meşhur karnaval haftaları... Hâlâ devam ediyor mu bilmiyorum. Sanırım orta ı'deydik, su savaşı o kadar çığırından çıkmıştı ki, su dışında her şey kullanılıyor-

du. Yumurta, un... Bir arkadaşım soğuk ve bozuk döner sosu dökmüştü üzerime, hâlâ döneri soslu yiyemem.

Ters musluklu yalıklar benim için okulda çok semboliktir, medeniyetlerin suyun etrafına yerleşmesi gibi biz de o çeşmeler etrafında toplanırdık ders aralarında.

Bir de Turgut'la hayatımızın en özel anlarından biri olan düğünümüzü okulda yaptık biz. Misafirlerin çok şık kıyafetlerle, benim gelinlik, Turgut'un da damatlıkla katıldığı, 150 TAC'linin bir arada olduğu bir dönem yemeği tadında, unutulmaz bir geceydi. Tüm okulu kendi ellerimizle süsledik, Stickler'ı özel olarak ışıklandırdık, en sevdiğimiz şarkılardan bir liste hazırladık ve en yakın dostlarımızla çilinginca eğlendik okulun bahçesinde. Hem bizim hem de davetlilerimizin hafızalarına kazınan bir gece oldu.

Birliğin gücüne inanmayı öğrendim TAC'de...

■ **TAC'nin hayatını nasıl etkilediğini düşünüyorsun? Sana kazandıran, içine işleyen özellikleri anlatabilir misin?**

Biz kocaman bir aileyiz, çok klişe olacak belki ama biz her yerdeyiz, dünyanın her ülkesinde, şirketlerin her kademesinde, sağlık kuruluşlarının her branşında... Her yerde her an sorgusuz sualsiz yardımınıza koşan birinin olması kadar güven veren başka bir his bilmiyorum. Bu ailenin bir parçası olmaktan çok mutluyum.

Takım oyuncusu olmayı, birliğin gücüne inanmayı öğrendim TAC'de, bunun gibi çok özellik sıralayabilirim ama ben kendi adıma en büyük kazanımın "insanlar" olduğunu düşünüyorum.

Hayatımdaki tüm dönüm noktalarımda bir TAC'linin katkısı oldu; iş hayatımda yeni fırsatları önüme çıkaran da, yıllarca ay-

nı evi paylaştığım, her derdimi ve sevincimi paylaştığım dostlarım da, doğuma giderken elimi sımsıkı tutan arkadaşlarım da, hayatımı birleştirdiğim eşim de TAC'li.

■ **Tarsus sonrası Yeditepe ve Fransızca bir bölüm. Mühendislik olsa sanki biraz kolay olur diyeceğim ama politika ve uluslararası ilişkiler bölümü. Zor olmadı mı, özellikle Fransızca olması? İngilizce sonrası her dil bana hep daha zor gibi gelir.**

Çok zor oldu, ilk 2-3 ay gerçekten "ben ne yaptım" diye çok sorguladım. Üniversitede özgürlük, esnek ders saatleri, bol eğlence ve gezme tozma hayal ederken kendimi sabah 9 akşam 5 aralıksız derslere giren bir hazırlık öğrencisi olarak buldum. Bölümün İngilizce eğitim verilen kısmına geçmeyi de düşündüm ama bir anda Fransızca'yı o kadar çok sevdim ki vazgeçemedim. O dönem Candan Erçetin'in çıkardığı Fransızca albümün, dili ve bölümü sevmeme etkisi olduğunu söylemeliyim. Albümü her gün baştan sona dinleyip bilmediğim kelimeleri yazıp çalışıyordum. Sonra yazın Paris'te dil okuluna

giderek Fransızcamı iyice pekiştirdim. Sonunda bölüm ikincisi olarak mezun oldum. Ama haklısınız, başta çok zorlandım, yalnız her ne kadar çok iyi bir Fransızcaya sahip olsam da dillerin nankörlüğü bir gerçek, pratik hayatta kullanmadıkça ne yazık ki bu yetenek kayboluyor.

■ **Okul bitti ve iş hayatı... İş hayatını anlatabilir misin? Nasıl başladın, istediğin gibi ilerledi mi?**

Üniversite'de Fransızca Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler okudum, hayalim dış işleri veya uluslararası bir sivil toplum ku-

ruluşunda çalışmaktı. Sonra rüzgâr esti ve Avrupa Birliği üzerine yüksek lisans yaptım. Bu arada TAC 2001 Turgut ile uzun süredir devam eden ilişkimizde evlilik yoluna girdik ve hayatımızı Adana'da kurmaya karar verdik. O dönem Avrupa Birliği fonları ile KOBİ'lere danışmanlık hizmetleri veren Avrupa Birliği İş Geliştirme Merkez'leri (ABİGEM) kuruluyordu, ben de Adana ABİGEM'de işe başladım. Büyük danışmanlık şirketlerinden hizmet alamayan KOBİ'ler için konusunda uzman uluslararası danışmanları getiriyor ve işlerini geliştirmeleri için ücretsiz danışmanlık veriyorduk. Bu sırada kendimi farklı alanlarda geliştirme fırsatı buldum, KOSGEB desteklerinden faydalanmak isteyen girişimcilere eğitim vererek iş planlarını yazmalarını sağlıyordum.

Derken 2001 mezunu Ece Akmanlar Koç'un da yine aynı dönemden Oğuz ile evlenip Adana'ya dönmesi üzerine birlikte ortak bir iş fikri geliştirdik. Ece'nin pazarlama, benim de iş geliştirme

konusunda deneyimim ile güçlerimizi birleştirip Kandela adında bir şirket kurduk. Adana için çok yeni bir alandı, başarılı ve keyifli gidiyordu, bir süre sonra Turgut'un karşısına çıkan önemli bir kariyer fırsatı nedeniyle İstanbul'a taşındık ve üzülmeye Kandela'dan ayrılmak zorunda kaldım. İstanbul'da bir süre spor ve etkinlik pazarlaması alanında faaliyet gösteren WON ajansta çalıştıktan sonra Alarko Turizm Grubu bünyesinde Hillside markasının sponsorluk ve marka iş birliklerinden sorumlu olarak çalıştım. 2019 Nisan itibarıyla da Doğu Yeme-İçme, Turizm ve Perakende Grubu çatısı altında restoran ve otellerin Sponsorluk ve Marka İşbirlikleri Müdürü olarak çalışıyorum.

■ **Son 10 yıldaki iki pozisyonun, büyük iki grup ile oldu. Anlatabilir misin, yoğun mu geçti ve geçiyor bu dönem?**

Yoğun olmaz mı, çok yoğun. Bu alanda üst segment müşteri kitesine yönelik hizmet veren iki büyük grup Alarko ve Doğu. Bir ke-re çok dinamik bir sektör, sürekli artan müşteri beklentisine karşılık verebilmek, dünya ve ülke trendlerini takip etmek ve gelişime açık olmak gerekiyor. En iyi olmayı sürdürülebilir kılmak, çok emek gerektiriyor.

Alarko-Hillside benim için bir okul oldu, üst düzey misafir memnuniyeti ile Harvard Business School'da ders olan bir otel markasından bahsediyorum. Gerçekten orada edindiğim tecrübe ve bana kattığı bakış açısı çok kıymetli. Şimdi Doğu Hospitality çatısı altında modern hayata keyif katma vizyonun-

da, Türkiye'de ve dünyada önde gelen restoran ve otel markalarımız için değer yaratacak işler yapmaya çalışıyorum.

■ **Eşin Turgut'ta 2001 mezunu, sanırım TAC büyük bir yer kaplıyordu hayatınızda. Şu andaki TAC hayatınızdan bahsedebilir misin?**

Evet, hem de çok büyük... En yakın arkadaşlarımız hep TAC mezunları. İkimiz de TAC'li olunca zaten bu kaçınılmaz. Hatta öyle denk geldi ki bizim gibi karı-koca TAC'li çiftlerle çok yakın görüşüyoruz.

■ **TAC sonrası üniversite ve iş hayatını düşünürsen, yeni mezunlarımıza ve okulda okuyan öğrencilere tavsiyelerin neler olur? Üniversite seçerken veya iş hayatında önceliklendirmeleri gerektiğini düşündüğün konular hangileridir?**

Üniversite ve iş hayatı, aslında seçimlerden ibaret gibi görünse de bazen şans, bazen esen rüzgâr se-

çimlerin yönünü etkiliyor. Elbette bilinçli tercihler yapmaya özen göstermeliyiz ancak hayat hep seçtiğimiz yönde gitmeyebilir, bu bilgiyi bir kenarda tutarak gerektiğinde akışına bırakmayı ve bundan zevk almayı da öğrenmeliyiz. Ben hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum.

Ben iletişimin ve ilişkilerin gücüne inanırım; çok başarılı, çok akıllı ve çok yaratıcı olabilirsiniz ancak bunların tek başına anlamlı olduğunu düşünmüyorum. Doğru iletişim ile iyi ilişkiler kurabildiğin sürece bunların bir anlamı olduğunu gördüm.

Okulda okurken gelecekte TAC'nin hayatında ne kadar büyük bir yer kaplayacağını çok da fazla anlamıyorsun. Üniversite ve iş hayatı derken bir bakıyorsun aslında koskocaman bir ailenin parçasısın. Bunun kıymeti paha biçilemez.

■ **Meriç, çok çok teşekkürler. Bol başarılı günler dilerim.**

Bitirilemeyen CSO Binasına TAC dokunuşu

TAC '80 Mümtaz Pak

1992 yılında Ankara'ya yeni konser binası yapımı için proje yarışması ile başlayan süreç, tam 20 yıl devam etti. Merhum Cumhurbaşkanı Turgut Özal döneminde CSO binasının yetersizliği gündeme gelmişti. 46 proje arasından Semra ve Özcan Uygur çiftinin hazırladığı proje birinci seçilmişti. 1997 yılında Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel tarafından temeli atılan bina, o günden beri de atıl durumdaydı. Ertuğrul Günay'ın Kültür ve Turizm Bakanı olduğu dönemde bir kez daha gündeme gelen CSO binası için yeni bütçe ayarlandı.

NEDEN BİTMEDİ?

Mimar Uygur çifti, 1993 yılın-

da Kültür ve Turizm Bakanlığı ile sözleşme imzaladı ve yeni CSO binası için uygulama projeleri hazırlanmaya başladı, 1995 yılında da inşaat ihalesi yapıldı. 1997 yılında temeli atıldıktan sonra inşaat yavaş da olsa devam etti. Alman akustik uzmanı ile Bayındırlık Bakanlığı arasında yaşanan iletişim ve koordinasyon sorunları projeye yansdı. Aradan yıllar geçti, iş uzadıkça uzadı ve inşaat senelerce atıl halde bekledi. Aksaklıklar sonucunda salonlara ilişkin projeler 2008 yılında ancak bitti.

Yeni CSO binası, 2023 kişilik büyük konser salonu, 500 kişilik küçük konser salonu, 10 bin kişilik açık hava konser alanı, CSO Müzesi, bir restoran ve bir kafeterya, çalışma ofisleri, kiralanabilir ticari alanlar, CSO dükkânından oluşuyor. Sıhhiye'de 154 bin metrekairelik arazi üzerinde inşa ediliyor. 5 bloktan oluşan yapının toplam inşaat sahası 62 bin metrekaire. Ayrıca 800 araç kapasiteli otopark da mevcut.

600 KİŞİ ÇALIŞACAK

730 milyon TL yatırım bedelli binaya Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası, Ankara Devlet Çoksesli Müzik Korosu, Ankara Türk Dünyası Müzik Topluluğu, Ankara Devlet Türk Halk Müziği Korosu, Ankara Devlet Klasik Türk Müziği Korosu, Devlet Halk Dansları Topluluğu, CSO Konser Alanları Döner Sermaye İşletmesi taşınmış olacak. İdari kadro ve

sanatçılar olmak üzere binada 600 kişinin çalışması bekleniyor.

Ve TAC'li dokunuşu

CSO'nun yapım aşamasında temel problem yumurta şeklindeki binanın yapımı ile ilgiliydi. Metal konstrüksiyon yapılması planlanıyordu, ancak 4,5 milyon Euro bedelden herkes kaçınıyordu. Proje, bir şekilde dönüp dolaşıp TAC '80 mezunumuz Mümtaz Pak'ın önüne geldi. O güne kadar Türkiye'de hiç yapılmamış bir proje getirdi Bakanlığın önüne. Şişme kalıp yöntemi kullanarak 4,5 milyon Euro'luk projeyi sadece 250.000 USD'ye bitirebiliyordu.

Mümtaz Pak Hakkında

MEZUNUMUZ Mümtaz Pak, hâlen Monolithic firmasının Türkiye danışmanlığını sürdürürken, oğlu Rodi de kariyerini ilerleterek Türkiye'yi Avrupa ve Dünya arenasında pistlerde Superbike (1000cc) kategorisinde temsil etmeye başladı. Milli sporcumuz aynı zamanda makine mühendisliği eğitimini sürdürüyor.

Yanışlara konsantre olduktan sonra Uşak'ta Türkiye'nin tek uluslararası standartta süpermoto ve karting yarış pistini yapan mezunumuz, uzun Ankara serüveninden sonra Uşak'a taşındı. Burada da boş durmayıp Uşak Üniversitesi'nde danışmanlığa başlayarak üniversitenin sinema salonları ve stüdyolarının komple tasarımlarını yaptı.

Türkiye'nin ilk akustik mühendisi olan mezunumuz, ayrıca üst dal olarak araç akustiklerinde uzmanlaştı. Hazırladığı araçlar, Avrupa'da ödül-

ler aldı. Bunun yanı sıra ünlü araç markalarının iç akustiklerinde çalıştı.

Üniversite döneminde ise Türkiye'nin yurt dışı temsilciliklerinin güvenlisesistemlerini kurarak başladığı elektronik mühendisliği kariyerine 47 ülkede temsilciliklerimizin güvenlik sistemlerini kurup personelinin eğitimini üstlenerek devam etti.

Tüm bunların yanında Türkiye Motosiklet Federasyonu'nda yöneticilik ve A sınıfı ileri sürüş (otomobil ve motosiklet) eğitmenlikleri yapmakta.

Ayrıca kozalak ayıklama, muz ağacını komposta çevirme, silo içi kablosuz ısı ve nem kontrol sistemleri ile ilgili faydalı ürün patentlerine sahip.

Kızı Melodi ise hâlen ODTÜ'de mimarlık bölümünde doktorasını bitirmekte olan bir akademisyen.

Kendilerine ailece mutlu, başarılı ve sağlıklı bir yaşam diliyoruz.

Mümtaz Pak'ın Milli Sporcu oğlu, Asrın Rodi Pak.

Bakanlık ilk etapta konuya sıcak bakmadı. Bunun üzerine şişme kalıp yönteminin patentini almış olan, mucidi Monolithic firmasının kurucusu David South'u Türkiye'ye getiren mezunumuz, detaylı çalışmalardan sonra Bakanlığı ikna etmeyi başarmış. Projenin başına koordinatör olarak geçtikten sonra 3 ay gibi bir sürede yerinde inşaata başlanmış. Böylece uzun süre askıda kalan proje tekrar hayata geçmiş. Dönemin Kültür Bakanı Ertuğrul Günay, bu noktadan sonra projeyi mezunumuzla sürekli takip etmeye başlamış.

Kalıp sisteminin avantajları, özellikle Ankara'da mimari için yeni bir ufuk açınca proje, mimarların da sürekli ziyaretine uğramış.

Kalıp sistemi, temelinde şiş-

me bir balondan oluşmakta. Özel olarak bilgisayarda tasarılan şekil, yine özel üretim bir vinil ile bilgisayarda tasarlanan modüllerin birbirine dikilmesiyle oluşturuluyor. Zemin hazırlandıktan sonra fanlarla içeride 4 barın üzerinde bir basınç oluşturularak tam şeklini alması sağlanıyor. Yani binanın dış son şeklini alması yarım günde tamamlanıyor.

Burada ilginç bir anekdot var; TRT binasının karşısında olan yapı bir günde şişirilince, programlara motor sporlarıyla konuk olan mezunumuzu arayıp "Alana UFO mu indi?" şeklinde sorular sorulmuş.

45 gün gibi rekor sürede yapının içeriden püskürtme betonları yapılıp bitirilince hemen ikinci küçük konser ve prova binasının siparişi verilmiş. 20 yıldır bekle-

yen proje mezunumuzun dokuşuyla hayata geçip bitme aşamasına gelmiş.

TAC'li olmanın getirdiği sosyal ve iletişim becerisi Monolithic firmasıyla çok güzel ilişkiler kurulmasına da vesile olmuş. O sıralarda oğlu Asrın Rodi'nin motokros dalında mezunumuzla birlikte yarışıyor olması da ayrı bir renk ve heyecan getirmiş. Hafta sonları Amerikalı ekip Ankara Ballıkpınar'da bulunan, yine mezunumuzun yaptığı motokros pistinde zaman geçirmeye başlamış. Oluşan bu güzel dostluklar ve heyecanla proje de zamanında hatasız teslim edilmiş.

Ankara'da yapılan bir toplantının ertesinde TAC grubu, başta Betül Ablamız olmak üzere dönüş yolunda bu piste uğrayıp aktiviteleri izlemişti.

Ankara'da 2020'nin SON "SON CUMASI"

Adı batasıca, başımızın derdi Covid-19 tüm şiddeti ile devam ediyor. Bu durumda TAC camiasının dijital ortamdaki Son Cumaları da devam ediyor tabii. Namı diğer "ZUMCUMA".

2020 yılının Son Cuması, 25 Aralık 2020 Cuma akşamı gerçekleşti. Gerçi buna ne kadar Ankara Son Cuma denir? Bilemedim. Evet ev sahibi Ankara idi, ama Türkiye'nin dört bir yanından katılım vardı. Ankara, İstanbul, Tarsus, Gaziantep, Bursa, Bodrum, Adana.

Türkiye mi dedim? Affedersiniz, yurt dışından da elbette katılım vardı. ABD'den Tarık Mughusidin '90 ve Almanya'dan Fatih Kırçelli '94. Ya yavru vatan Kıbrıs'tan, karantinada olduğu otel odasından katılan '88 Hülya Küçüköğlü'na ne demeli? Hasret giderdik kendileri ile.

Ragıp Gören '78 ağabeyimiz ise sade-

ce katılmakla kalmadı; o nostaljik 8 mm film ile yetmişli yılların TAC'sinden görüntülerle, bizi götürdü o yıllara. Sadece o yıllara değil tabii, TAC kampüsünü de o hâliyle ziyaret ettik bir güzel. O eski kapı; içinde yaya kapısı, dışı araç kapısı olan o işlevsel kapı. Malum, artık yok. Mavra üç saate yakın sürdü.

Bu korkunç yıla, anlaşılan bir benzerini 2021'de de yaşama ihtimalimiz yüksek olan 2020 yılına, TAC mavrasının verdiği "her şeye rağmen bir arada olmak" duygusu ile veda ettik.

Ankara'dan sevgiler; yüz yüze bir araya gelmelerimiz mümkün olana kadar ZUMCUMALARA devam, hem de küresel katılımıyla!

Saygı ve sevgilerimle,

Doğan Gözde ÖZGÖDEK
TAC '86

“Başarılı olmak göreceli bir kavram”

Hayatını toprağa adayan ve sahibi olduğu Atlas Tarım - Almula Tarım ile meyve yetiştiriciliği yapan 1973 mezunumuz **Bülent Özler** ile keyifli bir söyleşi gerçekleştirdik.

Billur Özdoğmuş '05

■ *Bize kendinizden kısaca bahsedermisiniz?*

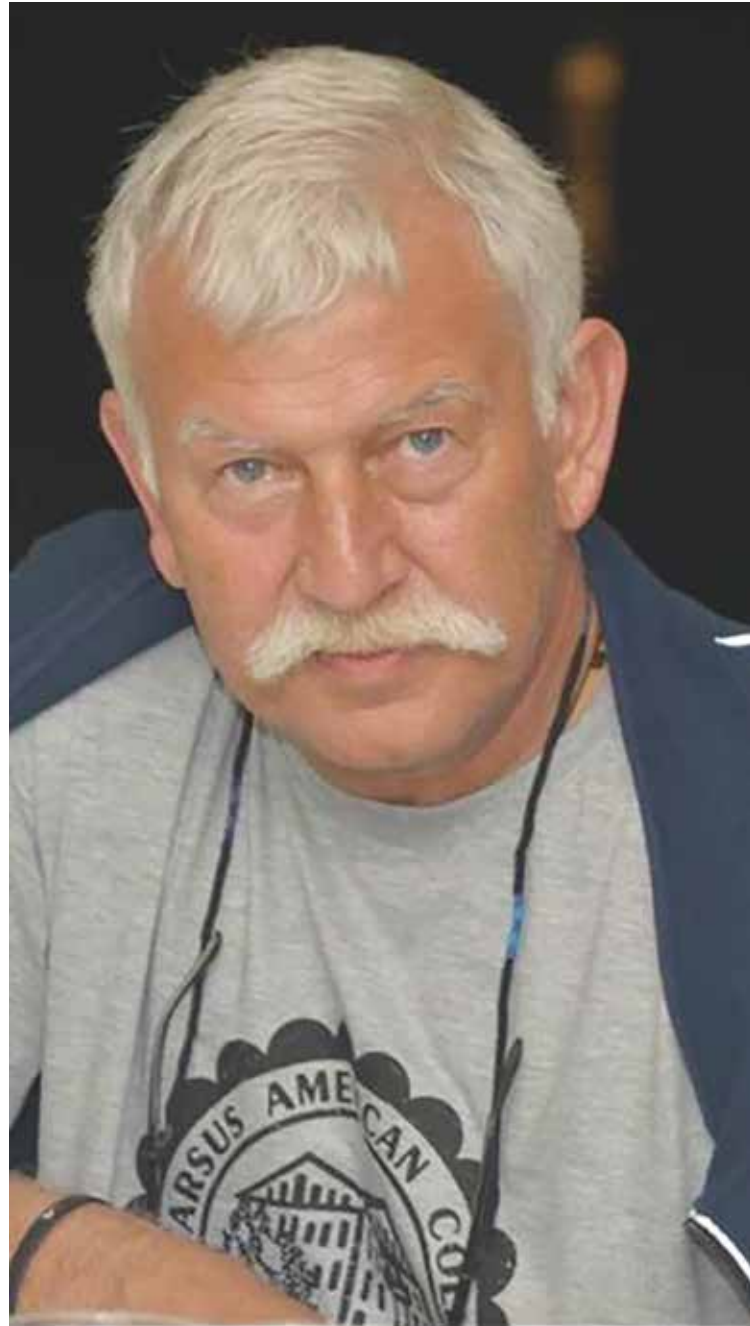
Doğumum ABD ama esasen “ADANA-LIYIK.” İlkokulu Adana’da okudum, 1966 senesinde TAC’li oldum. ‘73 mezunuyum. New Hampshire, ABD’de üniversitesinden sonra komando olarak askerliği yaptım. O günden sonra da çiftçilik. Meyve yetiştiriyorum. Bu arada 80-90’lı yılların popüler doğa sporlarından olan Camel Trophy ile ilgilendim. Dört sene süren Türk takımına girme mücadelesi sonrası ‘91 yılında Afrika’da yapılan yarışta Dünya Şampiyonu olduk. Ben Türk takımının arabasını kullanıyordum. Pilotluktan dalgıçlığa birçok aktivite ile ilgilendim.

■ *Almula Tarım’ın başarısındaki temel unsurlar nelerdir ?*

Atlas Tarım zirai, Almula Tarım ticari firmamız. Eşim ve kızarımla beraber çalışıyoruz. Meyveyi yetiştirip bahçeden satıyoruz. Yenilikleri takip edip talep görece ürünleri yetiştiriyoruz. İyi bir ekibim var. Uyum içinde çalışıyoruz. Hem iş yerinde hem ailede huzur olunca, bu işimize pozitif olarak yansıyor. Kıymetli, işini bilen arkadaşların bir hayli katkısı oluyor.

■ *Hangi tür meyveler üretiyorsunuz? Meyve bahçeleriniz nerelerde?*

Çukurova’da narenciye, İç Anadolu’da elma yetiştiriyoruz. Narenciye’nin hemen her türlü var. 7-8 çeşit elmamız var.

Ama Konya Ovası’nın su sorunları bizi de olumsuz etkiliyor. “Bir ölüme çare yok.” Bir çözüm üreteceğiz kısmetse.

Belli standartları yakalamamız gerek

■ *Genel anlamda tarımda yaşanan sıkıntılar neler?*

Çok istikrarsız günlerden geçiyoruz. Yarının ne getireceği belli değil. Belirli bir istatistiğe göre değil, kişisel bilgiler doğrultusunda kararlar veriliyor. Üretici yenilik arayacağına başarılı olan ürüne yönelince, başarı hikâyeleri kısa vadeli oluyor. Politik sıkıntılar da tarımı olumsuz etkiliyor. Ve maalesef işçilik kalitesi, her geçen sene bir öncekini aratıyor.

■ *Üretici ürünlerini çok ucuza elden çıkanyor. Ancak tüketiciye gelindiğinde fiyatlar el yakıyor. Bu önlenemez mi?*

Güzel bir planlama gerekiyor. Bir bakıyorsun domates 10 TL/kg, bir bakıyorsun üretici ürününü sürüp toprağa karıştırıyor. 10 senedir fiyatı artmayan ürünler var. Planlama şart. Narenciye yetiştirmede dünyada 8. durumdayız ve hızla yukarı tırmanıyoruz. İhracatta dünyada 2. sıradayız. Ama ton başı gelirimiz diğer ülkelerden düşük. Belirli standartları yakalamamız gerek.

■ *Pandemi sebebiyle sanki dünya durdu. Koronavirüs salgını sizi nasıl etkiledi? Bu süreçte neleri fark ettiniz?*

Sağlıklı beslenmenin önemi ön plana çıktı. Bu dönem özellikle narenciye daha bir önem kazandı. Hayatın bize sunduğu “küçük” nimetlerin aslında ne kadar “büyük” olduklarını öğrendik. Sosyal hayat sıfır. Bakın geçtiğimiz senelerde TAC mezunları ile yaptığımız elma bahçesi gezilerini bile yapamadık bu sene.

■ *Tarsus Amerikan Koleji yıllarından bahsedermisiniz? Hayatınıza olan etkilerini anlatır mısınız?*

Okula girdiğim sene TAC-TALAS birleşti. Öğrenci sayısı açısından küçük bir sınıfta başladık. Yatılı olarak okudum. Başladığımız sınıftan 9 arkadaş beraber mezun olabildik. Durum böyle olunca sıkı arkadaşlıklar doğdu. Spor ve sosyal etkinliklerde yer aldım. Okul futbol takımı kaptanıydım ve son senemizde Tarsus şampiyonu olduk. Bu şampiyonlukta büyük emeği olan Nejat Güngör ve Abdullah Küçük hocalarımı rahmetle anıyorum. Çok başarılı bir öğrenci değildim ama sene kaybetmedim. Yani bir şekilde idare ettim. Hayatımıza yön veren, şahsiyetimizi oluşturmada katkıda bulunan çok değerli HOCALAR'ımız oldu. Hürmetle ellerinden öpüyor, vefat etmiş olanları rahmetle anıyorum. Çok akıllı, uslu bir talebeydim. Disiplin notum 2 olarak mezun oldum. Eski günler, güzel anılar...

Bence başarı mutlu olmaktır

■ *Döneminizde iş hayatında, tıp dünyasında, sanat alanında ve farklı sektörlerde başarılarla imza atmış arkadaşlarınızdan da bahsedermisiniz? Dönem olarak buluşuyor musunuz?*

Başarılı olmak göreceli bir kavram. İnsan kendini başarılı görüyorsa muhtemel olmuştur. Başarı çok para kazanmak mıdır, sıcak bir yuvası olmak mıdır,

yarım dilim ekmeği paylaşmak mıdır, dünya ŞAMPİYONU olmak mıdır? Bence mutlu olmaktır, şükretmeyi bilmektir. Hayat herkese eşit davranmıyor.

■ Gençlere önerileriniz nelerdir?

Ulu önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün açtığı ışıklı yolda güvenle yürümeleri. Dürüst ve adil olmaları. İnsanların hak ettiklerini eksiksiz ve zamanında vermeleri. Eş seçimlerinde çok dikkatli davranmaları. Burası çok önemli! Cennet veya cehennem. Tercih insanların. Yenilikleri takip etmeleri. Hatalarından ders almaları. Ailelerine ve sevdiklerine zaman ayırmaları. Doğaya saygılı olmaları. Dayanışmaya önem vermeleri. Paylaşım önemlidir.

■ Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Şu geçtiğimiz sıkıntılı günlerde kan bağışlamanın önemini öğrendik. Kan bağışını alışkanlık hâline getirin. Sağlığa da faydası çok. Büromda Kızılay'ın en büyük ödülünü iftiharla sergiliyorum.

MEVLANA'NIN YEDİ ÖĞÜDÜ

Okuyun, uygulayın, yaşayın.

Yeni senenin insanlığa ve vatanımıza güzel günler getirmesini dilerim. Teşekkürler.

Bülent - Necile - Duygu - Başak Özler

Briç

Herkese mutlu ve sağlıklı bir yeni yıl dilerim. Geçen sayıdaki problemimiz şöyle idi:

87654

♥ 65

Kontrat 4 ♠

Koz atağına nasıl oynarsınız?

♦ A108

♣ AJ3

♠ AKQV9

♥ K8

♦ KJ9

♣ K107

Aslında yanıt son derece basit. Kozları çekin ve 3 renkten biri ile çıkın. (Minör çıkacaksanız as ve rua çekerek.) Eli alan rakip kalan minörü dönerse damı bulduruyor. Kör dönerse ya ruanız kurtuluyor veya ruayı alıyorlar ancak iki kördün sonra onlara başka bir şey kalmıyor. Buna "eliminasyon oyunu" deniyor.

Bu sayıda bir eliminasyon problemi daha var.

♠ A65

♥ KJ97

Kontrat 6 kör, tref dam atağına nasıl oynarsınız?

♦ AJ10

♣ A43

♠ 7

♥ AQ10842

♦ K73

♣ K72

Varyant virüse dikkat! Maskeler hiç çıkmıyor. Sağlık konusunda istediğiniz zaman bana ulaşabilirsiniz.

Tekrar sağlıklı günler dilerim

Kürşat Özşahin TAC '83 - kozsahin@gmail.com

TAC '95 mezunumuz Hasan Kartal "Ola Selection Gourmet" ismini verdiği yeni mekânında Anadolu'nun eşsiz lezzetlerini, en doğal ve sağlıklı şekilde sizlerle buluşturuyor.

Kendisine bereketli ve mutlu günler dilerken yeni mekânı ziyaret etmek isteyen mezunlarımız için adresini paylaşmak isteriz.

Instagram: @olaselectiongourmet

Adres: Caddebostan Hamam Sokak No 4, Kadıköy/İstanbul

Galatasaray Spor Kulübü Kurumsal İletişim Direktörlüğü görevine TAC '74 mezunumuz Reşit Ömer Kükner getirilmiştir.

Tebrik eder, başarılar dileriz.

TAC '01 Alper Öz ile eşi Burçak Öz'ün Kemal ismini verdikleri oğulları dünyaya geldi. Tebrik eder, bebekleriyle birlikte Öz ailesine sağlıklı ve mutlu bir ömür dileriz.

Antalya Bilim Üniversitesi, her yıl 7 Aralık Dünya Sivil Havacılık Günü'nde yapılan Yılın Havacısı Ödül Töreni'nde bu yıl hava yollarının pandemi döneminde personeli ile olan ilişkilerinin devamlılığını içeren araştırması üzerine Pegasus Hava Yolları adına TAC '84 Mehmet Tevfik Nane'ye "Yılın Havacısı Ödülü"nü verdi.

Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

Pegasus Hava Yolları Genel Müdürü TAC '84 mezunumuz Mehmet Tevfik Nane, Uluslararası Hava Taşımacılığı Birliği (IATA) yönetim kurulu üyelerinin oylarıyla Denetim Komitesi Başkanı olarak seçildi.

Uluslararası Hava Taşımacılığı Birliği (IATA) yönetim kurulu, 120 ülkeden 290 üye havayolu şirketi ile toplam hava trafiğinin yüzde 82'sini temsil ediyor. 19 Ocak'tan itibaren 3 yıllık dönem boyunca Denetim Komitesi Başkanı olarak görev yapacak olan mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

Ekonomist ve Capital 40 Yaş Altı 40 CEO listesinde TAC'liler yerini aldı

Türkiye'nin önde gelen şirketlerinde yöneticilik yapan 40 Yaş Altı 40 CEO, Ekonomist ve Capital dergilerinin öncülüğünde düzenlenen online ödül töreninde bir araya geldi. Bu yıl beşincisi hazırlanan 40 Yaş Altı 40 CEO Araştırması'nda yer alan üst düzey yöneticiler, pandemi sebebiyle online olarak düzenlenen törenle ödülleri aldılar.

TAC '00 mezunumuz Erden Timur, NEF ile 9. sırada ödül aldı.

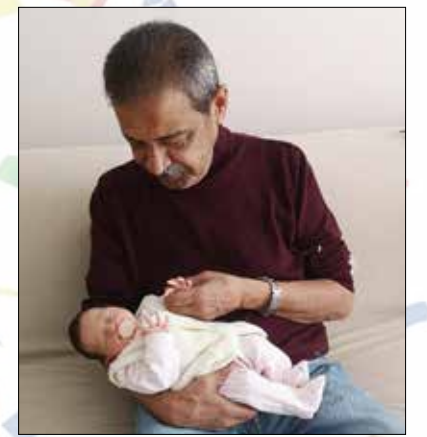
TAC '98 mezunumuz Mert Uğurses LMC Gıda ile 38. Sırada ödül aldı.

Tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

TAC '76 Baha Kerimoğlu'nun Zeynep ismini verdikleri ikinci torunu dünyaya geldi.

Mezunumuzu tebrik eder, ailesiyle ve torunlarıyla sağlıklı ve mutlu ömürler dileriz.

TAC '04 Gökçe Gizer bu yıl Londra'da teknoloji girişimlerine iş modeli ve ürün geliştirme alanlarında danışmanlık, girişimcilere koçluk ve liderlik gelişim programları hizmetleri veren Mercury Change şirketini kurdu. Daha önce

yedi yılı aşkın süredir New York'ta girişim ekosisteminde aktif çalışan ve uluslararası bir girişim yarışması olan Extreme Tech Challenge'in beş yıl direktörlüğünü yapan Gökçe, şimdi Londra'da yeni kurulan bir yatırım fonu ve ekosistemi olan EdenBase'in oluşumunda yer almaktadır.

Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

Hollanda'da yaşayan 2010 mezunumuz Hande Macit, dünya evine girmek için ilk adımı attı. Mezuniyeti sonrası Hollanda'da Erasmus Üniversitesi Rotterdam'da Int. Business Administration okuyan Hande, ağabeyi Kerem Macit '05 ile kurdukları Luwia Yoğurt ile iş hayatına devam etmekte. Alexander ve Hande'ye ömür boyu mutluluklar dileriz.

TAC '96 mezunumuz Berna Kahraman'ın 'Ways to Survive' isimli kitabının çıktığını sizlerle paylaşmak isteriz.

Berna Kahraman'ın şiirleriyle Donna Haig Friedman'ın resimlerini eşleştiren, Boston ve İstanbul'da basılan kitabın geliri; Orta Doğu'daki savaşlar yüzünden yerlerinden olan ailelere destek veren Small Projects İstanbul adlı bir STK'ya gidiyor.

Kitap ve hikâyesi hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz aşağıdaki adresleri ziyaret edebilirsiniz.

www.waystosurvive.org

<https://www.filbooks.com/product-page/ways-to-survive-by-berna-kahraman-donna-haig-friedman>

<https://www.smallprojectsistanbul.org/waystosurvive/>

Mezunumuzu kutlar, başarılarının devamını dileriz.

TAC '91 mezunumuz Ege Erkoçak, Avrupa Birliği Nezdinde Türkiye Cumhuriyeti Daimi Temsilciliği Avrupa Birliği Müşaviri olarak atandı.

Daha önce Avrupa Birliği Bakanlığı'nda 2010-2018 yılları arasında Siyasi İşler Başkanlığı görevini yürüten mezunumuzun yeni görev yeri Brüksel, Belçika olacaktır.

Mezunumuzu tebrik eder, yeni görevinde başarılar dileriz.

TAC '81 mezunumuz Dr. Murat Molu, Mersin Sistem Cerrahi Tıp Merkezi'nde genel cerrahi uzmanı olarak hasta kabulüne başlamıştır.

Mezunumuza yeni görev yerinin sağlıklı, başarılı ve huzurlu günler getirmesini temenni ederken zorlu süreçlerden geçilen bugünlerde tüm sağlık çalışanlarımıza yeniden kolaylıklar dileriz.

TAC '13 mezunumuz Damla Buse Görür, Berlin'e Entrepreneurship and Sustainable Innovation masteri yapmaya gidip orada iş kurup çalışma hayatına hızlı bir giriş yaptı.

Wear Planet Forever Pakistan'da Landfill'de bulunan milyonlarca üründen ve Landfill'e gidecek pek çok üründen "Eternal Hand" (bu terimi bulan ilk kişi ve tüm dünyaya duyurmak istiyor) kazak, süveter, sweatshirtleri seçip online olarak satıyor.

Damla'yı tebrik eder, başarılar dileriz.

Instagram: @wearpfclothing

Web sitesi: <https://www.wearpf.com/>

"Metin Baba 1948" kuruluş ilhamını TAC '62 ve ODTÜ Kimya Mühendisliği mezunu iş adamı Metin Okyay ve onun hayat hikâyesinden almış, merkezinde yarım asrı aşkın bir lezzet, kalite ve ustalık olan bir markadır.

Babasının temelini attığı küçük bir tahin işletmesi, Metin Bey'in Genel Müdür ve Yönetim Kurulu Başkanı olarak 50 yıla yakın süren liderliğinde bir marka hâline gelmiştir. Bu yerel firmada olan ortaklığından 2020 yılında hisselerini satarak ayrılan Metin Okyay, aralarında TAC '95 mezunu Lale Okyay'ın da bulunduğu çocuklarıyla birlikte, "Metin Baba 1948" isimli yeni markası ve yeni fabrikasıyla üretimine devam ederek sektöre hizmet vermeyi ve bölge ekonomisine katkıda bulunmayı sürdürmektedir.

Metin Baba'nın entegre modern tesislerinde gıda güvenliğine uygun, hijyenik koşullarda, geleneksel yöntemler birebir uygulanarak, hiçbir katkı maddesi, glikoz katılmadan, zaten kutusunu açtığımızda kokusundan anlayacağınız üstün kalitede

ürünler piyasaya sürülmektedir. Gelenekleri yaşatan, yerli susamın yoğunluğunu hemen hissedeceğiniz nefis tahinlere, yerken ağzınızda dağılan helvalara ve markanın Metin Okyay ile özdeşleşen tecrübe, ustalık ve zamanla mükemmelleşmiş tüm tatlarına seçkin marketlerden, markanın satış mağazalarından ve metinbaba.com.tr 'den erişebilirsiniz. Ayrıca @metinbaba1948 Instagram hesabını takip edebilirsiniz.

Tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

TAC '14 Nur Aktan, Hype şirketinde Ad Executive olarak çalışmaya başladı. Mezunumuzu tebrik eder, başarılar dileriz.

TAC '94 mezunumuz Osman Özgür Kara, UniCredit Services S.C.P.A şirketinde Database and Middleware Team Lead olarak kariyerine devam edecektir. Mezunumuzu tebrik eder, başarılar dileriz.

TAC '90 mezunumuz Prof. Dr. Egemen Eroğlu, sağlık ile ilgili mesajlarını sizlere daha hızlı iletmek için bir Youtube kanalı kurdu. Instagram'dan takip edebilir, Youtube kanalına abone olarak siz de paylaşımlarına ulaşabilirsiniz. Instagram: <https://www.instagram.com/dregemeneroglu/> (@dregemeneroglu) Youtube: <https://youtube.com/channel/UCToCkMDE-d3C50cocD77UCaQ>

Gökçe Pişkin Önal ile eşi İrfan Önal'ın Kayra Deniz adını verdikleri kızları dünyaya geldi. Tebrik eder, bebekleriyle birlikte sağlıklı ve mutlu bir ömür dileriz.

TAC '13 mezunumuz İpek Arı, İstanbul Teknik Üniversitesi BSc in Management Engineering bölümünden sonra Master of Science in Business with Marketing Management, Northumbria University London'dan üstün derece ile mezun oldu.

2019'dan bu yana İngiltere'nin pazar araştırma çevirisinde market lideri olan GlobaLexiconia, mezuniyet sonrasında Londrada Project Yöneticisi olarak başladı. İlaç ve FMCG sektöründe yapılan pazar araştırmalarının çeviri sürecini yöneterek, başka ülkelere sağlık hizmetlerinin ulaştırılmasına yardımcı oldu.

2020 Aralık ayında proje müdürü pozisyonuna yükseldi. Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

88 Mezunumuz Gamze Olgun, resim atölye çalışmalarını "Yenilebilir Sanat" a dönüştürdü. Gamze'88, resim çalışmaları sırasında geliştirdiği "pasta yapımını" çeşitli yarışmalardan aldığı "Altın" ve "Gümüş" madalyalar ile süsledi. Tam anlamıyla resim sanatını "Yenilebilir Sanat" a dönüştüren mezunumuza başarılar dileriz. Çalışmalarını aşağıdaki Instagram hesabından izleyebilirsiniz. "GamzeMutfakta" <https://www.instagram.com/gazzemutfakta/?hl=en>

TAC '68 mezunu İbrahim Nişancı'nın kızı Didem Nişancı, US Treasury Department'da Chief of Staff olarak atanmıştır. Haber detayına linkten ulaşabilirsiniz. <https://www.bloomberg.com/news/articles/2021-01-11/yellen-lines-up-former-sec-official-nisanci-as-chief-of-staff> Tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

Türkiye Tenis Federasyonu'nun başvurusunu değerlendiren ITF Komisyonu tarafından ITF Senyör Oyuncu Danışma Paneli'ne +70 kategorisinde aktif olarak tenis oynayan TAC '63 mezunumuz Abdullah Zühtü Sezer, Super Senior / 65-70-75-80-85-90 yaş grupları için Avrupa'yı temsilen üye olarak seçilmiştir. Panel, birçok ülkede yer alan 8 kadın ve 11 erkek oyuncudan oluşmaktadır.

ITF Senyör Oyuncu Danışma Paneli'nde üye olarak ülkemizi temsil edecek olan mezunumuza başarılar dileriz.

Uluslararası Tenis Federasyonu'nca Dünya Senyör Oyuncular Konseyi Danışma Komitesine seçilen TAC '63 mezunumuz Zühtü Sezer'in özgeçmişi:

1963 yılında, sevgili okulum Tarsus Amerikan Koleji'nden, AFS bursu adayı olarak seçildim ve ABD'ye gittim. Tarsus'ta iken basketbol ve voleybol oynamıştım ve yazları da Adana Demirspor lisansı ile kurbağalama yüzümüştüm. Tenise esas olarak 1963 yılında ABD'de okul kortlarında başladım. 1964'te girdiğim Robert Kolej Yüksekokulu kortlarında devam ettim. 1963'ten bu yana hiç ara vermeden tenise devam ettim. 2010 yılında çalışma hayatından emekli olunca profesyonel tenisçi temposunda turnuva oynamaya başladım. 2016 ve 2017 yıllarında senyör milli olarak Dünya Senyörler Tenis Şampiyonası'nda 70+

yaş kategorisinde Türk Milli Takımı'nda yer aldım. Hâlen aktif olarak turnuva oynamaya devam ediyorum. 16 Kasım 2020 tarihinde Uluslararası Tenis Federasyonu tarafından Senyör Oyuncular Konseyi Dünya Danışma Komitesi'ne seçildim. (Dünyada Senyör Turnuva Tenisi oynayan 25.000 kişi arasından seçilen 19 kişi arasında yer aldım.)

Dünya Şampiyonaları'nda 2021'den itibaren 90+ yaş kategorisi de oynanacak. Allah sağlık verirse 90 yaşında da ülkemizi Dünya Şampiyonalarında ve Uluslararası Tenis Federasyonu komitelerinde temsil etmeye niyetliyim.

ANITKABİR'DEKİ BAYRAK DİREĞİNİN HİKÂYESİ VE TAC AKRABALIĞI

Alp Arslan McKinley '81

Değerli TAC camiamız, canlarımız öğretmenlerimiz, büyüklerimiz, küçüklerimiz;

Geçtiğimiz günlerde Anıtkabir'de dalgalanan bayrağımızın okulumuza getirildiğini öğrenince gözlerim dolmuştu. Bu güzel ve son derece anlamlı haberin benim için farklı bir değeri vardı ve okulumuzla yaptığım görüşmeler sonrası bu ve bunun gibi onlarca bayrağımızın

dalgalandığı ilk direğin hikâyesini sizlerle paylaşmak istedim. Bu vesile ile bayrağımızın getirilmesinde emeği olan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Bugün sizlere anlatacağım bu hikâye, umuyorum evlatlarınıza anlatabileceğiniz, hatırladığında nefeslerimizi kesip gözlerimizi dolduran, Türklüğümüz, memleketimiz dendiğinde, özümüzde bulunan millet aşkını bir kere daha hatırlatan bir hikâye olacaktır.

Bayrak Kanunu'na göre "1 nu-

maralı bayrak" olan bayrağı dalgalandıran direğin öyküsü için 1945 yılına gitmemiz gerekiyor. Cumhuriyet'in yokluk günlerine... Anıtkabir inşaatı sırasında New York'tan Başbakanlığa bir mektup gönderilir. New York'ta gemiler için bayrak direği üreten American Flagpole şirketinin sahibinden gelmiştir mektup. 12 yaşındayken kaçak olarak ABD'ye giden, Üsküp'te hakiki bir Türk terbiyesi ile büyümüş Nazmi Cemal, yaşadığı ülkede sahip olduğu kimliği ile yani

William Johnson olarak yazmıştır mektubu. Fakat duyguları tamamen milli ve yerlidir. Binlerce kilometre öteden şu sarsıcısı cümleleri kurmuştur: "Bütün varlığımla Türklüğümle iftihar eden bir vatandaşım. Zaman ve mekân, Türklüğüme ve yurduma karşı sarsılmaz sevgime hanel getirmemiştir. Atatürk'e karşı pek derin bir sevgi ve saygı ile bağlı bulunduğumdan yapılmasına başlanılan Ata'mızın mübarek kabrine rekzedilmesi (dikilmesi) için üstat ve mahir mühendislerim tarafından imalathanemde hususi bir surette yaptırdığım sancak direğini hiçbir maksat beslemeksizin size bir hizmet iştirakıyla ve bir hediye olarak bütün masrafı ve sigortası tarafımdan verilmek şartı ile anavatana göndermek azmindeyim."

İsteği kabul gören Nazmi Cemal, bir bayrak direği döktürür. Büyükelçi Münir Ertegün 1946'da Amerika'da vefat edince naaşla birlikte, devasa bronz bayrak direği New York Lima-

nı'nda düzenlenen bir törenle Missouri Zırhlısı'na yüklenerek Türkiye'ye gönderilir.

Gönderdiği bayrak direğinin ucundaki ay yıldızı 22 ayar altın yaprakla kaplayan Nazmi Cemal, ayrıca 6x3.6 metre boyunda bir de Türk bayrağı yollar ve 20 yıl boyunca bayrak direğinin bakımını da yaptırır. Dökme işleminden önce dünyanın o zamanki en uzun bayrak direğini ölçtürür ve en uzun bayrak direğinin 100 feet olduğunu görünce 33.5 metre uzunluğunda bir bayrak direği yaptırır. Tek parça olarak çelikten yapılan bayrak direğinin ağırlığı ise 5 tonu bulmaktadır. Nazmi Cemal tüm masrafları kendine ait olmak üzere bayrak direğini Türkiye'ye gönderir. Bayrak direğinin gönderilmesi dönemin Amerikan basınında da geniş yer bulur.

Bayrak direği Türkiye'ye gönderilmeden önce New York'ta 3 Mart 1946'da tören düzenlenir ve gemiyle Büyük Okyanus'u aşarak 11 Nisan 1946'da İstanbul'a ulaşır. Direğin Ankara'ya

getirilmesi için de özel bir çalışma yapılır. Direği taşıyan yük vagonlarının geçeceği güzergâhtaki tüm virajlar ve yükseltiler tek tek hesaplanır, vagonların üstünde yolculuk yapan direğin virajlarda zarar görmemesi için trenin hızının çok yavaşlatılması sağlanarak Ankara'ya getirilir ve 9 Kasım 1950 günü monte edilir.

9 Kasım 1950 tarihinde dikilen Anıtkabir bayrak direğinin meteorolojik etkiler sonucunda zarar gördüğü Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nin yaptığı çalışmalarla belirlenir ve 2013 tarihinde yenisiyle değiştirilir.

Sayın TAC'liler, 9 Kasım 1950'de Anıtkabir'e dikilen ve 63 yıl Türk bayrağının dalgalandığı 34 metre uzunluğundaki direğin bu önemli ve manidar hikâyesinin kahramanı Nazmi Cemal Bey, annem Nimet McKinley'in öz dayısıydı. Yani 1974 girişli ve maalesef babamın tayini sebebiyle sadece iki sene okulumuzun o güzel, eşsiz havasını soluyan ben ve rahmetli ağabeyim Ata Yılmaz McKinley'in büyük dayısıydı. Yani daha da ötesi, sizlerin de bir akrabası gibiydi.

Sadece iki sene okumuş olsam da sonra okuduğum okullar döneminde (Kadıköy Maarif ve Ankara TED) olsun, tüm dönemlerimde hiçbir zaman TAC ruhunu unutmamış ve gururla taşımış bir ağabeyiniz, kardeşiniz olarak bu hikâyenin dergimizde çıkarılması için istek geldiğinde çok mutlu oldum. Hepinize sonsuz sevgi, saygı ve selamlarımı iletirim.

TAC ve futbolum

Emin Çulhacı '68

Bir mucize olsa, bana sorsalar "Hayatının yedi senesini geri vereceğiz, hangi seneleri istersin?" cevabım TAC yıllarım olur. Bilmem, belki de prep hariç olan altı seneyi isterim. İlk senem olan; 11 yaşında sıcak aile yuvasından ayrılıp her gece yorganımın altında ağladığım günleri istemem herhalde.

Prep de dahil olmak üzere beni okula bağlayıp alışmamı sağlayan en büyük faktör futbol tutkumdu. Okula ne zaman gitsem eskiden futbol sahası olan kısma bir uğrar, beş on dakika eski günleri yaşarım. O saha olmasaydı herhalde ben bu okulda okuyamazdım diye düşünürüm. Gözle Kule tarafındaki kale önü düz ve topraklı; aksi olan, milletin sigara tüttürdüğü tuvalet tarafındaki kale önü biraz taşlıktı ve üst direği eğiydi. Bu direktan az mı şutlarım dönmüştü. Karşı taraftaki duvar ile kale arkasının duvarının birleştiği köşede bir ev vardı ki bu ev hâlâ duruyor. Zaman za-

man bu evin penceresinden bizi bazı etekliler izlerdi. İşte o zaman değme keyfimize, ne kadar artistik hareket varsa ortaya koyardık "Aaaaaayyytttttt!" sesleri arasında. Sahanın boş olduğu zamanlarda ağabeyliğimi kullanarak iki kişi bulur, kaleye geçirir ve frikik ile şut çalışırdım. Aşağı yukarı hafta sonları hariç ya oyuncu ya da seyirci olarak her akşamüstü oradaydım (basketbol uğraşım hariç). Prep ve orta 1'de okulun dayısıydım. Futbol sayesinde lise sondaki ağabeylerimin sevgisini kazanmıştım. Fırça yedikçe onlara gider şikâyet ederdim (ne kadar b...n bir şey yaparmışım), sonrası malum... Orta son sınıfta okul takımında dört futbolcu olarak (Tuncer Celasun, Faruk Çavuşoğlu, sonradan okuldan ayrılan Turgut Kayral ve ben) oynama fırsatını bulduktan sonra oranın gediklisi oldum. Son sınıfta sınıf arkadaşlarımla tevecçühü ile "Sports Council Başkanı" olduktan sonra spor alanında okula iki

yeniliği getirmenin hazzını üyelerle birlikte yaşadık.

1. sınıflarda B takımları kurularak "B Ligi" oluşturduk ve bunun şampiyonunu da küme atlatarak B ligi sonrası yapılan A ligine aldık. Sonra kendime o kadar sövdüm ki... Kendi bacağımıza kurşun sıkıydık! B ligi şampiyonu olan 6. sınıf B takımı bizi, yani 6. sınıf A takımını yenerek bizi şampiyonlukta etti GICIKLAR. O sene 5. sınıf şampiyon oldu sayemde (!)

Bu sıralarda sevgili Uğur Köksal kardeşim ile "İçel Genç Karması"na seçilmemizin gururunu yaşadık. Fakat ne yazık ki Antakya'da yapılan Türkiye Şampiyonası'na ikimiz de katılmadık, okuldan istenen 5-6 günlük raporu bulamadığımız için. İşin en enteresan tarafı da doktor olan babamdan bu raporu istediğimde "Ben seni oraya okuman için gönderdim, futbol oynaman için değil!!!!" diyen fırça dolu bir telgraf almaktı. Ahhhhhh, şimdiki aklım ve futbol mantalitesi o zaman olsaydı ne olurdu san-

ki! (*#\$\$@) O telgrafı acı bir hatıra olarak saklarım.

2. sene sonunda yılın futbolcusu, basketbolcusu ve voleybolcusunu seçmek için bütün talebeler arasında anket yapmıştık. Basketbolcu olarak Taylan Dericioğlu, voleybolcu olarak yanlış hatırlamıyorsam William Agopbaş seçilmişlerdi. Futbolcuyu söylemek burada abesle iştigal olur. Bu seçilen sporculara kupa, yine yanlış hatırlamıyorsam okul takımında oynayanlara da plaket vermiştik.

O sıralarda Tarsus Lisesi ile çok çekişir, ölüm kalım mücadelesi verirdik. En büyük rakibimizdi. Bu çekişmeli maçların birisinde bizim ceza sahamızın önünde

bir yerde iken, bugün bile asaletini takdir ettiğim ismi bende mahfuz çok sevdiğim bir takım arkadaşım, zıplayıp havada topu tuttu. "..... n'oluyor?" diye sorduğumda, önündeki rakibe faul yaptığını ve bu nedenle özür dilemek için topu tuttuğunu öğrendim. Eeeeeee, o zamanlar ben de biraz çirkefim, hele maç esnasında daha da çirkefim, "....., eğer bu gol olursa yaktım oğlum seni" dedim, hiç cevap yok ama gol var. Sahanın çevresinde o koşuyor, peşinde ben (*#\$\$@) nidalarıyla... Benim peşimde de kapitan Faruk Çavuşolu koşuyor, beni zapt etmek için! Güzel bir hatıradır benim için.

Bir de tahminime göre o güne

kadar hiç yenemediğimiz Mersin Lisesi'ni Mersin'de yendikten sonra Tarsus otobüsüne binmek için yürürken yanımıza ufak bir çocuk geldi ve "Abi, bu hangi takım?" diye sordu. Biz de "Tarsus Amerikan Koleji" dedikten sonra ikinci soruyu yapıştırdı "Kimle oynadınız, kaç kaç bitti?" "Mersin Lisesi, 2-1 yendik" dediğimizde çocuğun cevabı ilginçti: "Basketbol, di' mi abi?"

Bu hatıralara dalarak hâlâ o günleri yad ederim. Umarım bu gelenekler hâlâ okulumuzda yaşatılıyordur. Fakat futbol sahasının varlığını görememek beni hâlâ çok kederlendirir. Keşke bu branş tüm imkânlarıyla yaşatılıyor olsaydı.

Ali Zallak '68'in arşivinden

İhsari Sınıfı		Yatılı	
452	Osman Altan	Ceyhan	
453	İbrahim Başol	Ankara	
458	Mehmet Çökmez	Adana	
459	Emin Çulhacı	Kozan	
460	Nebil Değın	Ankara	
465	Ahmet Genç	Mersin	
468	Haldun Nacı Gılalp	Adana	
469	Cengiz Kayran	İstanbul	
470	İbrahim Nişancı	Ankara	
474	Saver Tokin	Mersin	
475	Mustafa Sungur	Adana	
476	Toni Şalfun	Adana	
477	Erden Tokaş	Adana	
479	Nihat Taner	Mersin	
481	Şakir Tunç	Mersin	
482	Bican Tuğberk	Adana	
483	Ahmet Uğurlu	Adana	
484	Mehmet Vayisoğlu	Kadirli	
485	Ali Zallak	Adana	

Gündelik		1961 İhsari	
454	Mehmet Can Akçolcu	Tarsus	
455	Mustafa Öncert	Mersin	
456	Haldun Çelik	Mersin	
457	Lufti Çukurova	Tarsus	
461	Nuri Doğan	Tarsus	
462	Ali Rıza Ergüner	Tarsus	
463	Şileyman Bylor	Tarsus	
464	İzak Fraymon	Mersin	
466	Ahmet Gider	Mersin	
467	Haluk Güfer	Tarsus	
471	Sinan Oral	Mersin	
472	Mehmet Özavcı	Mersin	
475	Halil Özden	Tarsus	
478	Rıza Tamer	Siverek	
480	Veyysel Tulay	Tarsus	

"Türk oğlu, rüzgârlar olsun sana at,
Doğudan batıya müjdelere taşı,
Gazi'yi gâfilinün içinde yaşat
De ki; zafer olsun onun yoldaşı!"

-Halide Nusret Zorlutuna-

İzmir'den dayanışma örneği

TAC '92 Emrah Bulut'un başlattığı, İzmir'de yaşayan mezunlarımızın da katkı sağladığı dayanışma hareketiyle İzmir Büyükşehir Belediyesi koordinatörlüğünde hayata geçirilen BİR KİRA BİR YUVA bağış projesine katkı sağlandı. TAC mezunları, İzmir depreminde evleri yıkılan ve çadır kentte kalmak zorunda olan depremzede bir ailenin 3 aylık kirasını aralarına toplayarak karşıladılar.

Sosyal sorumluluk ve dayanışmanın okulumuzun mezunlara kattığı değerlerden biri olduğunu bizlere bir kere daha gösteren mezunlarımızı, bu duyarlı desteklerinden dolayı tebrik ederiz.

İzmir'de yaşayan mezunlarımıza ve İzmirliyle

yeniden geçmiş olsun dilekelerimizi iletirken hayatını kaybeden vatandaşlarımıza rahmet dileriz.

TAC sevgi ve saygısıyla

Ne kadar iyi bir seçim yapmışım...

Orhan Beşkök TAC '74

Ben TAC'ye orta 3'te geldim. Babam Ürdün'de çalışıyordu, Birleşmiş Milletler'de. İlk tayin olduğu yer Ürdün'dü. Orada American Community School'a gittim. 1970'te iç savaş çıktı. Bir ay mahsur kaldık evde. Babamın tayini Yemen'e çıktı. Ülkede İngilizce eğitim veren okul olmadığı için eğitime Türkiye'de devam etmem kararı alındı. Gidebileceğim okullar TAC, Ankara Koleji ve Robert Kolej'di. İçimden bir ses Tarsus dedi. Düşük yollara. Ablam ODTÜ'yü kazandı için zaten Ankara'da kalmıştı. Rahmetli anacığım yol boyu ağladı "Kızımдан zaten ayrıldım, bir de oğlumdan mı ayrılacağım?" diye...

Geldik Tarsus'a. Okul "Tamam, ama bir de İngilizce seviyesini ölçelim" dedi. Rahmetli Mr. McCain koridora oturttu bir sıraya. Yeşil renkli bir İngilizce gramer kitabı vardı. Rastgele bir sayfayı açıp çözü

şu testi deyip bir kâğıt koydu önüme, sonra da ofisine gitti. Testi çözerken sınıflardan birinin kapısı açıldı ve sonradan sınıf arkadaşım olacak Turgay Gümüş çıktı. İlk defa gördüğü benim yanıma gelerek "Sor lan, bilmediğin soru var mı? Yardım edeyim" dedi. TAC ile ilk anım budur. Sonra Mr. McCain cevaplara çabucak baktı ve "Tamamdır" dedi. Beni sınıfa götürdü. Yine beni ilk defa gören biri -Hüseyin Sungur- ayağa kalktı ve çok iyi konumdaki sırasını boşaltarak "Buyur kardeşim, hoş geldin" dedi. Bu da TAC ile ilgili ikinci anım. İki anıyı da hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Akşam yatakhane de yatağa girince "Vay be, nereye gelmişim ve de ne iyi bir seçim yapmışım" dedim

kendi kendime. Sonra

İyi ki varsın TAC!!!

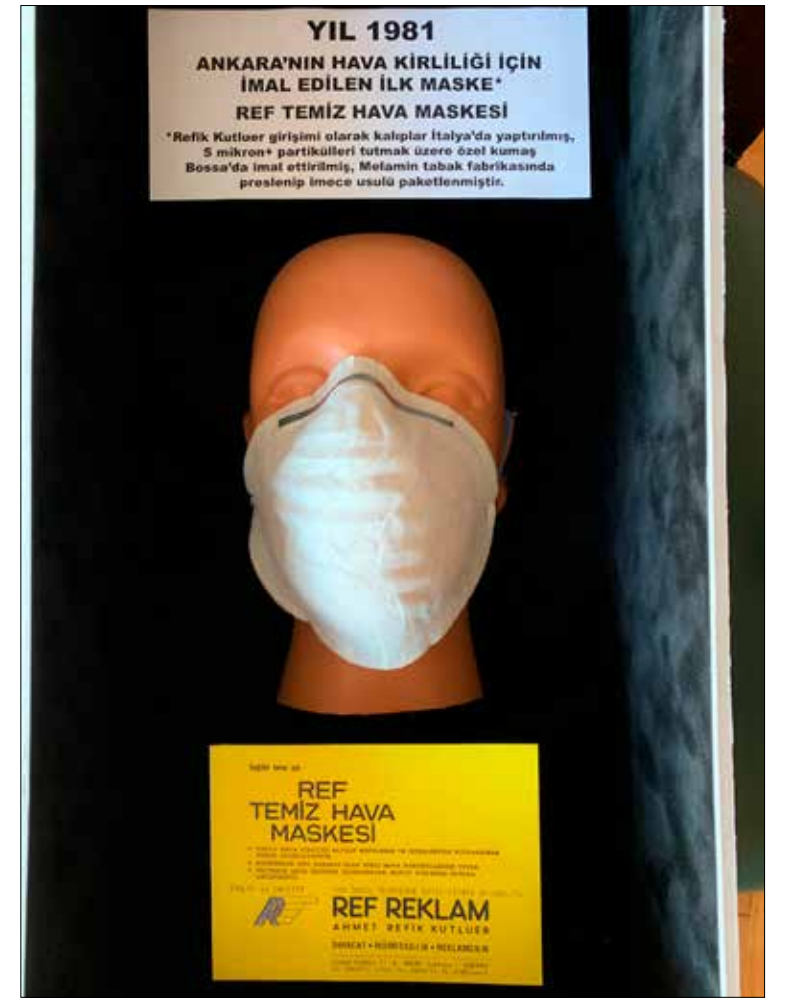
REF TEMİZ HAVA MASKESİ

TAC '74 mezunumuz Refik Kutluer'e bu maskenin hikâyesini sorduk:

O yıllarda Ankara'da olanlar bilir, hava kirliliği inanılmaz boyutta idi. Sabahları çöpçüler kirlilikten ölen kuşları süpürürlerdi. 1977'de kurduğum REF Reklam şirketimle farklı konularda ilginç işler yapmaktaydım. ODTÜ'de okurken o yılların uzun boykotlarını fırsat bilerek kurmuştum bu ikinci şirketimi! (İlki ortaklarımla kurduğum "Rep Pazarlama" şirketi idi.) Türkiye temsilciliğini yaptığım uluslararası telekomünikasyon rehberleri sayesinde birçok büyük şirketle yakın ilişkim oluşmuştu. Ankara'nın hava kirliliğine çare olarak bir maske imal etmeye karar verdim. Uzun araştırma-

lar sonucunda teknik gereklilikleri saptadım. Kalıplarını İtalya'da yaptırdım, 5 mikron+ partikülleri tutmak üzere gerekli olan özel kumaş Bossa'da imal ettirdim. İstanbul'daki Melamin tabak fabrikasında gece vardiyalarında benim kalıplar bağlanıp sabaha kadar maskeler presleniyordu. Daha sonra Ankara'ya gelen maskeleri akraba ve dost evlerimize paylaşım -tam bir imece usulü- burunluk yapıştırma, lastik tutturma ve paketleme işlemlerini yapıyoruz ve maskeleri hazır hâle getiriyoruz. Sokaklarda benim maskeler yaygınlaşmaya başlamıştı. O zamanlar Ulus gazetesinde yazan, yakınlarında kaybettığımız rahmet-

li Bekir Coşkun, bir makalesini bu konuya ayırmıştı. Daha sonraları o kıymetli insanla dost olmanın ayrıcalığını yaşadım. Bir yıl kadar süren bu hızlı imalat girişimim; mantar gibi çoğalan rakip firmalar ve benim farklı işlerdeki yoğunluğum ile yavaşlarken, İstanbul'daki fabrikaya gelen hacizde yanlışlıkla benim kalıplara da el konması sonucu sona erdi. Hava kirliliğinde azalma olunca da kalan maskeleri özellikle araba boya imalathanelerine satarak tükettim. Eğer devam etmiş olsaydım bu pandemi sonrası piyasadaki ilk maskeler benimkiler olabilirdi. Üstelik kalıplı ve 5 mikron partikülleri tutan kalitede...

27 Nisan 1974 - Ankara'da bir etkinliğin öyküsü

Nur Altınörs '68

Her TAC'li öğrencinin gayesi okulunu bitirmek ve bu değerli topluluğun, bu kez mezun sıfatı ile parçası olmaya devam etmektir. Belki de okula olan bağlılık, mezun olarak okuldaki öğrencilik yıllarından daha fazladır.

Henüz öğrenciyken TAC öğrencilerine, ailelerine, mezunlarına ve kısıtlı ölçüde halka açık olmak üzere ünlü keman sanatçısı Ayhan Turan Bey ve İstanbul Konservatuarı Orkestrası'nın Ankara'da Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası salonunda bir konser vermesi organizasyonunda aktif olarak çalıştım. Müzik ziyafetinin yanı sıra ailelerin, sadece TAC değil diğer Board okulları mezunların bir araya gelmesi hoş bir duygu yaratmıştı. Konserin tekrarı için Ayhan Bey'den ricada bulunduk, bizleri kırmadı. Okul bahçesinde öğrenci grupları ile sohbet etti, böylece kampüsümüzde Ayhan Bey'i izlemek zevkini tattık. Bu etkinlikten birkaç ay sonra, 3 Mayıs 1968 Cuma günü Ayhan Bey, okulumuzda Mrs. Tucker'ın piyanosu eşliğinde ikinci bir performans sergiledi. Bu önemli müzik olayları okul gazetesi Forum'da Ayhan Bey'in özgeçmişi ve meslek yaşamı anlatılarak haber olarak verildi.

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrencisi olduğum 1970'li yılların başında sevgili

kardeşimiz Levent Baykal'ın ('73) babası, rahmetli ağabeyimiz Toman Baykal'ın ('49) Mithatpaşa Caddesi'ndeki ofisinde ve kendisinin başkanlığında bir dernek kurma faaliyeti başladı. Gerçi 1958 tarihinde kurulan Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği (TACMED) vardı, ama doğrusu o dönemde çok etkin değildi; biz bir de tüm Board okulları mezunlarını kapsayan bir çalışma yapmak istemiştik. Öte yandan Sağlık Eğitim Vakfı da (SEV) 1968 yılında kurulmuş olup bünyesinde Talas Amerikan Orta Okulu, Tarsus Amerikan Koleji, Üsküdar Amerikan Lisesi, İzmir Amerikan Koleji ve Gaziantep Amerikan Hastanesi'ni kapsamaktaydı. Çalışmalarımızda karşılaştığımız birçok soruna ve olanakların sınırlılığına karşın önemli aşamalar kaydedildi. Sevgili arkadaşım Tamer Özsu '70 ile birlikte bize verilen mezun listesini cebimize koyduk ve ağabeylerimizin kapılarını çaldık. Öncelikle üye olmaları, maddi katkıları ve meslekleri, işleri ile yapabilecekleri diğer katkılar hakkında konuştuk.

Bu çalışmalar kapsamında 27 Nisan 1974 tarihinde Ankara'da Üsküdar, İzmir ve Tarsus'tan davet ettiğimiz mezunlar için bir akşam toplantısı düzenledik. Birçok sorun arasında en önemlisi uygun yer bulmaktı. En son önerilen "Sanat Sevenler Derneği" salonu için dernek sorumlusu hanımefendi ile söz konusu sa-

londa konuşurken etkinlikte bir konser verecek Refik Kutluer, Alp Bekişoğlu, Uğur Çınar, ve Mustafa Emre'den ('72,'73,'74) oluşan TAC Echo grubumuz prova için sahneye çıktı. Günün modasına uygun uzun saçlı Echo üyeleri ve yüksek volümlü müzik duyulunca hanımefendi çok olumsuz etkilendi. Durumu kurtarmak ve salon için izin alabilmek amacıyla "Merak etmeyin, gelecek misafirler hep böyle gençler değil, sizin gibi yaşlı mezunlarımız var" demek gaffetinde bulunmama karşın salona izin çıktı. Aynı gün içinde İstanbul, İzmir ve Tarsus'tan gelen gruplara şehir içi gezi programı düzenlendi. Bu iki etkinlik için birçok kişinin değerli katkıları oldu. Bu kişiler arasında özellikle belirtmek istediğim Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Bölümü öğretim üyesi, Üsküdar mezunu Gülören Ünlüoğlu ablamız, gene hatırladığım kadarıyla Üsküdar mezunu Nevma Atay ve o zaman Hacettepe Üniversitesi'nde öğrenci olan Peri Gözaçan'ın önemli hizmetlerini takdirle anmak isterim. Diğer Board okulları ile teması sağlamak konusunda çok yardımcı oldular.

Sonraki yıllarda ise, TACMED'in etkinliğinin gelişmesi, mezun sayısının artması, teknoloji, haberleşme ve iletişim olanaklarının çok gelişmesi ve en önemlisi gönüllü insan gayretiyle Ankara, İstanbul,

Adana, Mersin ve İzmir'de şubeler ve temsilcilikler şeklinde örgütlenmelerle günümüzde çok güçlü bir mezunlar ağı gerçekleşmiş oldu. Her yıl düzenlenen Homecoming etkinlikleri,

öğrencileri meslek ve çalışacakları sektör hakkında aydınlatan kariyer günleri, başarılı mezunlara üniversite eğitimleri için burs sağlanması, düzenli yayınlanan dergi ve bültenler, değişik şehir-

lerde her yıl yapılan yemekli toplantılar TAC dayanışmasını pekiştiren faaliyetlerdir. Bu ruhun gelecek nesiller tarafından daha da geliştirilerek sürdürülmesi hepimizin dileğidir.

1968 DELİMİNNET KÖYÜ SOSYAL SERVİS ÇALIŞMASI

KÖY OKULU İÇİN BRİKET YAPIMI

NUR ALTINÖRS '68, TANSU SAY '68, ALİ AKTAN '73

KISSA ve HİSSE

Osman Çetin '96

1982 yılı Nisan ayında Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanı Alex Haig, Downing Street 10 numara Margaret Thatcher'ın karşısına çıkıyor ve Falkland gibi binlerce mil ötede, bir avuç İngiliz'in yaşadığı, ekonomik ve siyasi yönden, kendine göre, hiçbir önemi olmayan bir ada için Arjantin ile savaşa gitmesini küçümser bir tavırda sorgulamaya çalışıyordu. Bunun üzerine iktidarının üçüncü yılındaki Demir Leydi Thatcher çok net bir şekilde "Alex, biz prensiplerimiz ile yaşarız, onarsız biz yok oluruz; hayatımın her günü beni küçümseyen erkeklere karşı savaşarak geçti, buna tekrar izin vermeyeceğim" diyordu.

Aynı günlerde Thatcher'ın savaş açtığı Arjantin'de Diego Maradona ilk Dünya Kupası'na ha-

zırlanıyordu. 18 yaşındayken kendi ülkesinde düzenlenen 1978 Dünya Kupası'nın Arjantin kadrosuna, beklenmesine rağmen girememiş ve o turnuvanın krallığını Matador lakaplı Mario Kempes'e bırakmıştı.

1982 yazına gelindiğinde İspanya'da sahne alması tüm futbol dünyası tarafından merakla beklenen Diego, Dünya Kupası galasını Belçika'ya karşı Camp Nou'da ifa ederken Temmuz ayı itibarı ile, kaderin cilvesi olsa gerek, o stadın iki seneliğine kalıcı mukimi haline geliyordu. 1982 Dünya Kupası'nda Arjantin beklentilerin altında kalıyor, ikinci tur grup maçlarında karşılaştıkları Brezilya karşısında kırmızı kart görerek, umut olarak gittiği Avrupa kıtasından varlığı tartışılan bir figür olarak ülkesine dö-

nüyordu.

Akabinde ve detayında geçen dört yılın ikisi Barcelona'da, kalanı da Napoli'de devam ediyordu.

1986 yılında Meksika'da düzenlenen Dünya Kupası'nda Maradona, yine büyük beklentilerle Arjantin'in başında sahneye çıkıyordu. Bu sefer işler dört sene önceki gibi dalgalı değil, daha net ilerliyordu. Dört sene önceki turnuvada dönüm maçında Brezilya karşısında anafordan çıkamayan Diego, dört sene sonra çeyrek finalde dört sene önce savaştıkları İngiltere'nin karşısına çıkıyordu.

Aslına bakarsanız İngilizler ve Arjantinliler arasında yeşil sahalarda vuku bulan husumetin temeli o günden 20 sene önce Wembley'de oynanan maça dayanıyordu. 1966 Dünya Kupası çeyrek final mücadelesi esnasın-

da Arjantin kaptanı Antonio Rattin'in İngiltere karşısında oyundan ihraç edilmesi, sahayı bir türlü terk etmeyişi ve Latin Amerikalıların sert oyunu İngiltere Milli Takım Menajeri Sir Alf Ramsey'yi kızdırıyor; onu maçtan sonra rakibine "Hayvanlar!" dedirtecek raddeye getiriyordu. İşte burada başlayan husumet, zamanla saha dışına taşsa da 1986 yılının Haziran ayında Azteca Stadi'nda zirve noktasına ulaşıyordu.

Kimilerine göre 1998 yılında Fransa'daki Dünya Kupası'nda St.Etienne'de Beckham'ın kırmızı kart gördüğü olaylı maç zirve noktası olsa da Azteca'da yaşananlar, kanaatimce, bu işin zirvesiydi.

'86 Dünya Kupası'nda İngiltere ile Arjantin maçında yaşananlar zaten yaşı yetip futbol ile kıyısından köşesinden ilgilenen hemen herkesin malumudur. O maçta yaşananlar yüzünden İngilizler Diego'yu hiçbir zaman affetmediler. O gün İngiltere'yi yöneten Bobby Robson'dan Gary Lineker'e ve Peter Shilton'a kadar herkes aldatıldıkları konusunda o kadar hemfikirdi ki, Maradona'nın öldüğü gün, '86 Dünya Kupası'nda meşhur "Tanrı'nın Eli" golünü yiyen Shilton, o gole atıfta bulunarak Maradona için "O artık Tanrı'nın ellerinde!" diye bir paylaşım yapacaktı. Bobby Robson da öyle bir İngiliz takımının, her ne kadar dört sene sonra İtalya'da yarı final görmüş olsa da böyle sportmenlik harici bir şekilde elenmeyi hak etmediğini söylüyordu.

Thatcher bu maçtan dört sene önce prensiplerinin öneminden bahsediyor ve taviz verme-

yi yaşamamak ile eş tutuyordu. İngiliz takımının mensupları da 1986 yılında dürüstlük gibi prensiplere atıfta bulunuyordu ama bir de madalyonun öbür yüzü vardı. O maçı bir kez daha izlediğinizde hep şunu söylersiniz, eğer o gün VAR olsaydı İngiltere'nin o maçı bırakın 11 kişi, 8 kişi bile bitirmesi mucize olurdu. Defans oyuncusu Terry Fenwick'in Maradona özelindeki müdahalelerini izlerken gözünü kapatasınız gelir. Her ne kadar Shilton, biz o maçta Maradona'ya özel önlem almadık dese de nasıl bir tedbir planlandığı ortadadır. Dü-

rüst müdür değil midir, bu, izleyenin kendi yorumuna girer ama özellikle Sir Alf Ramsey o maçı izlerken kendi vatandaşları için ne düşünmüştür diyesi gelir bazen insanın.

Bu noktada hayat kendi prensipleri ile devreye girmiştir aslında, çünkü yukarıda bahsi geçen 1966 Dünya Kupası'nda Sir Alf Ramsey'in İngiliz takımı önce "hayvanlar" diye tabir ettikleri Arjantin'i sonra Portekiz'i geçmiş, finalde ise Almanya'yı çizgiyi geçip geçmediği hâlâ tartışmalı bir golle geçerek ilk ve tek kupasını almıştı. 1986'da olduğu gibi 1966

yılında da teknoloji olsa İngiltere bugün futbolu icat etmiş ama Dünya Kupası kazanamamış bir ülke olarak hayatına devam ediyor olacaktı. Aslına bakarsanız hayat, 1966 yılındaki o golün rövanşını 2006 Dünya Kupası'nda hem de Almanya'da Almanya'ya karşı Lampard'ın gol değeri görmeyen vuruşunda aldı ve bir açıdan herkesi eşitlemiş oldu.

1986 yılındaki maçta ise hayat aslında dürüstlükten bahseden ama rakibine hayvan demekle herhangi bir beis görmemiş, çizgiyi geçmeyen golün sırtında futbol kibrini taşımaya yıllarca devam etmiş koca bir ülkeye dersini veriyordu. Her şeye rağmen, kendisi güçlü bile olsa güçlü gördüğü rakibine karşı kendi gücüne güvenmeyip, tekme tokat prensiplerine (!) bel bağlayan bir zihniyetin sonunun elle atılan bir golle olması kaderin büyük bir cilvesidir.

Kaderin cilve yaparken İngiltere'ye karşı başrol oynaması için seçtiği adam olan Diego Maradona ise "mükemmel olmayanların en mükemmeli" olarak bu rolün hakkını hem iyi vermiş hem de benzer son ile kariyerine nokta koymuştur.

Maradona'nın hayatı gettoda başlayan bir hayat, tüm aileye bakmakla sorumlu bir gençken tüm ülkenin umudu olan bir yıldızlığa evrilmiş ve bunların getirip götürdükleri diye özetlenebilir ya da Asif Kapadia'nın Diego Maradona adlı filminde çok güzel anlattığı gibi Maradona yaşasın ve kendisine umut bağlayan insanları sevindirmeye devam etsin diye "Diego"luktan vazgeçen bir yıldız ve sonu pek de iyi

bitmeyen bir kariyer diye de anlatılabilir.

İspanya'daki macerasında Barcelona'da aradığını bulamayan, İtalya'nın yolunu tutup Napoli'nin umudu olan Diego aslında her iki seçiminde de belki bilerek belki de gayri ihtiyari, gittiği ülkenin "non-grata" coğrafyalarında kendini konumlandırmıştı. Bu da aslında kendisinin ileride futbol dünyasının tam bir protagonisti olmamasına da etki edecek kişiliğinin bir sonucuydu.

Latin futbol kültürünün temelini oluşturan getto ruhu ve başkaldırının birlikte vücut bulduğu Diego, bu özelliği ile kuzeyin sanayi ve siyasi güç ile yoğrulmuş devlerine karşı İtalya'nın Afrikası muamelesi yapılan Napoli'ye öyle başarılar getirdi ki, onun ikonize edilmesi kadar doğal bir sonuç yoktu.

Berlusconi'nin yeni satın aldığı Milan, Fiat'a ait güç timsali Juventus gibi hem yerel ligi hem kıta futbolunu yönlendiren takımlara karşı geri plana atılmış Napoli ile elde edilen başarıları

zaten tarih sayfaları en epik şekilde yazıyor. Meksika'da "prensipilleri" alt eden Diego'nun bu başarılarına giderken özellikle saha dışında suç örgütleri ile kurduğu ilişkiler, verdiği tavizler ve nihayetinde 1990 yılına gelindiğinde Napoli'deki Dünya Kupası Yarı Finali öncesi İtalya'ya karşı biraz da siyasete girerek takındığı tavır ise onun sonunu getiren prensipsizlikler oldu diyebiliriz. Diego olarak değil de "Maradona"lığını kullanarak yaptığı hamleler, aslında kendi sonunu yaklaştırdı.

İtalya-Arjantin yarı finali öncesinden Napoli halkına hitaben "Ya İtalya ya ben" mealine gelen söylemini İtalyan devlet yapısının affetmesi, hele bir de favori oldukları bir turnuvada kendilerini eleyen son penaltıyı Maradona'nın atması da üzerine eklenince, pek de mümkün olmayacaktı. Yıllardır saklanan idrar şişeleri ve vergi kayıtları bir gecede ortaya çıkacak ve önlemez düşüş başlayacaktı.

Bu hikâye, prensip=hayat diyen bir mantalite ile prensip=hayal diyen zihniyetin

aynı zamanlarda kesişmesi gibi de düşünülebilir aslında. Sadece bir harf fark (t ve l) ile farklı kullarlarda koşulsuz bile aslında hayat her ikisini de fena hâlde öğretir.

Prensipileri ile öğünen İngilizlerin geçmişe bakıp tersini görmekten imtina etmeleri, insanların umudu olmak için belki de kendi hayatını (hayalini) çöpe atan bir yıldızın pragmatizm içinde kaybolması, bizlere hayatta tek doğru olmadığı gerçeğini bir kez daha öğretiyor.

Diego, Meksika'da kuşandığı Falkland'ın intikamını alan epik figür kostümünün üzerine bir de Piyemonte ve Lombardia hükümlerine savaş açan ve kazanan süper kahraman kılıcını

takınca Yarı Final maçı öncesi o çıkışı yaptı ve altında kaldı.

Bütün bunlar Akdeniz'de yaşanırken kuzeyde Demir Leydi Thatcher, UEFA'ya haber gönderip kendi takımlarına verilen Heysel cezası bitse bile kendisinin de ekstradan ceza verdiğini söyleyerek İngiliz kulüplerini 1991'e kadar Avrupa turnuvalarından çekiyor ve prensiplerine olan bağlılığında ettiği inat sebebi ile aynı Maradona gibi kendini oraya getirenler tarafından 1989 yılından koltuğundan indiriliyordu.

Tüm bu olaylarda da bir kez daha kanıtlandığı gibi en yenilmez olduğunuzu hissettiğiniz anlar aslında zafiyete en yakın olduğunuz anlar olarak kayıtlara

geçiyor. Belki de sizi zirveye taşıyan hasletlerinize en uzak olduğunuz an, o an oluyor. Yükseldikçe alçalmak ve hasletlerle iç içe kalmak zor, ama olması gereken bir diğer haslet olarak karşımızda duruyor.

İnsanların ömürleri boyunca gurur duyacağı anıları yaşatan süper kahraman bile olsan rotadan sapınca sana antagonist muamelesi yapıyor ve filmin kötü adamı olup öldürülüyorsunuz.

1980'lerde hayatımızın ucundan ya da tam ortasından geçmiş iki önemli figürü bu vesile ile anıyor; verdikleri kararlar ile neden oldukları kıssaların yeni nesli hisselendirmiş olması umudu ile herkese sıhhat, akıl, huzur ve spor dolu bir yıl diliyorum.

KIZIL ÖLÜM ÇETESİ

Uğur Ersoy '51

Tarsus Amerikan Koleji'nde okuduğum yıllarda her gün biri sabah, biri öğlen yemeğinden sonra, ikisi de akşam olmak üzere dört zorunlu çalışma saati vardı. Bu saatlerde, her öğrencinin kapaklı ve kilitli bir sırası bulunan "mütalaahane" diye adlandırılan salona gider, orada çalışırdık. Öğretmenler çalışma saatleri içinde salona gelir, yoklama yaparlardı. Herkesin yeri belli olduğundan bu yoklama sessiz, kimseyi rahatsız etmeden yapılırdı.

Kilitli sıralarımızın kapağına Yıldız dergisinden kestiğimiz film yıldızlarının resimlerini yapıştırırdık. Özellikle "pin-up girl" denilen kızların mayolu resimleri tercih edilirdi!

O zamanlar sincap yavrusu beslemek çok modaydı. İki saat dışarı çıkma iznimiz olan çarşamba günleri birer sincap yavrusu satın alırdık. Onları salondaki sıralarımızın içinde saklardık. Etrafta öğretmen olmadığı zamanlar sincabımızı dışarı çıkarır, ceviz, fıstık veya fındık verirdik. Sincap yavrusu arka ayakları üzerinde doğrular, elleriyle sınıksız tuttuğu yiyeceği kemirmeye başlardı. Bu pozisyonda durduğunda, kıvrılan kuyruğu ters dönmüş bir soru işaretini andırırdı. Sincabın yemek yemesini büyük bir zevkle izlerdik. Fakat sincapla olan beraberliğimiz genelde çok uzun sürmezdi. Bir gün okul müdürü Mr. Woolworth aniden gelir, tüm sıraları arayarak sincaplarımızı alır ve onları okulun arkasındaki koruya salıverirdi.

Mr. Woolworth akıllı, kültürlü, filozof bir adamdı. Çok uzun süredir Türkiye'de bulunduğundan Türkçesi çok iyiydi. Mr. Woolworth iyi bir pedagoğu ve tolerans sahibi bir yöneticiydi. Bize, her insan gibi öğretmenlerin de hata yapabileceğini söyler, böyle bir olay karşısında öğretmenle tartışmayı kendisine gelmemizi öğütlerdi.

Bir akşam salonda çalışıyorduk. Bu çalışma saatlerinde konuşmak kesinlikle yasaktı. Ben tam yanımdaki arkadaşına bir şey söylerken yanındaki pencereden Mr. Woolworth'un başı görüldü ve bana:

"Ersoy Jr., one plus one" dedi.

Yani bir puan, artı cumartesi günü bir saat bekleme cezası. Ben yanımdakine "Şansa bak, bir kelime konuştum, ceza yedim" derken Mr. Woolworth öbür pencereden belirdi ve cezam iki artı iki oldu. Uzatmayalım, o gün bir saat içinde benim cezam 4+4 oldu. Bu durumda cumartesi günü 4 saat cezalı olacağımdan, eve ancak gece gidebilecektim. Ayrıca, aynı hafta içinde alınan dört puan,

otomatik olarak "ihtar"a dönüşüyordu. Yani aileme yazı yazılacaktı. Bu son derece haksız buluyordum.

Ertesi gün Mr. Woolworth'un ofisine gittim ve bir öğretmenden şikayetçi olduğumu söyledim. Öğretmenin adını sordu, ben de "Mr. Woolworth" dedim. Gülümseyerek:

"Peki anlat bakalım neden şikayetçisin Mr. Woolworth'dan?" diye sordu.

Bir gün önce çalışma salonunda olanları anlatırken beni dikkatle dinledi. Sonra, "Ben bir de Mr. Woolworth'la konuşayım" diyerek gözlerini yumup arkasına yaslandı. İki dakika sonra gözlerini açtı ve,

"Mr. Woolworth'la konuştum. O akşam evde geçen bir olaydan dolayı sinirliymiş. Verilen cezayı o da çok ağır buldu ve cezanın 2+2 olmasını önerdi" dedi.

Sevinçle odadan çıktım. Bugün bile bu olgunluğu gösterecek kaç okul yöneticisi vardır acaba?

Tarsus Koleji'nde yemekhanedeki masalar altı kişilikti. Her masada değişik sınıflardan öğrenciler otururdu. Masaya gelen yemeklerin dağıtımını, "masa başı" olarak adlandırılan son sınıf öğrencisine yapılırdı. Yemekhaneye girdiğimizde masamıza gider ayakta beklerdik, Mr. Woolworth küçük çanı çaldığında yerlerimize otururduk.

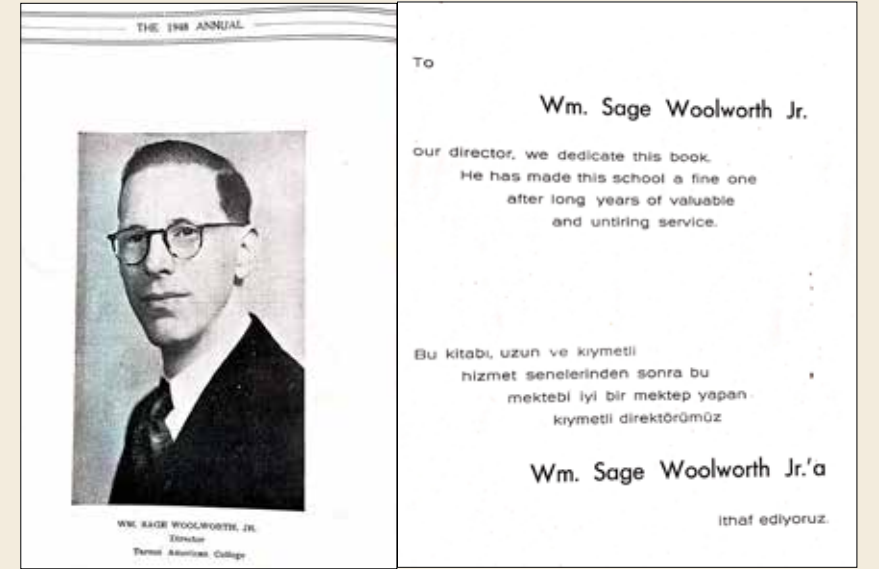
O yıllarda 2. Dünya Savaşı tüm şiddetiyle sürüyordu ve Amerika Birleşik Devletleri de savaşa girmişti. Mr. Woolworth, yanılmıyorsam bu savaşta bir oğlunu kaybetmişti. Bizim masa Mr. Woolworth'u kızdırmak amacıyla bir plan hazırladı.

Oturduğumuz masanın arkasındaki duvara Hitler'in resmini yapıştırdık. Masadaki her öğrenci o yılların ünlü Nazi yöneticilerinden birinin adını aldı. Yemekte birbirimize bu adlarla sesleniyorduk. Yemekhaneye girdiğimizde ayakta bekliyor, çan çaldığında oturmuyorduk. Herkes oturup da, masa başımız olan Erdoğan Tambay "Achtung" diye bağırdıktan sonra hepimiz Hitler'in resmine dönüyor, sağ kolumuzu ileri doğru uzatıyor ve "Heil Hitler" diye bir ağızdan haykırıyorduk. Fakat hayret, Mr. Woolworth hiçbir tepki göstermiyordu. Halbuki biz tüm bunları o tepki göstereceğimize yapıyorduk.

Aradan haftalar, aylar geçti. Biz inatla oyunumuzu sürdürüyor, o da inatla hiçbir tepki göstermemekte direniyordu. Bir akşam biz alışılmış seremonimizi yapıp oturduktan sonra Mr. Woolworth'un masamıza doğru geldiğini gördük. Elinde bir de radyo vardı. Bize hiçbir şey söylemeden duvardaki resmi yırtıp attı. Sevinç içindeydik, nihayet beklediğimiz olmuştu. Tambay bana dönerek "Her Ribentrop, Dışişleri Bakanı olarak lütfen bu saldırıyı kınayın" dedi. Benim masadaki adım Von Ribentrop'tu!

Ben ağızımı açmaya fırsat bulmadan Mr. Woolworth: "Beyler, bugüne kadar sesimi çıkarmadım. Çünkü Türkiye tarafsızdı ve siz Türk olarak istediğiniz tarafı tutmakta serbestsiniz. Ancak şimdi radyodan duyacağımız gibi, Türkiye Almanya'ya savaş ilan etmiş bulunuyor. Sanırım her günkü davranışınızı sürdürerek vatan haini olmak istemezsiniz" dedi ve gülerken uzaklaştı. Bizim Alman masası da tarihe karıştı.

Yanılmıyorsam yıl 1949, lisenin birinci sınıfındaydım. Yemek-

ten sonraki çalışma saatinde Mr. Woolworth yanıma geldi, "Uğur, babanın bir arkadaşı seni görmek istiyor. Onu ofisime aldım, benimle gel" dedi.

Ofisin kapısı açıldığında koltukta oturan adamı gördüm. Orta yaşlı, kumral, saç seyrekleşmiş bir beydi. Mr. Woolworth'a dönerek:

"Bu adam babamın arkadaşı değil, onu tanımıyorum" dedim. Woolworth, "Evet arkadaşı" dedikten sonra beni içeri doğru itti ve kapıyı kapattı. Şaşırılmışım. Woolworth neden böyle davranmıştı? Bu adam kimdi ve neden benimle konuşmak istiyordu?

Adam ayağa kalktı ve karşısına oturmamı istedi. O anda onu tanıdım. Bu bey Milli Emniyet Teşkilatı'nda çalışıyordu. Milli Emniyet'le benim ne alışverişim olabilirdi ki? Adamcağız çantasını açtı ve içinden üç beş kâğıt çıkararak bana uzattı. Kâğıttaki yazılar kırmızı mürekkeple yazılmıştı. Altta "Kızıl Ölüm Çetesi" yazısı, bir de kuru kafa mührü vardı. Kâğıtlara bakar bakmaz yazımı tanımış ve kurduğum çeteyi hatırlamıştım.

Bu çeteyi sekiz yaşında iki arka-

daşım ile birlikte kurmuştu! Gördüğümüz filmlerin etkisi altında bir çete kurmaya karar verdiğimizde, çetenin adını, hayran olduğumuz foto-roman kahramanı Kızıl Maske'den esinlenerek, "Kızıl Ölüm Çetesi" koymuştuk. Çetenin amblemi olan kuru kafa da aslında Kızıl Maske'nin damgasıydı. Peki, çetenin eylemleri ne olacaktı? Söylemeyi unuttum, çeteyi yaylada kurmuştu. Amacımız dağda bir kuytu yeri çete merkezi yapmak, ağabeyim ve arkadaşlarına mektup yazarak onlardan haraç istemektir. Haraç olarak elma, kuru üzüm gibi şeyler isteyecektik. Amacımız, mektubu alanların peşimize düşmesini ve merkezi bulmaya çalışmalarını sağlamaktı. Biz de yerimizi belli etmemeye çalışacaktık. Bu oyun, merkezimiz bulununcaya dek sürecekti.

Evdeki kırmızı mürekkeple mektupları yazdım. Özenerek patatesten bir kuru kafa mührü yaptım ve mektubun sonuna bastım. Doğal olarak herkes bu mektupları bizim yazdığımızı anladı. Amaç da buydu zaten. Sonra müthiş takip başladı. Onlar harıl harıl bizim merkezi arıyordu. Merkezimizde evden getirdiğimiz

findık, fıstık gibi yiyecekleri saklıyorduk.

Sonunda merkezimiz bulundu, yiyeceklerimiz yağma edildi ve bu oyun sona erdi. Adamın bana gösterdiği kâğıtlar o yıldan kalma mektuplardı. Ben bunları görünce gülmeye başladım, ama Milli Emniyet görevlisi çok ciddiydi. Aramızda geçen konuşmayı aklımda kaldığı kadar özetlemeye çalışacağım.

“Bu yazı senin mi?”

“Evet benim.”

“Çeteyi sen mi kurdun?”

“Evet efendim, ben kurdum. Ama bu çok eski bir hikâyeye, o zamanlar sekiz, dokuz yaşındaydım.”

“Çetenin diğer üyeleri kimlerdi?”

“Acar Tunçbilek ve Abdullah Soykal.”

Görevli her söylediğimi yazıyordu. Benim ise bu işe hiç aklım ermiyordu. Acaba koskoca Milli Emniyet bizim çocukluk çetemize neden bu kadar ilgi gösteriyordu?

“Çetenin adı neden yeşil, siyah değil de kızıl? Neden kırmızı değil de kızıl?”

“Efendim biz o dönemde foto-roman kahramanı Kızıl Maske’ye hayrandık. O nedenle çeteye Kızıl Ölüm adını koyduk.”

“Peki, çetenin amacı neydi? Ne tür faaliyetleriniz oldu?”

Ben gülmek için kendimi zor tutuyordum. Bu koskocaman adam böyle çocukça bir işi nasıl ciddiye alabiliyordu? Bir an tereddüt ettim. Çetenin gerçek amaç ve faaliyetlerini söylersen, devletin bu önemli örgütüyle alay etmiş olurum gibi geldi bana. Sonra gerçeği söylemeye karar verdim. Mademki bizim çeteyle ilgileniyorlardı, gerçeği duymak haklarıydı! Hem biraz da dalgamı geçirim diye düşündüm. Karşımdaki görevli bunu hak etmişti çoktan.

Size yukarıda anlattığım amaç ve faaliyetleri teker teker ona da anlattım. Sanıyordum ki bunları duyan Milli Emniyetçi gülmeye başlayacak ve sorgulama sona erecek. Fakat öyle olmadı. Adamcağız her söylediğimi büyük bir ciddiyetle yazıyordu. Sorular tekrar başladı: “Bu mektuptaki elma ve üzüm neyi simgeliyor?” Ben artık kendimi zor tutuyordum. Gülümseyerek: “Efendim, elma elmayı simgeliyor. Bilirsiniz, yeşil, sarı, kırmızı olur. Aman lütfen yanlış anlamayın, kızıl değil, kırmızı. Elma bir meyvedir. Ben elmayı çok severim. Üzüm, salkım salkım yetişir, değişik cinsleri vardır.”

Milli Emniyetçi’nin kaşları çatılmıştı ama, yine de düzenli not tutuyordu. Başka sorular da sordu, şimdi anımsamıyorum. Sonunda kalemi bıraktı, gözlerini gözlerime dikti.

“Bak evladım, başın belada. Sen işin ciddiyetini idrak edemiyorsun, işin alayındasın. Eğer baban Yakup Ersoy olmasaydı şimdiye kadar çoktan kodese tıklımış olurdun. Hayatın kayardı evladım. Sorularımı yadırgadın, benimle alay ettin. Verdiğin cevaplarla kendini kurtarabilecek misin bilmiyorum. Neden girdin bu çete işine? Rahat mı battı sana? Neden ‘kızıl’ sözcüğünü kullandın?”

Ayağa kalktı: “Allah yardımcın olsun” diyerek ayrıldı. İlginç olan şu ki bu sorgulama ve de Milli Emniyet-

çi’nin son sözleri beni hiç korkutmamıştı. Neden korkayım ki? Koskoca Türkiye Cumhuriyeti bizim bu çocukluk oyununu ciddiye mi alacaktı sanki? Evet, meğer ben Türkiye’yi tanımıyormuşum. Bu yaptığımız çocukluğu hem ciddiye aldılar hem de yıllarca unutmadılar.

O hafta sonu eve gittiğimde babam beni karşısına aldı ve Kızıl Ölüm Çetesi nedeniyle son dört günde yaşadıklarını anlattı.

Bizim evde bizimle beraber büyüyen, benden yaklaşık yedi yaş büyük bir ablamız vardı, adı Münevver. Bir gün Münevver abla benim bir köşeye atılmış, çocukken giydiğim ceketimi bulmuş ve anneme bunu eskiciye satıp satamayacağını sormuş. Annemden olumlu yanıt alınca, ceketini satmış. Rastlantıya bakın ki, eskici sivil polismiş. Ceketin ceplerini ararken, Kızıl Ölüm Çetesi’nin mektuplarını bulmuş. Neden “Bu bir çocuk ceketini, içinden çıkan mektuplar da çocukça şeyler” dememiş. Hemen koşup bunları Mersin’e yeni atanan emniyet müdürüne sunmuş.

Emniyet müdürü Mersin’e gelmez azılı bir “gominist” çetesi yakaladığına inanmış. Bu başarısından dolayı nasıl ödüllendirileceğinin hayali içinde savcıyı aramaya başlamış. Amacı, bizim evi aramak için savcıdan izin almak. Bu ev herhalde çetenin merkezidir diye düşünmüş. Vakit akşam, mesai çoktan bitmiş. Emniyet müdürü ertesi günü bekleyip çeteyi elinden kaçırmak istemiyor! Savcıyı evinde buluyor ve elindeki delilleri ona da gösteriyor. Savcı da mektupları okuyunca Türkiye Cumhuriyeti’ne karşı bir komünist komplosunun hazırlandığına ikna oluyor!

Savcı gerekli izni vermek için

evin adresini sorunca iş değişiyor. Adamcağız babamı iyi tanıyor ve saygınlığını biliyor. “Yakup Bey kesinlikle böyle bir şey yapmaz” diyor ve izni vermeyi reddediyor. Savcıya göre bu, CHP’li Yakup Ersoy’a karşı Demokrat Partililerin düzenlediği siyasi bir komploydu! Hatırlatayım, yıl 1949, Demokrat Parti henüz iktidarda değil.

Savcının gereken izni vermemesi, ödül ve başarı hayalleri kuran emniyet müdürünü adeta yıkıyor. Sınırlarını kendini avını elinden kaçıran bir kedi gibi hissediyor! Ama pes etmeye hiç niyeti yok. Valiyi arıyor, bulamıyor. Sinemada olduğunu öğrenince, doğru sinemaya gidiyor ve valiyi dışarı çağırıyor. Emniyet müdürünün anlattıklarını duyan vali kızıp azarlıyor. “Yakup Bey’in evini ben kimseye aratmam” diyor. Vali Tevfik Sırrı Gür, babamın Mülkiye’den sınıf arkadaşıydı.

Savcı Seyfettin Bey telaşla babamı arıyor, bulamıyor. Bunun üzerine doktor olan amcama gidiyor ve babama düzenlenen bu müthiş siyasi komployu anlatıyor! Doktor amcam anlatılanları dehşetle dinliyor ve hemen babamı aramaya çıkıyor.

Amcam babamı gece yarısı evde yakalıyor. Babamın dediğine göre amcamın suratı allak bullakmış.

“Birader mahvolduk. Sana büyük bir komplot düzenlemişler,” diyerek olayı anlatıyor.

Amcamı sonuna kadar dinleyen babam: “Abtullah, sen korku ve telaştan mantığını yitirmişsin. Olur mu böyle şey? Bu, komploya değil, çocuk oyununa benziyor. Eminim bu Uğur’un marifeti. Çocukken yazmıştır bunları. Nasıl ciddiye alabiliyorsunuz böyle bir olayı? Ben yarın vali ve savcıyla konuşurum. Sen şimdi eve git ve uyu. Sakın kendini

üzme, her şey kısa zamanda aydınlanacak” diyor.

Gördüğümüz gibi, bir tek babam doğru teşhis koymuş olaya. Babam ertesi gün vali ve savcı ile konuşmuş. Sonunda onlar da ikna olmuşlar. Ama görevine çok bağlı emniyet müdürü olayı Milli Emniyet’e de yansıtılmış. Tüm yetkililer gereken soruşturmadan sonra olayın kapatılacağı sözünü vermişler babama. Yani büyük lütufta bulunmuşlar! Hâlâ hayret ederim. İnsanların bu kadar ciddiye aldığı bir olayı babam neden önemsemedi? Neden hiç telaşlanmadı ve ortalığı velveleye vermedi?

İki hafta sonra Tarsus Koleji’ne bir ziyaretçi daha geldi. Bu kez gelen Milli Emniyet’ten değil, Birinci Şube’den. Konu da Kızıl Ölüm Çetesi değildi. Bu kez başımı belaya sokan bir şiir ve bir tabloydu!

İngiliz Edebiyatı hocamız Mr. Savage sınıfa birkaç tablo getirmiş ve birini seçerek bir şiir yazmamızı istemişti. Şiir, İngilizce veya Türkçe olabilirdi. Tabloların tümü empresyonist resamlara aitti. Benim seçtiğim tabloda, tarlada çapasına dayanmış bir köylü kadın vardı. Yoksul ve yorgundu. Ben de şiirime şöyle başlamıştım.

“Asırların yüküyle bükülmüş bel.”

Şiirin gerisini hatırlamıyorum, çünkü bu ilk eserime Türk polisi el koydu! Sorgulama bir saat devam etti. Memur ısrarla benim itiraf etmemi istiyordu. Asırların yüküyle bel bükülen Türk köylüsüydü değil mi? Ben Kızıl Ölüm Çetesi nedeniyle sabıkalı bir komünisttim ya, şimdi de Türk köylüsünün ezildiğini söyleyerek propaganda yapıyordum! O zaman anladım ki bu ülkede “Köylü eziliyor” demek büyük bir suç! Ben de artık olayları alaya

alamıyordum. Korkuyordum. Neyse, araya yine babamın girmesi ile bu olay da kapatıldı.

Aradan yıllar geçti. Tarsus Amerikan Koleji’ni bitirip Robert Koleji’de mühendislik eğitimine başladım. Artık Kızıl Ölüm Çetesi ve Türk köylüsünü hedef alan şiirim dolayısıyla başıma gelenleri unutmuştum. Sonunda 1955 yılında Robert Koleji’den İnşaat Mühendisi olarak mezun oldum. Çoğumuz ABD’ye gidip Y. Mühendis olmak üzere master yapmak istiyorduk. Buna göre başvurularımızı yapmıştık.

O dönemde pasaport alıp yurt dışına çıkmak için, Maliye Bakanlığı’ndan döviz izni gerekiyordu. Döviz izni alabilmek için de İçişleri Bakanlığı’nın onayı isteniyordu. Ankara’da arkadaşlarımla döviz izninin çıkacağı günü heyecanla beklemeye başladık. Sonunda o gün geldi ve Bakanlığa gittik. Herkes sevinçle döviz ve pasaport için izin kâğıtlarını alıyordu. Sıra bana geldi. Benim başvurum reddedilmişti. Şaşırıp kalmıştım ve buna bir anlam veremiyordum. Yetkililer hiçbir gerekçe göstermiyordu. Bana izin verilmiyordu, bütün bildikleri buydu. Söyledim ya, ben Kızıl Ölüm Çetesi suçluyum çoktan unutmuştum. Aradan tam altı yıl geçmişti. O kadar unuttuğum ki, izin çıkmamış olmasının nedeninin bu olabileceği aklımdan bile geçmiyordu. Meğer benim unuttuğumu devlet unutmamış!

Otele döndüm. Ne yapacağımı bilmiyordum. O sırada telefon çaldı. Arayan Sayın Refik Koraltan’dı. Koraltan, o dönemde Büyük Millet Meclisi Başkanı’ydi ve babamın arkadaşıydı. Beni akşam yemeğine davet ediyordu.

Koraltan beni karşılayıp, kucakladı. Kendine özgü abartılı üslubu ile

babamın bu ülkeye yaptığı hizmetleri sıraladı. Koraltan yemekte konuyu döndürüp dolaştırıyor, komünizme getiriyordu. Komünizmi yerin dibine batırıyor, komünistlerin idealist gençleri nasıl sinsice zehirlediklerini anlatıyordu.

Koraltan yemeğin sonunda baklayı ağzından çıkardı.

“Uğur, sen bugün yurt dışı izni alamadın değil mi?” diye sordu.

“Evet” yanıtını alınca, ikinci soruyu sordu.

“Sebebini biliyor musun?”

“Hayır” yanıtını verdim.

“Bak oğlum, güzel evladım. Sen bu ülkeye birçok hizmet yapmış şerefli bir arkadaşımın oğlusun. Müftü torunusun. Genç yaşında maalessif bu komünistlerin pençesine düşmüşsün. Kızıl Çete kurmuşsun! Zararlı faaliyetlerin olmuş. Devlet de seni fişlemiş doğal olarak. Çok yanlış bir yola sapmışsın. Ama gençsin, olur böyle şeyler gençlikte. Şimdi bana söz vereceksin. Bundan böyle bu tür faaliyetlerden uzak duracağını söyleyeceksin. Senden bu sözü alırsam, ağırlığımı koyup izni alacağım.”

Ben dilimin döndüğü kadar olayın gerçek yüzünü anlatmak için çırpınıp durdum. Nafile, anlattıklarımı dinlemiyordu bile Koraltan. Sonunda yoruldu. İzni almak için tek yol buysa dedim, yapmadığım bir şeyi yapmayacağıma söz veririm. Öyle yaptım. Koraltan bana sarıldı ve ertesi gün izin çıkacağını söyledi. Çok sevinmişti. Ne de olsa bu ülkeyi bir komünistten kurtarmıştı!

Ertesi gün döviz ve pasaport iznini aldım. İki günüm vardı. Hemen Mersin’e hareket ettim. Aileme veda edecektim. Olayı babama anlatınca çok sinirlendi. Yalnız yetkililere değil, benim söz vermeme

de sinirlenmişti.

“Nasıl yaparsın bunu? Yapmadığın bir şey için neden özür dileyip söz veriyorsun? Şu anda senden utanıyorum. Senden böyle bir davranış beklemezdim.”

Babamdan böyle bir tepki beklemiyordum. Babam haklıydı ama, o anda ne yapabiliyordum ki? Ya yapmadığım şeyleri bir daha yapmamaya söz verecektim ya da Amerika’daki eğitim benim için hayal olacaktı.

Babam bunu kabul etmiyordu. Taviz vermemeliymişim. Dirensendim, birlikte Ankara’ya gider, Ankara’yı onların başına yıkarmışız. Benim yaptığım, işlemediğim bir suç kabullenmekmiş ve bir tür yalan söylemekmiş!

Birkaç gün içinde işlerimi bitirip Amerika’ya hareket ettim. Babamın söylediklerinden sonra, elimdeki pasaporta utançla bakıyordum. Babam haklıydı. Çıkarım uğruna mücadelelen kaçmış, işlemediğim suçu kabullenmişim. Bunu bir daha asla yapmayacaktım.

Aradan çok uzun bir zaman geçti. Türkiye’de köprülerin altından çok sular aktı, ihtilaller oldu, muhtıralar verildi, anayasalar değişti. Yıl 1982. Artık bu ülkede Kızıl Ölüm Çetesi gibi saçmalıklarla uğraşmadığına inanıyordum.

Günün birinde elime bir doküman geçti. Bu 1980 Eylül’ünde tutuklanan ODTÜ öğrenci liderlerinin Emniyet Birinci Şube’de verdikleri imzalı ifadelerdi. Okudukça gözlerime inanamıyordum. Meğer ben katıksız bir Marksistmişim, ama fraksiyonumu anlayamamışlar. Bir örgüte mensup olduğumu da sanmıyorlarmış!

O yıllarda üçüncü kez Rektör Yardımcılığı yapıyordum. Doğal olarak Sıkıyönetim Komutanlığı ile temas-

larımız oluyordu. Üniversitenin bir işi ile ilgili olarak karargâha gitmiştim. Üst düzey bir generale ele geçirdiğim dokümanı gösterdim. Şaşırıldı, bunu nasıl elde ettiğimi sordu. Doğal olarak söylemedim.

“Paşam, benimle ilgili iddialar var. Tahmin ederim bunlar mahkemeye intikal edecek, ben de orada kendimi savunabileceğim.”

Paşa sıkıntılıydı. Emniyet Birinci Şube, Kızıl Ölüm Çetesi’ni kastederek geçmişte de sol bir örgüt kurduğumu öne sürüyormuş. Paşa, aynı öğrenci liderlerinin Sıkıyönetim’de verdikleri ifadelerde benimle ilgili bu tür görüşleri dile getirmediklerini, bu nedenle savcının benimle ilgili soruşturmaya gerek görmediğini söyledi. Elimdeki evrakın da gizli olduğunu ve kimsenin göremeyeceğini vurguladı.

“Bakın Paşam, benim hakkımda böyle bir iddia var ama gizli! Benim bunu bilmemem gerekiyor. Yani ben kendimi savunamayacağım. Ama birisi bu evrakı bulup beni itham edebilecek. Bunu doğru buluyor musunuz? Bunu adil buluyor musunuz? Sonra bakın bu evrak gizli diyorsunuz, ama benim elime geçebiliyor. Demek ki başkalarının eline de geçebilir.”

Paşa bana Sıkıyönetim olarak garanti verdi, doğal olarak Birinci Şube için garanti veremiyordu.

Bir süre sonra öğrenci liderlerinden birini gördüm ve neden böyle bir ifade verdiklerini sordum. Onun söylediğine göre, öğrencilere Birinci Şube’de büyük baskı yapılmış. Polisler meğer benim Marksist olduğuma eminmişler, ama beni tutuklamak için bir örgüt ilişkisi arıyorlarmış! Çocuklar da taktik icabı bana Marksist deyivermişler, ama örgüt ilişkisi yoktur diyerek beni kurtarmaya ça-

lışmışlar! Evet, öğrenci liderleri, ifadelerinde yer alan gerçek dışı iddianın nedenini böyle açıkladılar bana.

Sanırım iki veya üç yıl sonra, Sayın Sakıp Sabancı Ankara’ya gelerek beni aradı. Amacı bir üniversite kurmaktı ve benim bu konuda çok ayrıntılı bir rapor hazırlamamı istiyordu. Sabancı’nın kurmak istediği üniversite ile ilgili görüşleri hoşuma gitmişti. Kuruluş ve işletme için gereken finansmanı da sağlamaya hazırdı. Hemen her konuda fikir birliğine ulaştıktan sonra raporu hazırlamaya başladım. Sabancı bana rapor için talep edeceğim ücreti de sordu.

“Sayın Sabancı, mademki siz ülke için bu kadar yararlı bir işe girişiyorsunuz, bu yatırımı yapıyorsunuz, rapor da benim katkım olsun, ücret istemem” dedim.

Aylarca bu kapsamlı rapor üzerinde çalıştım. Bu arada Sabancı ile de sık sık buluşuyorduk. Sabancı, kurulacak üniversitenin başına benim geçmemi istiyordu. Ben bu konuda bir söz vermekten özenle kaçınıyordum. Sayın Sabancı ile ilişkilerimiz çok iyi gidiyordu.

Aylar sonra raporu bitirdim ve Ankara’daki büroya teslim ettim. Aradan uzun bir zaman geçti, Sabancı’dan hiç ses çıkmadı. Telefon açıp raporu aldığımı bile söylemedi. Teşekkür bile etmedi. Bu davranışı anlamama olanak yoktu. Hiçbir ücret talep edilmeden yazılan bir rapor için insanın en azından nezaketen teşekkür etmesi gerekmez miydi? Bu rapora 25 yıllık deneyimimi yansıtmış, büyük emek vermiştim.

İstanbul’a gittiğimde Sabancı’yi iyi tanıyan bir arkadaşına durumu anlattım. Telefon açıp nezaketen bile teşekkür etmediğini vurgulayarak ağzıma geleni söyledim. Ankara’ya döndüğümde Sabancılarda çalışan

bir şoför elinde bir paketle geldi. Paketten gümüş bir tabak içinde çikolata, bir de Sabancı’nın kartı çıktı. Kartta, “Teşekkürlerimle” yazılıydı. Sabancı gümüş tabak göndererek gereken nezaketi göstermişti! Nedense telefon etmekten kaçınmıştı.

Günlerce bu davranış için bir neden aradım, ama bulamadım. İnsan raporu beğenirse bile bir teşekkür bile etmez miydi? Halbuki bana ne iltifatlar etmişti. Kuracağı üniversitenin başına beni getirmekte o kadar kararlı görünüyordu ki!

Üç beş yıl sonra S. Sabancı’nın bu davranışının nedenini, Erbil Tuşalp’in “Ben Tarihimi Sayın Başkan” adlı kitabının 45 ve 46. sayfalarında buldum. Sayın Tuşalp’in konu ile ilgili yazdıklarını aynen aktarıyorum.

“YÖK Başkanı bir kokteylde Sakıp Sabancı’nın yanına yaklaşmış kulağına bir şeyler fısıldadı.

‘Uğur Ersoy’a üniversite kurduyormuşsun, hayırlı olsun’ dedi. Yüzünde her şeyden habersiz olmanın sevinci vardı. Son bir tümce söyledi Prof. Doğramacı, ‘Aman dikkat et!’ dedi.

“Özel üniversitesi için 12 milyar lira yatırım yapacağını açıklayan Sabancı, YÖK Başkanı’nın ne demek istediğini bir süre sonra anlayacaktı.

“Ankara Emniyet Müdürlüğü’nün işkence odalarında sorgulanan ODTÜ’lü öğrenciler, ‘Bazı öğretim üyelerinin demokrat kişiliğinden’ söz etmişlerdi.

“YÖK’ten Sabancı’ya gönderilen kurye çantasında polis ifadeleri vardı. Aynı kurye, bir süre sonra SODEP’e de uğradı.

“ODTÜ’lü öğrencilerin sorgu metinlerinde, Mehmet Kıcıman, Uğur Ersoy gibi öğretim üyelerinin adları vardı.

“Doğramacı, Sabancı’yi bir sol-

cunun elinden dedikodularıyla kurtarıyordul!”

Bu satırları okuyunca Sabancı’nın neden böyle davrandığını anladım. Kızıl Ölüm Çetesi macerasından bu yana kırk yıla yakın zaman geçmişti. Demek ki az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş ve sonunda bir arpa boyu yol almıştık.

İşte sayın okurlar, bilmediğiniz bir yönümü daha tanıdınız. Komünistliğe sekiz yaşında soyundum! Yalnız komünistlik olsa neyse. Faşistliğe de buluştum. Solcu geçinenlerin soytarlıklarına karşı çıkınca, faşistlikle de itham edildim.

Ülkemizde, betonarme dalında deneysel araştırmanın başlatılmasında katkıda bulunduğum için gurur duyarken, yaptığım bu araştırmalarla emperyalizme hizmet etmiş olduğumu öğrendim! Amerika’dan aldığım araştırma ödülü nedeniyle de basın aracılığı ile kınandım. Bir doçent, Milliyet gazetesinde yazdığı makalelerinde benim Amerika’dan ödül almamı şiddetle eleştirdi. Dikkatinizi çekerim, ödül, hizmet ödülü falan değil, araştırma ödülü! Ödül almakla bu ülkeye ne büyük kötülük ettiğimi de bu makalelerden öğrendim!

Özetle sayın okurlarım, sekiz yaşından bu yana hep muzır işler yaptım ve bu ülkeye zarar verdim. Yalnız hâlâ tam anlayamadığım bir şey var. Ben acaba bu muzırılıklarını komünist olarak mı, yoksa faşist olarak mı yaptım? Bu yazıyı okuduktan sonra siz bir kaniya varırsanız, lütfen benim de haberim olsun. Hiç olmazsa, yıllar sonra ben de kendimi daha iyi tanımış olurum ve biraz rahatlarım!

Not: Bu yazı, yaklaşık on beş yıl önce “BİR ZAMANLAR MERSİN’DE adlı kitabımda yer almıştı.

MEZUNLARIMIZ

- TAO '64 – TAC'67 Mahmut Basri Halitliğil
- TAC '58 Prof Dr. Can Özşahinoğlu
- TALAS '48 Güngör Su
- TAC '19 Mehmet Berke Ortatepe
- TAC '76 Sinan Özmen
- TAC '69 Halim Ercan

- TAC '73 Yahya Şükrü Özavcı
- TAC '58 Tugay Onuk
- TAC '90 Murat Akray
- TAC '62 Nuri Temel
- TAC '47 Cevdet Naci Gülalp
- TAC '54 Gabi Aburus

HOCALARIMIZ

- Efsane hocalarımızdan Nejat Güngör

MEZUN YAKINLARIMIZ

- TARSUS SEV '20 mezunumuz Yosun Akdeniz'in babası Serhat Akdeniz
- TAC '14 Eray Özdemir ve Tarsus SEV '16 mezunumuz Ozan Özdemir'in babaları Erhan Özdemir
- TAC '73 Bülent Tüzün'ün ablası, '05 Nasperv Tüzün'ün halası Sema Hacer Güngör
- TAC '72 Cihangir Sonat ile TAC '77 Can Sonat'ın anneleri Rahime Sonat
- TAC '94 Oya Oktar Canbaş'ın babası, '91 Özgür Canbaş'ın kayınpederi Başak Oktar
- TAC '73 Aycan Uluğ'un kardeşi, TAC '81 Ali Sedat Uluğ'un ağabeyi, TAC '98 Nurettin İlater Uluğ ve Özlem Şeyda Uluğ ile TAC '15 Göksun Canberk Uluğ'un amcaları İbrahim Uluğ
- TAC '89 Fırat Topaloğlu, TAC '97 Ece Topaloğlu'nun annesi Dr. Ülkü Topaloğlu
- TAC '19 Emirhan Nasıf ve Tarsus SEV '15 mezunu Gülinsu Nasıf'ın babaları Nevzat Nasıf
- TAC '88 Gökmen Gemici ve '89 Volkan Gemici'nin babaları Ali Gemici
- TAC '77 Emre Paksoy'un eşi Fatmanur Paksoy
- TAC '94 Bedia Gücüm'ün babası Muhtar Gücüm
- TAC '55 Fuat Sezginsoy'un eşi Seza Sezginsoy
- TAC '12 mezunumuz Ergun Yalman'ın babası Ergun Yalman
- TAC '84 Ali Rıza Erden'in annesi Ayla Erden
- TAC '02 Sevinç Belli ve '01 Erdem Belli'nin babaları Şaban Belli
- TAC '74 Turgay Gümüş'ün babası Aziz Gümüş
- TAC '94 mezunumuz İbrahim Ali Özkan'ın annesi Füsün Özkan
- TAC '90 İsmail Ekmekci'nin kayınpederi, '10 Sultan Aksoy'un amcası, '96 Burcu Kısacık Milli ve '01 Nisa Kısacık Önder'in dayısı Yüksel Aksoy
- TAC '94 mezunumuz Erdoğan Türkyılmaz'ın babası Mehmet Türkyılmaz
- TAC '87 Şebnem Günay ile TAC '90 Uğur Günay'ın anneleri Aysel Günay
- TAC '78 Sefa Ulukan'ın annesi Ayten Ulukan
- TAC '87 Aslı Atahan ile TAC'92 Orkun Atahan'ın anneleri Yüksel Atahan
- TAC '77 Osman Hayri Eyüpoğlu'nun annesi Hikmet Eyüpoğlu
- TAC '94 Serenad Yılmaz'ın annesi Nedret Yılmaz
- TAC '88 Murat Akay'ın annesi Beyhan Akay
- TAC '91 Gökalp Şevki Gökulu'nun babası Yusuf Yalkın Gökulu
- TAC '73 Orhan Barlas ile TAC '79 Selçuk Barlas'ın anneleri Güner Barlas
- TAC '84 Eyüphan Boyvadaoğlu'nun babası Mahmut Boyvadaoğlu
- TAC '48 Yusuf Necat Yaycıoğlu'nun eşi, TAC '89 Özgür Yaycıoğlu'nun annesi ve TAC '87 Gülay Sezgin'in yengesi Samiye Barutçu Yaycıoğlu
- TAC '88 mezunumuz Cumhuriyet Güler'in babası Yılmaz Güler
- TAC '59 mezunumuz Bekir Aksoğan'ın eşi Neşe Aksoğan

TAO '64 – TAC'67
Mahmut Basri
Halitliğil

TAC '58
Prof Dr. Can
Özşahinoğlu

TALAS '48
Güngör Su

TAC '19
Mehmet Berke
Ortatepe

TAC '76
Sinan Özmen

TAC '69
Halim Ercan

TAC '73
Yahya Şükrü
Özavcı

TAC '58
Tugay Onuk

TAC '90
Murat Akray

TAC '62
Nuri Temel

Nejat Güngör

TAC '47
Cevdet Naci
Gülalp

TAC '54
Gabi Aburus

Gabi Aburus'un Ardından...

Sevgili Gabi, seninle en son 2002 yılında Adana' da ki "Dinozorlar" toplantısında karşılaşmış en içten duygularla birbirimize sarılmıştık. Okulda ne güzel bir arkadaşlığımız vardı. Hatıranı yaşadığım müddetçe canlı tutacağım dan emin ol. Rahat uyu benim güzel dostum.

Berke Ortatepe'nin Ardından...

Ege Baykal '19

“Reis”... Birbirimize hep böyle seslendik, bugün bu yazıda da sana “Reis” diyeceğim. Beni kaçırıp üvey kardeşin yapacağını söyledin, hep kardeşlik zaten...

En mantıklısından en saçmasına tüm plan ve projelerimiz beraberdi. Bizim için hep Nescafe 2'si 1 arada benzetmesini yapardım. Sen gittin classic kaldım, acı ve tatsız.

Anlatacak çok şey var, bir şeyler yazmakta ne sen ne ben hiçbir zaman iyi olmadık. Şahsım adına belki de hayatımın en zor cümlelerini yazıyorum. Bir şeyi 1000 kere söylemeyi çok severdin, tam olarak ezberleyene kadar. Ben de sen tekrarladıkça inanılmaz eğlenirdim.

Arabamıza yapılan bomba ihbarından tut ane ve babamın evlilik yıl dönümüne beraber gidip Facebook'a atılan fotoğrafta rezil olmamıza kadar birçok absürt, ilginç olay yaşadık. Birbirimize hep bizi çöle bıraksalar çok eğleneceğimizi, beraber müthiş bir ikili olduğumuzu söylerdik.

Okulu ve etkinlikleri sevmezdin, zorla seni ikna edip hepsine götürmeye çalışırdım.

Son Erciyes gezimize gitmeye gezi otobüsünün kalkmasına 4 saat kala karar vermiştik. Herkesten önce otogara varıp apar topar Erciyes'e gitmiştik, yatak yok diye aynı yatakta kalmıştık. İnan aklıma sonsuz anı ve güzel yaşanmışlıklar geliyor, her biri birinden özel, birbirinden anlamlı...

Babalarımızla çocukları değiştirme programı yapmıştık. Ben Bünyamin Amca'yla 6 ay çalıştım, sen babamla... Akşamları da öğrendiğimiz şeyleri tartışırdık. Ne kadar yorulsan da, sevmesen de bazı şeylere karşındakini kırmamak için “olur” derdin.

Hiç unutmuyorum, kayda değer bir tespih koleksiyonun vardı ve birçok tespihi zar zor bulurdun. Bir gün biri tespihine bakmak istemişti, çok beğendiği için geri alamamıştın. “Abi senin olsun, güle güle kullan» demiştin. Yüzün gülüyordu ama abi gittikten sonra dizlerini dövüp acı çekmiştin, ben de ondan sonra plastik tespih taşımanı söylemişim. Uzun bir süre öyle yaptın...

Reis!!! Çukurova'nın ağası, planlarımızın İngiltere ayağı, söyleyebileceğim çok bir şey yok. Sen hep benim en yakınımydın, hep de öyle kalacaksın...

Başak Özcan '19

Berke, hep gülen ve güldüren dünya iyisi insan, gittiğini kabullenmek o kadar zor ki... Sanki hâlâ oradan bir yerde çıkıp “Gül tanem bugün napıyoruz?” diyecek gibisin. Şimdi tek tesellim anılarında yaşayacağını biliyor olmam olacak. Seninle olan anılarım o kadar güzeldi ki. Hake diye bir tavukçunun meşhur olduğunu öğrenip koşu koşu okul çıkışı gitmemiz ve yanlış Hake'ye gittiğimizi bir hafta sonra anlamamız gibi. Tabii sonradan doğrusunu da bulduk ve dedik ki “essahlı mekânmış”. Mezuniyete giderken arabayı durduruşun ve bizim Talva'yla nedenini anlamaya çalışırken senin proteinli süt içmek için mola vermiş olduğunu anlamamız... Şimdi bile suratımda aynı gülümseme, çünkü sen böyle bir insandın, dediğim gibi, hep gülen ve güldüren. Olduğun yerde çok mutlu ol can tanem, seni çok seviyorum. Hayatıma girdiğin için sana sonsuz teşekkürler.

Güney Menteş '19

Bu acımasız hayat ne kadar katlanılası, ne kadar güzelmiş seninle beraberken, ne kadar çok gülünecek şey varmış.

Ölümden alışılmış bir şey yoktur insanı bu kadar etkileyen. Bundan sonra biz kardeşlerine senin anılarını yaşatmak düşer. Canım dostum, kardeşim, bundan sonra her kardeş selamında seni arayacağım. Bu ayrılığın bir kavuşması olma dileğiyle...

Cevahir Bozkurt '19

Ortaokulda tanıştığım Berke ile lisenin ilk yıllarında gerçek anlamda yakınlaşmış ve bir dostluk bağı kurabilmiştik. Berke'yi dışardan hep tanısam da samimi oldukça, birbirimizle olan paylaşımımız ve geçirdiğimiz vakit arttıkça ne kadar iyi kalpli ve iyi niyetli biri olduğunu anlamış ve onu bir kardeş gibi görmeye başlamıştım. Ortak bir arkadaş grubu oluşturdukça birbirimizle daha da değerli anılar edinme şansımız oldu. Bazılarımız dışarıya hafif soğuk olsa da Berke öyle değildi. Biz dönemden başka arkadaşlarımızla sıkıntılar yaşadıkysak da Berke'nin şu güne kadar kimseye kötü niyetle yaklaştığını veya kimseye kasten bir yanlış yaptığını görmedim. Kendisi dönemimiz içindeki en neşeli, şakacı ve espritüel dostlarımızdan biriydi. Her zaman pozitif ve neşeli karakteri zor durumlarda bile yüzümü gülümsetir, içimi rahatlatırdı. Fakat yanlış anlaşılmasın, yerine göre çok ciddi ve koruyucu da olabiliyordu kardeşim. Lise zamanlarının da verdiği gazla esip gürelediğimiz, kendimizi saçma sapan senaryoların içinde bulduğumuz zamanlar da oluyordu ve çok şanslıydım, çünkü Berke gibi kardeşim vardı. Konu dostları oldu mu dik duran ve sonuna kadar arkamda olduğunu hissettiren, bana güven veren bir kardeşim vardı. Korksak bile cesur durup birbirimizi kolladığımız güzel anılar bıraktı bana. Dostlarına bağlı, doğruyu yanlış bilen bir karakteri vardı Berke'nin. Hatırlıyorum adaşı kuzenim vefat ettiğinde Adana'dan çekip gelmiş, tüm gün cenazede getir götür işleriyle uğraşmış, bir yandan da moralimi yerine getirmeye çalışmıştı. O

zamanlar yaşımız da küçüktü, çok kolay değildi bizim için farklı şehirlerde birbirimizin yanına gelmek. Ama çoğu arkadaşımızın aksine tereddüt bile etmeyip yanımda belirmişti bir şekilde. Bunun gibi birçok kendisini takdir ederek hatırladığım anı bıraktı Berke bana. Asla vefasız bir dost olmadı. Dostum dediği insanı sevdi, saydı. Bana böyle bir dostluğu bahsettiği için çok mutluyum. Mekânı cennet olsun.

Tunç Türeli '19

Berke Ortatepe, diğer adıyla REİS, enerji dolu, ortamı yumuşatan bir arkadaşımızdı. Beraber çıktığımız tatillerde ve yollarda tam bir aga rolüne girer, ortamın saçmalıklarını komedi ile

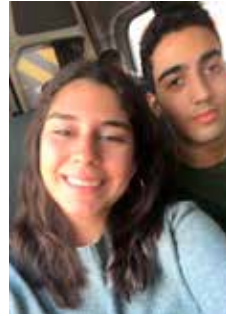
taklit edip kafasına ne eserse onu yaptırırdı. Bir sürü mavranın yaratıcısı olmasının yanında tam bir ortamda aranan ateşleyici arkadaşdır, herhangi bir ortamda görürseniz sizin yanınıza gelip size olumlu enerjisinden dağıtırdı. Berke'yle olan bir sürü maceramızdan aklımda kalan en büyük iki olay, kayak tatilindeki ağaç anısı ve hayatımdaki en efsanevi tatil olan Antalya. Berke'nin, hayatta kendine has bir tarzı olduğu için, kayakta da bunu görmek çok normal. Kayarken arkadaşlarını batonla vurmasının yanında, hızlı gitmeye de eğilerek kayardı. Fakat bütün bu yetenekleri, rampa karşısında hiçbir şey yapamadı. Bir gün bu aga hareketleri rampaya girerken de devam etti, fakat rampaya dengesiz girip önündeki ağaca bodoslama daldı, ağaca sımsıkı sarılıp tutunmuştu. Büyük Reisimiz ağacı bırakmak yerine avazı çıktığı kadar bağırıp yardım istemişti, bunun yapmasının nedeni ise "Eğer kaybolursanız ağaca sımsıkı sarılıp bağırın" felsefesiydi.

Bir başka aklımdan çıkmayan genel anımız ise Berke, Ege ve Mert'le olan Antalya tatilimizdi, grup adımız ise Ayaklı Muzlar'dı. Bütün tatil boyunca günlerimiz birbirine girmiş ve yine bütün tatil boyunca Mert Söğütlü'ye hasar bırakmaya çalışırken Reis hep doğru olanı yapıp gaza getirip video çekmişti. Araba yolculuklarındaki efsanevi şarkılarıyla

bizi uyutmuyor, kafelere oturduğumuzda ise elinde tespihi ile yine aga gibi oturuyordu. Bütün anıları teker teker anlatmak cümlelere dökülmese de Berke grubumuzun her zaman bir parçası ve hayat hakkında çok fazla ilahi/felsefe öğrendiğim bir arkadaşım olarak kalacak.

Zeynep Naz Yoğurtcuoğlu '19

Canım Berke'm, geriye dönüp baktığımda hayatımın en güzel, en mutlu, en eğlenceli yıllarında bütün anılarımda sen varsın. İyi ki de sen varsın canım arkadaşım. Seni özlemeden geçirdiğimiz tek bir günümüz bile yok. Ama biliyoruz ki biz hep beraberiz, sen hep bizimlesin. Girdiğin her ortama saçtığın mutluluk, yüzündeki kocaman gülümseme her zaman aklımda. İyi ki hepimizin hayatına dokunmuşsun, hepimizde çok güzel izler, anılar bırakmışsın. Senin sayende dostluk, arkadaşlık daha da anlamlı. Geçirdiğimiz o güzel günleri, senin sayende yükselen kahkahaları ve hep beraber çok mutlu olduğumuz zamanları asla unutmayacağım. Gözümün önündeki yüzün ve kulaklarımdaki sesinle sen her zaman benimlesin canım arkadaşım. Seni çok çok seviyoruz Reis.

Kaan Erdibil '19

Kardeşim, dostum, çocukluk ve gençlik yıllarımı paylaştığım güzel insan Berke Ortatepe...

İlkokul 1'de tanıdım seni; henüz okuma yazma bilmiyorken, hayat hakkında hiçbir fikrim yokken, bir gün bu dünyadan gideceğimiz gerçeğini kavramamışken. Arkadaş olduk. O zamanlara dair anılarım biraz silik olsa da zihnimde, nasıl güldüğünü çok iyi hatırlıyorum. Sürekli gülen bir insanın gülüşü unutulur mu Berke? Unutulmazmış, öğrendim sayende. Bir de beni sinir etmek için yaptığım haylazlıkları sınıf öğretmenimize söyleyip suratıma gülmelerin aklımda kalmış o dönemden. Ben de sana

kızardım tabii, hatta yaramazlık yapmanı beklerdim hocaya yetiştirmek için. Sonra yavaş yavaş büyüdük tabii. Yavaş yavaş zannederek çabucak büyüdüğümü ben yeni anlıyorum Berke. İlkokul 4. sınıfta 4 yıllık arkadaşlığımız, basketbolun ve takım olmanın da getirmiş olduğu yakınlıkla, dostluğa evrildi. Okulda girmedığımız delik, yapmadığımız haylazlık kalmadı neredeyse. Sınıfın haylaz çocuklarıydık biz, rahat durmazdık kolay kolay. O dönem kickbox'a başlamıştın ve öğrendiğin yeni hareketleri üzerimizde denemeye de çekinmezdin. "Kanka bak, adama tekme-yi bi' vurcan" deyip deyip çaktırmadan döverdün bizi! Sonra bir de vicdan yapıp "Kanka acıdı mı ya, özür dilerim" demelerini özledim Berke. Bir insan basket oynayıyla bile çevresine keyif saçabilir mi? Sen saçardın. Maçlarda topu alıp çembere yakınlaşmadan attığın o zor turnikeler sayı olunca istisnasız bütün takımın yüzünde bir gülümseme belirirdi. Gençliğin de çocukluğundan pek farklı değildi be Berke. Benim hayatıma hem bu kadar gülen hem de bu kadar güldüren başka biri girmede ve gireceğini de zannetmiyorum. Son olarak sana teşekkür etmek istiyorum. Bende bıraktığın hatıran için, yüzümdeki gülümseme, içimdeki sıklıkla gelen mutluluk olduğun için. Büyümenin insana getirdiği "değişmem lazım" düşüncesine kapılmayarak aynı kaldığın ve bana doğrusunun bu olduğunu öğrettiğin için. Teşekkürler Berke. Seni asla unutmayacağım.

Beste Özyürekoğlu '19

Hayatımda sanırım hiç bu kadar zorlanmamıştım bir yazıyı yazarken. Anlatmaya kelimeler yetmez derler ya hep, seni anlatmaya da kelimeler yetmez Reis.

Sen belki de benim gördüğüm en iyi kalpli insandın. O yüzden bu kadar zorlanıyorum şu anda galiba. Böyle iyi bir dostu sadece yazarak anlatmaya çalıştığım için.

O kadar güzel zamanlar geçirdik ki beraber, hangi birini anlatsam bilmiyorum. Seni bildim bileli her hafta sonuna bir sürü program yapardın. Küçükken en favorimiz lazer paintball'du, düzenli

olarak her cumartesi öğlen. Sonra büyüdük, lazer paintball kapandı ama bizim programlarımız hiç değişmedi. Hep yan yana olduk. Her zaman bulunduğu ortamı bir şekilde eğlendirirdin, senin olduğu yerde kimse mutsuz olamazdı. Pandemi yüzünden Türkiye'ye döndükten sonra bir gün bizim sitede oturuyorduk. Kaç aydır görüşmemiştik bilmiyorum ama sanki hiç mezun olup başka ülkelere gitmemiş gibiydik. Her zamanki samimiyetimizle gülp eğleniyorduk. Sen de demiştin ki "Ne sanıyorsunuz abi, 10 yıl sonra da böyle oluruz ki biz, başka arkadaşınız olacak mı sanıyorsunuz?" Doğru söylemiştin o gün, ama sen gidince çok büyük bir parçamız eksik kaldı Reis. Hâlâ sesin, kahkahan kulağımda... Bize "keşke"lerden çok "iyi ki"ler bıraktın. Sen gülen yüzünle güzel anılarımızda ve her zaman yanımızda olacaksın. Seni çok seviyorum Berke Reis...

Yiğit Pakyürek '19

Kardomla beraber o kadar fazla anım, duygu paylaşımım ve birlikteliğim oldu ki şu anda tek bir hikâyeyi paylaşmak çok zor geliyor. Çünkü hepsi birbirinden güzel ve birini yazmaya başlayınca diğeri aklıma geliyor, sonra baştan yazmaya başlıyorum. Ama bir anı paylaşmalıysam bana verdiği bir duyguyu anlatsam daha anlamlı olur. Berke'nin bana hissettirdiği en muhteşem ve paha biçilmez duygu, beni asla yerde bırakmayışıydı. Yıllar boyunca beraber basket ve futbol oynadık ve hem resmi maçlarda hem de dışarda oynadığımız maçlarda bir kere bile yalnız hissetmedim. Ne zaman yere düşsem, yedekte olsa bile direkt sahaya atlar, beni kaldırır ve iyi olup olmadığımı sorardı. Aynı şekilde dışarda da asla beni kimseye karşı ezdirmezdi, hep yanımda dimdik dururdu. Değerlerimiz bir olduğunda ne gerekiyorsa, elinden ne geliyorsa yapmaya çalışırdı ve keyif alarak yapardı. Sevgiyi ve dostluğu bu kadar zirvede yaşayan Berke'min bana en önemli öğretisi aidiyet kavramı oldu. Biz birbirimize ait gibi hissediyorduk. O ne düşünürse ben de onu düşünüyordum, ben neye merak sararsam o da ona hevesleniyordu. İkimizdik.

Eda Altuntaş '19

İlkokuldan beri tanıdığımız, hangi ortamda olursa olsun bulunduğuyere neşe katan birinin aramızdan bu kadar erken ayrılması, kabullenmesi çok zor bir şey oldu. Bu yazıyı yazarken bile hâlâ daha gerçek olduğuna inanamıyorum, sanki Homecoming'lerde yine aynı kahkahasıyla gülerken yanımıza gelecek ve herkesin modunu yerine getirecekmiş gibi bir his var. Berke'nin gülmediği, enerjik olmadığı bir anı gözümün önünde canlandıramıyorum. Sohbet ettiği herkese kendini sevdirebilen, enerjisini etrafındakilere geçirip çevresindeki herkesi mutlu edebilen biriydi. Her zaman dönemimizin neşe ve enerji kaynağı olarak kalmaya devam edecek. Nurlar içinde uyu Berke, seni seviyoruz.

İdil Bayık '19

Berke'yi düşününce aklıma ilk gelen onun her zaman gülen yüzü ve girdiği her ortama kattığı neşe oluyor. Onun şu anda aramızda olmayışı hâlâ gerçek olamayacak bir şey gibi. Tanıdığım en temiz kalpli insanlardan biriydi Berke. Etrafında kim olursa olsun o kişiye sahip olduğu güzel enerjisini yansıtıyordu. Onun da içinde olduğu anılarımı hatırlayınca hepsinde yüzüm gülüyor, beni mutlu ediyor. Umarım huzur içinde uyuyorsundur, her zaman kalbimizde olacaksınız. Seni çok seviyoruz.

Ece Ejder '20

Okulda en eğlendiğim anılarımın çoğunda sen varsın, en içten gülüşlerim hep seninle. İlk kalp kırılığımından tut ilk araba sürüşümde, ehliyetimi aldığım anda bile yanımda sen vardın. Tarsus Amerikan'a geldiğimden beri renkli kişiliğinle her yana ışık saçıyordun. "Ya keşke bana abiliği-

ni kaldırsa da çok yakın arkadaş olsak" diye düşünüp durdum tüm prep boyunca. Ve bu dediğim olunca da o kadar sevinmişim ki... Derdim olduğunda ilk anlatıp sonsuz destek alacağım bir dost oldun bu süreçte bana. Esprilerinle bütün okulu güldürüp hatta bazen gülmekten ağlatıp herkesin derdini tasasını unutturma gibi bir özel gücün vardı. Bana her zaman yol göstermek istedin, konuşmalarda abim yok deyince bozulup bana günlerce trip attığın zamanlarda gönlünü almak için çok uğraşırdım. Ardından bana kıyamayıp hemen barıştırdın. Bana neredeyse her bulduğumuzda hayatta yapıp yapmamam gereken şeyler hakkında bir konuşma yapıyordun. Ve her konu sonrasında söz verdiriyordun. Bütün sözlerimi tutacağım kardeşim. Bana sözlerimi tutmam için yazılı dilekçe bile imzalattın, nasıl tutmam ki Reis! İyi ki yollarımız kesişmiş canım kardeşim.

Ayben İpek Kodal '21

Buraya yazacak çok şey var ve sana olan hislerimi kelimelerle bile anlatamıyorum. Hayatıma ilk girdiğin günden beri hayatımı öyle güzelleştirdin ki. Bizim daha yapacak çok şeyimiz vardı hepsi eksik kaldı. İnsanın kendini koşulsuz sevebilen birini bulması, gözü kapalı güvendiği biri olması hayatta belki de en güzel his ve bunu bana yaşattığın için çok teşekkür ederim. Beraber okula gitmelerimiz, beni arabada hız yapıp korkutmaların, servise gelip yol boyu beni rahatsız etmen... Her gün tekrar tekrar düşündüğüm birçok anımız ve en zor anlarımızda mutlaka yanımda olman... Her şeyinle seni çok seviyorum. Umarım bir gün tekrar bir araya gelebiliriz.

Aslı Aydoğdu '19

Berke'miz, 14 yılımız, canımız... Bir yazıya seni sığdırmak ne kadar zor. Her zaman gülen, bizi motive eden, hep iyi şeyler düşünmemizi sağlayan, en olmadık zamanlarda bile bize kahkaha attırmayı başaran Berke...

Sen o kadar özelsin ki bizim için. Gerçekten çok şanslıyız hayatımızın nerdeyse tamamını seninle beraber geçirdiğimiz için, beraber büyüdüğümüz, beraber güldüğümüz için. Şimdi senin yanımızda olmadığını asla kabullenemiyoruz, biz sensiz çok ama çok eksik kaldık. 20 yıla o kadar güzel şeyler sığdırmışsın, o kadar güzel şeyler yapmışsın, bunu her geçen gün daha da iyi anlıyorum ve iyi ki seni tanımışım diyorum. Bunlardan hangi birini anlatsam az kalır. Ama en bilinen özelliklerinden biri, herkese karşı pozitif yaklaşımındı. 14 yıllık arkadaşlığımızda bir kere bile karşıdaki insanın kalbini kırdığını görmedim. Sen hep başkaydın işte. Senin yanında sıkılmak, mutsuz olmak mümkün bile değildi, çünkü hep bir yolunu bulup bizi eğlendirirdin, güldürürdün. O kadar şanslıyım ki çocukluğumdan bu yana hep senin yakın arkadaşlarından biri olduğum için. İlk Amerika seyahatimiz beraber, ilk mezuniyetimiz beraber, hatta bana 8. sınıf mezuniyetimiz için "Mezuniyet eşim olur musun kankaa?" dediğin gün daha dün gibi sanki. Beraber en güzel anıları, bazen en çılgın, en maceralı anıları yaşamışız; güldüklerimizin ağladıklarımızdan çok çok daha fazla olduğu kocaman 14 yıl geçirmişiz. Senin yerin bambaşka bizim için. İyi ki girdin hayatımıza, iyi ki hep bizimle oldun. Mekânın cennet olsun canımız. Her zaman bizimleydin, hep bizimle olmaya devam edeceksin. Seni çok seviyoruz.

Çağla Küpük '19

Canım Berke'm, tüm çocukluğumuz, 14 senemiz... 1. sınıfta kesişti hayat yolculuğumuz. Beraber okuma yazma öğrendik, seneler boyu her şeyi beraber yaptığımız gibi. Hep aynı sınıfa düşmek için çabalıyorduk. Tülin Teyzem bir anne olarak onu en güzel şekilde, emek vererek büyüttü. Ben de onun ilkokulda hem çok yakın arkadaşı hem de okuldaki annesi gibiydim. Notlarımı ona verir, el işi yapılacağına onununki de ben yapardım.

Ben ona böyle konularda destek olurdu, o da beni neşesiyle, cana yakınlığıyla, hiç esirgemediği, hep gösterdiği sevgisiyle mutlu ederdi. Terte-miz yüreğiyle bir kere olsun kalbimizi kırmadı. Ben hiç hatırlamıyorum Berke'nin beni üzdüğünü. Tam tersi bugüne kadar yüzümdeki gülümsemelerin, attığım kahkahaların, eğlencelerimin başrolü o oldu. Hayatın sevecek, eğlenilecek, değerli hissedilecek, keyif alınacak, güvenilecek, iyi niyetli tarafıydı Berke. İsmi söyleyince, buraya yazarken, onunla anılarımızı düşünürken yüreğim hep huzur ve ışık doluyor. Bunca zaman hayatıma kattığı tüm güzel şeyler kalbimi ve yolumu aydınlatıyor. En güzel yerlerde benimle, bizimle olduğunu; hâlâ ve her zaman hayatımıza dokunduğunu, dokunacağını biliyorum ve onu çok seviyorum.

Deniz Koçak '19

Bu fotoğrafı yazın Çeşme'de buluşup çekilmiştik. Berke'nin doğum gününde şans eseri yan yana mekânlardaydık. Saatin 12'yi geçtiğini görünce doğum gününde yanımıza gelmesi için çağırmıştık. Onu bizim olduğumuz kafeye getirmek için gittiğimde bana sarılışını hâlâ hatırlıyorum. Berke'nin yeri hepimizde çok ayrı. Işıklar içinde uyu Reis. Seni çok seviyoruz.

Minel Doğru '19

Canım benim, bende yerin o kadar ayrı ki... Eminim bende olduğu gibi her hayatına girdiğin insan için de öyledir. Seni tanıdığımız için hepimiz o kadar şanslıyız ki. Hayatta bir insanın sahip olabileceği en güleryüzlü, en iyi niyetli, en güvenilir arkadaş hatta arkadaştan

da öte dost, kardeş... Seni SEV'de daha okulun ilk gününde tanıdım, ikimizde daha 6 yaşındaydık. O günden bugüne 14 yıldır devam etti arkadaşlığımız, hep de devam edecek. İyi ki girdin hayatıma. Senin kadar herkesle mutlaka bir muhabbeti olan, merhametli, herkesin hayatına mutlaka dokunmuş bir kişi hiç tanımadım. Hepimizde emeğin çok. Seni her zaman güzel gülüşün, cana yakınlığın ve samimiyetinle hatırlayacağım. Reis, seni çok seviyoruz, her zaman kalbimizdesin. Nur içinde uyu.

Mert Kepece '19

Berke'yle 6 yıl önce tanıştım. Dile kolay, ama o 6 yıl içerisinde belki de bir asırlık anı yaşadım. Her biri birbirinden keyifli, anlamlı ve değerli anıları. Çok delikanlı ve çok sağlam bir dostumdu ve benim için hep öyle anılacak bir kardeşim. İleriye dönük güzel hayallerimiz vardı fakat şimdi o hayaller benim için anlamsız kaldı. Eminim ki o şimdi çok güzel bir yerde. Yüzünden eksik olmayan o güler yüzünü hissediyorum. Allahtan rahmet ve başta olmak üzere tüm ailesine ve yakınlarına tekrardan baş sağlığı dilerim. Başımız sağ olsun.

Ömer Dikencik '19

TAC'ye geçiş yaptığımda okulda kimseyi tanımayan stresi yaşıyordum ve Berke'yle tanıştığım andan itibaren hiç yabancılık çekmeyeceğimi anlamıştım. Okulda ilk üç arkadaşımın biri oldu. Yeri geldi beraber üniversiteye hazırlandık yeri geldi birbirimizin arkasında durduk ve dertlerimizi paylaştık. Beraber tatillere gittik, birbirimizin evinde kaldık. Birlikte o kadar güzel anılarımız oldu ki... Üniversiteyi İngiltere'de okumak için sınava girmem gerekiyordu. Ailesi ile beni ağırladılar, sınav için destek oldular, sınava gitmeden kahvaltı hazırladılar ve kendi oğulları gibi davrandılar. Gittiğimiz Bulgaristan tatilinde hayatımın en güzel tatillerinden birini senle yaşadım. Ve tabii ki rakı festivali... Yıllar geçse de senle ve Ege'yle yaşadığım o günü unutmayacağım.

Berke, yanında güvende hissedebileceğim, her şeyimi anlatabileceğim sayılı arkadaşlarımdandı. Okulunun, dönemin ve sınıf arkadaşlarının ne-

şe ve moral kaynağıydı. Onun sayesinde en mutsuz anımızda bile güçlü durmayı, kendimizi korumayı ve gülmeyi öğrendik. Beni 6 kişi arasından kurtaran, sabahlara kadar derdimi dinleyen canım kardeşim. Beraber kazandığımız, beraber başladığımız bu İngiltere serüveni ayrı okullarda olmuş olmamıza rağmen sensiz çok zor olacak. Bana verdiğin desteği hiçbir zaman unutmayacağım. Hayatıma kattığın her şey için teşekkürler dostum.

Berke Dağdelen '19

Kardeşim, adaşım Berke Ortatepe... Bir arabanın iki şoförüydük biz, o gaza basardı ben direksiyonu tutardım, turlardık baraj yolunda. Bir gün Berke ile bankaya gittik, bankanın önünde bir dilenci vardı. Berke cebindeki bozuklukları verdi, o sırada da Berke'nin telefonu çatlamıştı, şikâyet ediyordu yeni cam çok pahalı diye. İçeri girdik, bankanın camı tek taraflı film yapılmış, içeridekiler de bize bakıyorlar "Bu enayiler para verdi" diye. Bir baktık dilenci üstündeki battaniyenin altından Angry Birds oynuyor, elinde son model Iphone var! İkimiz bunu görünce birbirimize baktık, ben ona "Enayi" dedim o da "He ya dayı" dedi ve gülmeye başladık, sonra işimize devam ettik.

Berke tanıdığım en şefkatli ve iyi niyetli adamlardan biriydi. Ben yatılı okuyordum, bana ne zaman ihtiyacım olsa evini açardı. Son sınıfta her hafta sonu ben Adana'ya gelirdim matematik dersi almaya, dersim bitince Berke ile buluşup Adana'da kafe ve restoranları gezerdik, her hafta sonu yeni mekânların yemeklerini denerdik. Mezun olduk, kara talih peşimizi bırakmadı. Hep buluşacağız dedik, fırsat bulamadık. Her gün snap atardık başımıza ne geldi diye. Bir gün Berke yine klasik bir snap attı, Mert Söğütlü ile oturuyorlardı. Ertesi gün sabah 8.30'da acı haber geldi, inanamadım... En iyimizi, neşemizi aldı hayat bizden... Mekânı cennet olsun kardeşimin.

Deniz Korkmaz '19

Berke benim için çok değerli bir dosttu ve her zaman da öyle kalacak... Berke'yle birçok anı paylaştım ve onu tanımış olduğum için çok şanslıyım, ondan ince bir ruhun ve sempatinin ne kadar önemli şeyler olduğunu öğrendim. Liseye ilk geldiğimde adapte olmakta çok zorlanmıştım ve Berke'yle aynı sınıftaydık, Mr. Inci'nin derslerinde hep yan yana otururduk, Berke her zaman çok iyi bir arkadaş olarak yanımda oldu.

Bir gün ben bir bileklik takıyordum ve Berke de bilekliğime bakıyordu, sonra bana bilekliğimin taşının adını söyleyip "Bu mu?" diye sordu, ben de "Evet, nereden anladın?" dedim. Bana müthiş bir ciddiyetle bakıp "Ben bütün tespih taşlarını tanırım" dedi ve ben çok güldüğümü hatırlıyorum. Sonra Berke'nin tespih koleksiyonu olduğunu ve gerçekten tüm taşlardan anladığını öğrendim.

Berke'yi tanıdığım için çok şanslıyım, birçok yö-

nüyle hayatımı ve hayatına girdiği herkesin yaşamını güzelleştirdiğine inanıyorum. İyi ki vardı ve bizim için her zaman var olacak...

Yağız Alp Coşkun '19

Berke tanıdığım en iyi kalpli, en nazik, en komik ve en sevecen insanlardan biriydi. Gülüşüyle her yere ışık saçan bir insandı. O gülüşü hepimiz özleyeceğiz.

Hasan Kutay Kokulu '19

Berke ile liseye başlayınca tanıştım. Ne kadar cana yakın ve matrak bir insan olduğunu daha baştan belli ediyordu. Aynı sınıfta okuduğumuz son yılımda ise gerçekten yüreği temiz ve samimi bir insan olduğuna şahit oldum.

Berke'yi gerçekten tanıma fırsatını geç yakaladım. Ama iyi ki de tanışmışım.

Mekânın cennet olsun Berke.

Nuri Temel'in Ardından...

Azalıyoruz...

TAC yazışma grubunda Nuri Temel'i kaybetmiş olduğumuzu okuduğum zaman fotoğraf arşivimi karıştırdım. Nuri'nin de içinde bulunduğu bir tane resim buldum ve iyice hüzünlendim.

Resimde, alt sırada en sağda görüyorsunuz sevgili Nuri'yi. Ufak tefek, kalemle çizilmişçesine narin hatları, müthiş kirpikleri arasında her zaman gülen gözleri, coğrafya öğretmenimiz rahmetli Ömer Temel'in oğlu olmasına rağmen, soyadı olmasa farkına bile varamayacağımız, bu bağlantısı ve son derecede teknik futbol becerisiyle hepimize sevdirmişti Nuri kendini.

Fotoğraf 1960-61 ders yılında çekilmiş. Nuri Temel, sadece o yıl, yani biz Lise 1'de iken beraber oldu bizimle. Çok açık olmamış bir nedenle, ertesi yıl okulda yoktu ve İstanbul'da tahsiline devam ettiğini Ömer Temel Hocamız söylemişti.

Gelelim fotoğrafa: 11 kişiyiz, arkada ayakta soldan itibaren ben Ankara'dan Yılmaz Ayata, Ankara'dan Tuncay Sunman, İskenderun'dan İskender Sayek, Amasya'dan Hasan Aksoy, Ankara'dan Mehmet Ergin, gene Ankara'dan Nuri Çarkacı, altta sol başta çömelen İstanbul'dan Bülent Özsoy, yanında oturanlar sırayla İzmir'den Demir Özkaya, Ankara'dan İlker Löker, Kayseri'den Erkan Dülgeroğlu ve Tarsus'tan

Nuri Temel.

Mehmet Ergin ve Nuri Temel dışındaki 9 kişi o sene Talas'tan gelmiştik TAC'a.

Beni hüzünlendiren ise, fotoğrafta gördüğünüz 11 kişiden 5'i, Tuncay, Hasan, İlker, Erkan ve şimdi de Nuri artık aramızda değil.

Hep ışıklarda idiler, şimdi de ışıklardadırlar emim. Allah rahmetlerini eksik etmeyecektir.

Azalıyoruz.

Yılmaz Ayata

Can Hocamın Ardından

Levent Soylu TAC '76

Hani vardır ya yazmanız gerektiğini bilirsiniz ama eliniz gitmez, hep bir nedenle ertelersiniz, çünkü henüz kabullenememişsinizdir. Aylardır öyle bir durumdayım, ama artık duygularımı paylaşma zamanı geldi.

Can Hocam ile birlikteliğimiz 1986 yılında ihtisasa girmem ile başladı. O zamanlar TAC '58 mezunu ve Çetin Dayımın sınıf arkadaşı olduğumu bilmiyordum. 2006'da Hocam emekli olunca ya kadar Çukurova Üniversitesi'ndeki birliktelik, 2010 yılından sonra Galleria Kulak Burun Boğaz (KBB) Merkezi'nde devam etti. Neredeyse 30 yıl birlikte çalışma şansına sahip oldum. Bu süreçte bizzat yaşadığım olaylarla Can Hocamı, birçok kişinin bilmediği yönleriyle anlatmak isterim.

1987 yazı, Numune Hastanesi Balcalı'ya taşınıyor ve yeni teslim alınan cihazlardan biri, Hocamızın iki yıl önce Dünya Kongresi'nde görüp alınını kaldığı lazer cihazı... O yıllarda sadece Çukurova Üniversitesi'nde olan ve gırtlak tümörlerinde bugün "olmazsa olmaz" olan cihazı Hocamız 1985 yılında ısmarlamış. Diğer üniversiteler bizden en az 10 yıl sonra bu cihazı alabildiler, o süre

zarfında lazer uygulanması gereken hastalar ülkenin her yerinden Adana'ya gönderildi. Geleceği görmek, yenilikleri takip etmek; işte hocalık bu olsa gerek...

Yıl 1989, Madrid'de Dünya KBB Kongresi var, ben henüz 3. sene asistanıyım, kliniğimizde o dönemde henüz hiç Dünya Kongresi'ne gitmemiş hocalarımız var. Eş kıdemlim Lemi Bey ile birlikte bu kongreye katılmak istediğimizi söylediğimizde, başta Can Hocam olmak üzere tüm hocalarımız "Gidin, yenilikler varsa öğrenin, ama dönünce bize de anlatın" dediler. Altan geleni engellemek, önünü açmak, motive etmek... İşte hocalık bu olsa gerek...

Yıl 1992, Hocam rektör, ben ise yardımcı doçentim. Üç aylık baş boyun kanser eğitimimi almak üzere gittiğim ABD'deki Memorial Sloan Kettering Kanser Merkezi'nden yeni dönmüşüm. Can Bey, rektörlükteki yoğun işleri nedeniyle haftanın ancak bir günü kliniğe geliyor, kıramadığı eş-dost veya eski hastalarını muayene ediyordu. Yine böyle bir gün beni çağırdı ve gırtlak kanseri olan bir hastasını muayene etmemi istedi. Muayene bittikten sonra hastaya döndü ve "Gırtlak kanseri konusunda Levent Bey ben-

den çok daha bilgilidir, bundan sonra o ne derse onu yapacaksınız, onun sözünden çıkmayacaksınız" dedi. Düşünebiliyor musunuz? O rektör, ben henüz iki yıllık uzmanım. Bir yandan sizi nasıl onore ediyor, diğer yandan size nasıl mesaj veriyor... Motivasyon ile birlikte sorumluluk hissi yüklüyor. Bize her zaman "Bir kliniğin ilerlemesi için arkadan gelenlerin ötekileri geçmesi gerekir" derdi. Çok az gördüğümüz bir hocalık örneği bu olsa gerek...

Hocamın en büyük arzularından biri de Pediatrik KBB kitabı yazmaktı, ama bu işe giriştiğimizde rektörlüğü hiç hesapta yoktu. Kafaya koyduğu işi mutlaka yapardı. Her akşam rektörlük makamında işlerini bitirdikten sonra çalışarak, satır satır bütün kitabı birlikte yazdık. Asla ertelemez, üşenmez, vazgeçmezdi. Hocalık, idarecilik bu olsa gerek...

Artık sağlık açısından çalışmakta zorlandığı ve en son çalıştığı günde bile kendi adına rande-

vu almış hastalarına bakıp öyle ayrıldı kliniğimizden... Nasıl bir sorumluluk duygusu, örnek bir hekimlik bu olsa gerek...

Kulak Burun Boğaz anabilim dalına, tıp fakültemize, Çukurova Üniversitesi'ne, Adana'mıza ve ülkemize çok büyük hizmetleri olmuş bir insan... Yetiştirdiği hekimler, uzmanlar, hocalar en büyük eserleridir.

Önce hocam, sonra rol modelim ve yol gösterenim oldu... 1994'te doçent olurken yanımdaydı, 1999'da eşim Merih ile profesörlük cübbelerimizi onun elinden giydik.

Birlikte 30 yıl huzur içinde, keyifle ve en önemlisi yaptığımız işi çok severek çalıştık. İyi hekim olmayı, cerrahlığı, hocalığı, idareciliği, ama en önemlisi insanlığı öğrendik sevgili hocamızdan...

Huzur içinde uyuyun sevgili Can Hocam... Gözünüz arkada kalmasın, eserleriniz emin ellerde ve eserlerinizle yaşamaya devam edeceksiniz.

Nejat Güngör anısına

Çağatay Önal '80

Biraz önce Tarsus Amerikan Lisesi'nin efsane hocalarından, bizim dönemlerimizin beden eğitimi öğretmeni Nejat Güngör Hocamızın aramızdan ayrıldığını öğrendim. '80 öncesi dönemde, daha Türkiye'de okullarda gülle, cirit, çekiç, halter konusunda hiçbir birikim yokken biz ilk onun derslerinde bu branşlarla tanıştık. Vizyon sahibi, ufuklu bir insandı. Aramızda bu branşlarda ta o zamanlar Bölge ve Türkiye çapında derece yapanlar çıkmıştı. Tarsus Amerikan Lisesi'nin efsane basketbol takımının "coach"uydu. Basketbol takımı ile Türkiye birinciliği dahil sayısız ulusal ölçekte başarılar imza atmıştı. Ağabeylerimiz ona, o zamanlar TV'de meşhur olan diziden de esinlenerek "Beyaz Gölge" derlerdi. Hentbol takımını filizlendirenlerdendi. Kimseyi kırmadı. Hep yanımızda durdu. Çok özleyeceğiz... Rahmet ve minnetle anıyorum...

Zahit Uysal '80

Sarışın, mavi-yeşil gözlü, yakışıklı mı yakışıklı, boylu poslu, Atatürk bakışlı, çok sevdiğim, saydığım Nejat Hocam'a Allah'tan rahmet, ailesine, yakınlarına ve camiamıza sabırlar dilerim.

Işık içinde, huzur içinde yatsın, kendisi anlarımızda hep daim olacaktır. Dönemdaşım Çağatay Hocam çok güzel yazmış; daha eklenecek, hatıralarda kalan o kadar çok güzel anıları var ki saymakla bitmez. Beden derslerimizde ilk hareketi kendisi gösterir, sonra genellikle ilk bana, en son da Ahmet Göktepe kardeşimize yaptırırdı,

kimse sakatlanmasın diye. Güzel meyvelerinden herkesin tattığı, gölgesinde herkesin rahatladığı, soluk aldığı çınar ağacımız Nejat Hocamızı saygı ve sevgi ile uğurluyoruz.

Cihangir Sonat '72

Allah rahmet eylesin. Işıklar içinde uyusun. Nejat Hoca'yla, 1977'de sanırım, Bolu'da Türkiye Liselerarası Basketbol Şampiyonası'nda TAC'nin ilk şampiyonluğunu kazanmıştık. Okul takımının antrenörlüğünü beraberce yapmıştık. Çok iyi bir insan, hoca, ağabey, dost olarak hep hatırlayacağız.

Turgay Atınç '70

Biz rahmetli Nejat Güngör Hoca'ya "Spartaküs" derdik. Gerçekten, tam bir sporcu örneği idi. 1968 büyük sel felaketinde Tarsus'ta, sel içinde yüzerken çok can kurtardığının söylendiğini hatırlıyorum.

Allah gani gani rahmet eylesin. Mekânı cennet olsun, nurlar içinde yatsın. Ailesinin ve sevenlerinin başı sağ olsun.

Nejat Uzel

Eşi bulunmaz bir insandın, bizde güzel hatıralar bıraktın. Okulun spor faaliyetleri seninle nice başarılar yakaladı. Onca seneler yoruldu, şimdi istirahat zamanı. Huzur içinde uyu sevgili

Mustafa Nacar

Serhan'la haberleştikten sonra içime bir korku düşmüştü. İçimden gelmiyordu mesajlara bakmak, korkuyla göz gezdiriyordum gelen mailere. Ne yazık ki olacak oldu. Söz bitti, sükuta erdi her şey.

Hastanedeki ilk günlerinde telefon açtım ama eşimle görüştüm. Kendisine de mesaj gönderdim. "Seni seviyoruz, çabucak bize dön" diye. Bilmem okuyabildi mi?

Eğer dönebilseydi o bana ne derdi, ben ne yapardım onu bilemem. Ama ellerini öperdim. O da sarılırdı bana. Başlardı bir "Laz" muhabbeti. Keşke yapabiliseydik.

Ona sorardım "Bizim eşofmanlar ne oldu?"

diye. O da "Gelecek gelecek, acele etme" diye gülerdi. Kırk yıllık şaka hiç bitmedi. Keşke bitmeseydi Nejat Ağabey, keşke.

Okul dendi mi TAC'yi hatırlardı; koşardı bütün aktivitelere. Kermes, Cuma buluşmaları. Onsuz olmazdı.

Eski yeni bütün öğrencileri severdi onu. Arkadaşları da öyle.

İşinde disiplinliydi. Sevecendi herkese karşı. Takımda olan öğrencileri ve takıma girmek isteyenleri özellikle takip ederdi. Derslerindeki başarı durumlarını, öğretmenlere ve arkadaşlarına karşı davranışlarını sorup araştırır, ona göre takıma alır veya almazdı. Takıma girenlerin akademik başarıyı ve olumlu davranışları devam ettirmesi gerekirdi.

Bizim maçlar Mersin'de oynanırdı malum. Maçtan sonra da olaylar. Maça gitmelerine izin verilmezdi öğrencilerin, onlar da kaçardı arkadaşlarını desteklemek için. Böyle bir günde öğrenciler yine gitmişlerdi maça, ama bir kişi hariç. Ona izin vermedi Nejat Ağabey. Çünkü o giderse kesinlikle olay çıkacak! Olayları önlemeye çalışıyordu böyle yaparak. O öğrenciye "Maça gelmeyecek ve okulun dışına çıkmayacaksın, okula döndüğümde seni burada bulacağım" dedi. Öğrenci maça gitmeyi çok istedi ancak Nejat Ağabey, bütün ısrarına rağmen, öğrenciye izin vermedi. Öğrenci okuldan kaçabilirdi ama Nejat Hoca böyle istediği için gitmedi maça. Bahçeden de dışarı çıkmadı. Başka kimse o öğrenciye engel olamazdı. Öğrenci korkudan değil, saygıdan böyle davrandı. Maç dönüşü Nejat Hoca'yla beraber Mersin'e döndüler.

Efsane diyorlar ya... Efsane oydu.

Güle güle sevgili ağabeyim. Seni çok özleyeceğim. Ha, bizimkileri görürsen selam söyle. İmaddetin'e, Rauf'a, Güçlü'ye, Hakan'a...

Allah merhamet etsin.

Scott Anderson

İşte geçen yıl TAC'de Nejat ve Alihan ile çekilmiş bir resim. Okul tarihinin en büyük basketbol öğretmeni ve antrenörlerinden birini kaybettik. Huzur içinde uyu, sevgili dostum ve meslektaşım.

Mehmet T. Nane TAC 84'

Tarsus Amerikan Koleji'nin efsane beden eğitimi öğretmeni, değerli hocamız Nejat Güngör'ü kaybetmenin derin üzüntüsü içerisindeyiz.

Nejat Hocamızın liderliğinde Türkiye çapında büyük başarılar imza atan TAC, milli takımlardan profesyonel takımlara kadar birçok değerli sporcu yetiştirdi. Sadece basketbolda değil, voleybol, futbol, hentbol ve atletizmde de şampiyonluklara imza atan TAC'nin bu başarılarında büyük emekleri olan; TAC spor tarihine adını altın harflerle yazdıran kıymetli hocamıza duyduğumuz şükran ve minnettarlığımız sonsuz. Bu çerçevede kendisinin ismini yaşatmak ve önümüzdeki nesillere taşımak üzere lisemizin spor salonuna "Nejat Güngör Spor Salonu" ismini verme kararı alındı.

Bu vesile ile merhum Nejat Hocamıza Tan-

rı'dan rahmet, kederli ailesine, TAC camiamıza ve tüm sevenlerine baş sağlığı dileriz.

Dr. Yılmaz Argüden

1976'da TAC Türkiye Şampiyonluğu'nun ardından 1977 ve 1978'de Boğaziçi Üniversitesi Basketbol Takımı ile 3 sene üst üste Türkiye Şampiyonluğu yaşama keyfini Mr. Hornish ve Nejat Hoca'nın disiplini ile eğitimine borçluyum. Nejat Hoca nurlar içerisinde yatsın.

Levent Soylu '76

Nejat Hoca'mın ardından...

Hayatınızda bazı insanlar vardır, onunla biriktirdiğiniz anılar hep güzeldir. Nejat Hoca da benim için öyle bir insandı. TAC'de ve sonrasında basketbol yaşamımda, en mutlu olduğum günlere baktığımda hocam hep yanımda, başımızda, koçumuz ve yol gösterenimizdi.

TAC tarihinde 1975-76 döneminde ilk defa Türkiye Liselerarası Basketbol Şampiyonu olduğumuzda, daha sonra 1978-79 TAC Schweppes olarak hepsi TAC mezunu-öğrencisi olan 10 genç oyuncu Güney Sanayi'yi yenerek Basketbol 2. Lig'i'ne çıktığında ve son olarak 1980-81 sezonunda yine hepsi TAC'li 10 oyuncudan kurulu Çukurova Sanayi 1. Lig'e çıktığında hocamız hep bizlerleydi. Bunlar o güne kadar hiçbir Anadolu takımının başaramadığı, özellikle 450 kişilik bir okuldan gelen, hem de kapalı spor salonu bile olmayan bir okuldan gelen müthiş başarıları. En büyüğümüz Bekir ağabey '72 mezunu ile en küçüğümüz '83 mezunu Erdem aynı takımda oynuyordu. Dünyada başka bir örneği olduğunu zannetmiyorum, filmlere konu olabilecek bir başarı öyküsüydü. Hakikaten çok güzel günlerdi..

Geriye dönüp baktığımda hocamın ne kadar mütevazı, kendini bilen, sevgi dolu bir kişiliğe sa-

hip olduğunu şu an çok daha iyi görebiliyorum. Mutlaka herkesin fikrini alır, oyuncularına fazla müdahale etmez, kolay kolay kızmazdı. Takım ruhuna çok inanırdı. Basketbol ile ilgili çok fazla taktik vermez, daha çok fizik kondisyona önem verirdi. İşin taktik kısmına oyuncularla birlikte karar verir, gerektiğinde geri planda kalmakta hiçbir sakınca görmez, eksik olduğu yönlerini söylemekten hiç çekinmezdi.

Son yıllarda eski TAC'li basketçilerin okulda ve İstanbul'da bir araya geldiği organizasyonlarda eski talebelerini, oyuncularını görmekten ve onore edilmekten çok mutlu olmuştum. İyi ki yapılmış bu vefalı organizasyonlar, insanların hayattayken kıymetini bilmek lazım.

Huzur içinde uyuyun sevgili Nejat Hocam, adınız TAC'de ve kalbimizde her zaman sevgiyle yaşayacak..

Necati Güler '75

Huzur İçinde Uyu Beyaz Gölgemiz

2020 senesi dünyada yankı uyandıran ciddi felaketler ve üzüntü verici hadiselerle başladığında hepimiz, bu senenin zor geçeceğini tahmin etmeye başlamıştık. Uzak Doğu'da başlayan salgın Türkiye'ye geldiğinde, kendimizi evlerimizde karantinada bulduk. Mart'ta başlayan karantina, Haziran-Kasım arasında biraz hafifletilmiş hâlde devam ederken hafta sonları tekrar evlere kapandık; günlük yaşantımız da bütün lokanta, pastane gibi yerlerin mekânda servise kapatılmasıyla, bir garip durumda, yarı karantina vaziyetiyle devam ediyordu. Sanki 2020 bütün bu zorluklarla son bulacak gibiydi. Ancak aralık ayının sonuna doğru, Tarsus Amerikan Koleji sosyal medya grupları çok acı bir haberle yankılandı: "TAC, Beyaz Gölge'sini kaybetti."

Benim yaşıma yakın yaştaki öğrencilerin yakından tanıdığı, çok sevdikleri hocaları Nejat Hoca, NEJAT GÜNGÖR, uzun zamandır mücadele ettiği amansız hastalığa karşı verdiği savaşı kaybetmiş, aramızdan ayrılmıştı. Daha birkaç ay önce, yazın sonuna doğru Covid-19'a yakalanmış, ama virüse karşı verdiği savaşı kazanması hepimizi umutlandırmıştı; çünkü Nejat Hoca hep mücadeleci, hep savaşıydı...

Evet, ben Nejat Hoca'yı tanıdığımda, ismini ilk defa duyduğumda, Beyaz Gölge ABD'de bile daha gösterime girmemişti. Ben, TAC'ye geleli daha ancak bir iki sene olmuş, Tarsus Lisesi'nin beden eğitimi öğretmeni Nejat Güngör'ün ünü yalnız Tarsus'a değil, bütün bölgeye yayılmıştı. Ya orta 1 ya da orta 2. sınıfın 19 Ma-

yas törenlerinde okulu temsil edecek grupta ben de vardım. Törenlerin başında ise Tarsus Lisesi'nin hocası olarak NEJAT HOCA vardı, ya da o zamanlar Tarsus'ta bilinen adıyla Spartaküs. Öğrenciler neden öyle bir isim takmışlardı, yalnız bizim okulda mı Spartaküs denirdi, yoksa bütün Tarsus'taki öğrenciler arasındaki ismi mi buydu, cidden bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, büyük bir ihtimalle, koskoca Roma İmparatorluğu'na karşı köleleri organize ederek savaşan, mücadele eden Spartaküs'ü beyaz perdede canlandıran Kirk Douglas'a benzerliği buna sebep olmuş olabilir. Ancak bence öğrenciler, mücadeleci, savaşçı ruhunu organizasyon yeteneğiyle çok güzel birleştirdiğini fark etmişler ve bu yüzden böyle bir isim takmışlardı diye düşünürüm hep.

Orta 3'e geldiğimizde Nejat Hoca Tarsus Lisesi'nden ayrılmıştı. O sene biz de orta kısım basketbol takımı olarak iddialı bir takım kurmuş, Manisa'da yapılacak Türkiye Şampiyonası'na gitmek hayallerimizi süslemeye başlamıştı. Grup maçları o yıl Mersin'de yapılacaktı. Bizim grupta bölgenin önde gelen okullarına ilaveten, İzmir'in ikincisi Özel Türk Koleji ile Ankara'nın üçüncüsü Cumhuriyet Lisesi de vardı. O grup maçlarında, o yıl Nejat Hoca'nın nerede hocalık yaptığını da öğrendik. Evet, Ankara Cumhuriyet Lisesi'nin hocasıydı. Nejat Hoca'yı Cumhuriyet Lisesi'nin hocası olarak görmek bile, daha sahaya adım atmadan, bizim ürkmemize yol açmıştı. Diyarbakır Koleji, Gaziantep Lisesi, Adana Yeni Koleji, İzmir Özel Türk Koleji,

Ankara Cumhuriyet Lisesi ve biz. Son gün Cumhuriyet Lisesi'ni Engin Akış'ın ('75) son saniye basketiyle yeni Türkiye Şampiyonası'na gidebilmek bizi çok sevindirmişti. Çok önemli bir rakibi yenmiştik!

Aradan dört beş ay geçip lise 1'e başlayacağımız zaman, bütün ortaokul süresince Hollandalı olan beden eğitimi öğretmenlerimizin yerine, Nejat Hoca'nın bizim okula öğretmen olduğunu duyduğumda irkilmedim desem, yalan olur. Törenlerden, basketbol grup birinciliğinden tanıdığım, sert görümlü, çok disiplinli bir hoca'nın okulumuza gelmesi neleri değiştirecekti bakalım? Nejat Hoca'yı tanıdıkça sert görünüşünün arkasında koskocaman, sevgi dolu bir yüreği olduğunu fark ediyordunuz, her şeyden önce. Öyle bir yürek ki bütün öğrencilerine karşı duyduğu sevgiyi taşıyabilen bir yürek. O yıldan birkaç sene önce korkudan duyduğumuz saygı, yerini tanıdıkça büyüyen ve bizlere de yayılan bir sevginin sonucu oluşan farklı bir saygıya bıraktı. Her şeyden önce okulumuzdaki spor aktivitelerine bir disiplin, bir düzen gelmiş; her branşta, her kategoride okul takımlarımız düzenli çalışır olmuşlardı. Bu ne büyük bir gelişmeydi!

Lise 1 senemizde, okul basketbol takımımız çok kalabalık bir ekiple yeniden yapılanmaya gitmiş, voleybol takımımız Mersin'de maçlara çıkabilmiş, ama hepsinden mühimi, Nejat Hoca ve geçen yıllarda kaybettiğimiz, tarih hocamız rahmetli Abdullah Küçük Hocamızın yönetiminde, Lise Futbol Takımımız Tarsus Şampiyonu olarak Mersin'deki İçel Finali'nde oynama hakkı kazanmıştı. Nejat Hoca ile kazandığımız ilk şampiyonluk ve çok önemli bir başarıydı; çünkü futbol, okulumuzun birincil sporu değildi. Hoca'yı omuzlara alıp, Tarsus Şehir Stadı'nda Şeref Turu attığımız gün, hayatımın en mutlu günlerinden biriydi.

O yaz babamı kaybettim. Babam, spor konusun-

da benim rol modelimdi, söylediklerini harfiyen yerine getirmeye çalıştığım kişiydi. Artık yoktu. Lise 2'den itibaren sporculuğuma etki etmeye başlayan kişiyse Nejat Hoca olmuştu. Lise 2 ve lise 3'te, okul futbol ve voleybol takımlarında da oynuyordum, ama artık yönümü basketbola tamamıyla çevirmiştim. Bu iki yıl boyunca, Nejat Hoca'nın bana özel hazırladığı programla, özellikle akşam ikinci mütalaa sırasında çalışarak, son sınıfta çift el smaç yapabilen bir basketbolcu olmuştum ve oyun kurucu oynuyordum. Bunun ne kadar önemli olduğunu, okuldayken ne ben ne arkadaşlarım pek anlamamıştık; ta ki üniversite için İstanbul'a gidip o günkü ismiyle Deplasmanlı Basketbol 1. Ligi'nde oynayana dek... Hoca, beni oraya hazırlamıştı aslında. Lise 3'te, Mersin'de Türkiye Liseler Basketbol Şampiyonası'nda, 16 takımlı bir organizasyonda, üçüncü olmuştu. Ne büyük mutluluktu!

Ama Nejat Hoca'nın TAC'deki asıl başarıları, bizim sınıf mezun olduktan sonra ardi ardına gelecekti. Hemen ertesi sene Küçükler, Yıldızlar ve Gençler kategorilerinde basketbolda Türkiye Şampiyonluğu, o yıl ilk defa yapılan hentbolda da kazanılan Türkiye Şampiyonluğu ile zirve yapmıştı. Branş fark etmiyordu, TAC hepsinde iddiasını ortaya koyuyor ve mezunları olarak gurur duymamızı sağlıyordu. Bu, kesinlikle bizlere, her şeyden önce iyi sporcu nasıl olurunu gösteren, öğreten, disiplinli çalışmanın ancak sevgiyle yoğrulursa sonuç vereceğini, sahada mücadele etmeden hiçbir başarının kâğıt üzerinde kazanılamayacağını gösteren Nejat Hoca'nın eseri idi.

1980'li yılların sonuna doğru okuldaki öğretmenlik görevi sona erdi, ama TAC'den hiçbir zaman kopmadı. Gerek Homecoming'lerin gerek okulla ilgili bütün spor faaliyetlerinin bir numaralı müdavi miydi. Yıllar önce, TAC'den sonra öğretmenlik yaptığı Mersin'deki Palmiye Koleji'nin spor salonuna ismini vermesi, hâliyle kendisini ve bizleri çok duygulandırmış, gururlandırmıştı. Asil bir insan olması sebebiyle, bazı baş başa özel söyleşilerimiz dışında hiç bahsetmediği "yürek burukluğunu" vefatından sonra SEV Yönetim Kurulu'nun aldığı kararla gidermeye çalışmamız ve gelecek nesil TAC'lilere, bizlerin Nejat Güngör'ün, NEJAT HOCA'mızın öğrencileri olarak, ne kadar şanslı olduğumuzu her gün hatırlatmak, bir nebze hafifletiyor.

Hakkımı helal et NEJAT HOCAM!

Hüsamettin Alimoğlu
Emekli Öğretmen

Bir Arkadaşımızın Ardından

Nejat Güngör unutulmaz bir arkadaşımızdı. Hastalığı hakkında öğrencilerinden, çok muhterem Nihat Taner Bey'den haber alıyorduk. Hastanede öğrencilerinin çok büyük yardımlarından haberdar olduk. Saygıdeğer öğrencilerine arkadaşlarım adına takdirlerimi ve teşekkürlerimi sunarım.

20 Aralık 2020 tarihinde yine Nihat Bey tarafından bize acı haber bildirildi. Nejat Güngör, Trabzon Öğretmen Okulu'ndan çok sevilen bir arkadaşımızdı. Aziz ruhuna selam ve rahmetler olsun.

Nejat Bey unutulmayacak bir arkadaşımızdı. Her yıl yaptığımız yurt içi gezilerimizi hep o organize ederdi. Her ilde organizatör arkadaşları bulunurdu. Bu nedenle hiç kuşumuz olmadan gezilere katılırdık.

O hizmet etmeyi ve sevmeyi karakter edin-

mişti. Çevresiyle barışık, incindiği durumları dahi tebessümle kamufle ederdi. Hülasa çok sevilen ve seven bir arkadaştı.

Nasıl bir öğretmen olduğunu da öğrencilerinden Nihat Taner Bey'den duyduğum bir anekdotla açıklayacağım. Okullar arası spor yarışları nedeniyle bir şehre gidilmişti. Akşam öğretmen arkadaşlar; "Eyvah öğrenciler şehre dağıldılar. Ne zaman gelirler ki?" diye yakındılar. Nejat Bey "Benim öğrencilerim 20.30'da yataklarında olurlar." dedi. Diğerleri "Haydi be..." diye söylendiler. Evet, Nejat Bey'in öğrencilerini saat tam 20.20'de öğretmenlerinin yanında gören arkadaşlar, Nejat Bey'i kutladılar.

O, öğrencilerinin sevgili öğretmenleri ve arkadaşlarının unutulmaz dostları idi.

Ruhu şad olsun.

Erdem Gök TAC'83

Nejat Güngör Hocamızla Unutulmaz Anılarımız

1976 yılında dönem arkadaşlarımla beraber TAC'de, şimdiki eğitim döneminde ilköğretim 5. sınıftan sonra olan (6. sınıf) İngilizce hazırlık sınıfına başladık.

Sene boyunca yeni bir okula, yeni arkadaşlarımla alışmaya ve gayet zor olan çok yoğun derslerle İngilizce öğrenmeye çalıştık. Ben ve birkaç dönem arkadaşım minik basketbol takımı ile birkaç antrenmana ve Mersin'deki maçlara yedek olarak maça çıksak da önümüzdeki yıllarda nasıl bir okulda ve spor camiasında olacağımızın henüz farkında değildik.

Orta 1. sınıfa geçtiğimizde okula biraz daha alışmaya, arkadaşlarımızla biraz daha kaynaşmaya başladık.

Nejat Hoca, Yıldız takıma 1981 mezunları ile beraber beni de aldı. Sene içerisinde ağabeylerimizin yönetiminde antrenmanlar yapılıyordu. Nejat Hocamız maçlarda takımı yönetiyordu. Gruplardan başarı ile çıkan Yıldız takımımız 1977'de düzenlenen Yıldızlar Türkiye Şampiyonası'nda Ordu şehrinde Türkiye Şampiyonu oldu. TAC 1981 mezunlarından, hepsi birbirinden kıymetli çok iyi arkadaşlar edinmiş; bu yazının ana konusu olan ve hayatımda çok önemli bir yeri bulunan Nejat Hocamızı da bu turnuva esnasında daha fazla tanıma imkânım olmuştu. Nejat Hoca oyuncularını ile herkesi dinliyor, fikirlerine önem veriyor ve saygı gösteriyordu.

Benden büyük olan takım arkadaşlarım da Nejat Hocamıza gayet saygılı ve ölçülü bir şekilde davranıyorlardı. Nejat Hoca'nın takım oyuncularına önemli bir tembihi vardı: "Siz TAC'nin, özel bir okulun sporcularısınız; spor salonunda, otelde, yemekte, yolda örnek davranışlar içinde olacaksınız." Ve aynen Hocamızın dediği gibi oluyordu. Herkes hareketlerinde ölçülü davranıyordu. Akşamları erken yatılarak iyi dinleniliyor; yemeklerde, salonda örnek sporcu davranışları gösteriliyordu. Bu davranışlar da diğer takımların, antrenörlerin ve maçlara gelen spor camiasının dikkatini çekiyordu.

1978 yılında Yıldız takımında 1982 ve 1983 mezunları beraber oynadık. Nejat Hocamız yine bizlerle birlikteydi. 1979 yılında sınıf arkadaşlarım ve ben okuldaki dördüncü yılımızdaydık. Okula ve arkadaşlarımıza, takımımıza çok daha fazla alışmış bir arada olmaktan çok zevk almaya başlamıştık. TAC'de basketbolcu olmak büyük bir ayrıcalıktı. Nejat Hoca ve ağabeylerimiz bizleri çalıştırıyor; daha önceki yıllarda şampiyonluklar kazanan efsane TAC takımlarının ve mezun olan ağabeylerimizin başarıları bizlerin sırtına büyük sorumluluklar yüklüyordu.

1979 yılında Yıldızlar'da Eskişehir'de Türkiye Şampiyonu olduk. Büyük bir mutluluktu, takım arkadaşlarımızla süper bir uyum içerisindeydik. Okulda, antrenmanda, teneffüste her an beraberdik. TAC'nin başarılarla dolu spor tarihini devam ettirebilme fırsatını bulmuştuk. Nejat Hocamız çok tecrübeli bir şekilde takımı yönetiyor, maçların dışında örnek kişiliği ile bizlere ağabeylik, koçluk yapıyor; hayatta başarıya giden yolları öğretiyordu.

Lise 1. sınıfa geçtiğimizde okul takımımızla yoğun antrenmanlarımız devam ediyordu ve lise son sınıf olan 1981 mezunları ile beraber Ankara'da Türkiye finallerine gittik. Turnuvada favori gösterilen T.E.D. ve benzeri takımları yenerek finale çıktık. Final maçında mağlup olup Türkiye üçüncüsü olduk. Nejat Ho-

camız ve bizler için büyük bir üzüntü oldu.

Kulüp takımı kurarak iki deplasmanlı lige çıkmak için yoğun bir çalışma başlatmıştı. Nejat Hoca eskiye göre çok daha yoğundu. Mezun olup üniversiteye giden basketbolcu ağabeylerimiz, iş hayatına başlayan ağabeylerimiz TAC ruhu, TAC sevgisi ile önemli sorumluluklarını bir kenara bırakıp yeni oluşum için kulüp takımına destek vermeye gelmişlerdi.

Yeni kurulan Çukurova Sanayi Spor Kulübü'nde TAC'li mezunlarla ve birkaç takviye oyuncu ile beraber oynamaya başladık. Çukurova Sanayi Basketbol takımı 1. deplasmanlı lige çıktı. EFSANE SENELERDİ. Mersin Kapalı Spor Salonu, maçlarda tamamen basketbol severlerle doluyordu. Basketbol Türkiye'de hızla geliyordu. Çukurova Sanayi Basketbol takımı da Mersin'in ve bütün bölgenin desteklediği ve sevdiği bir takım olmuştu.

Daha sonraki dönemlerde TAC'yi en iyi şekilde temsil edebilmek için var gücümüzle çalıştık ve alt sınıflardan gelen sporcu kardeşlerimizle ağabey antrenörlük yaptık. Onla-

rn da efsane bir okulun efsane başarılarını devam ettirebilmeleri için gayret ettik.

İlerleyen yıllarda TAC'de yapılan pek çok etkinlikte (spor kulübü etkinlikleri, homecoming, eski öğretmen toplantıları) Nejat Hocamız onur konuğumuzdu. Güler yüzü ile hep yanımızdaydı, sanki hiç ayrılmamış gibiydik.

Hocamızın sağlığında Spor Kulübü ve SEV Vakfı olarak "Nejat Güngör" basketbol bursunu organize ettik. Başarılı bir yıldız milli oyuncumuz, okulumuzu en iyi şekilde temsil ediyor. Artık bu bursun büyütülmesi gündemde. SEV Vakfı, sevgili Mehmet Nane ve yönetimin kararıyla TAC Spor Salonu'nun adı "Nejat Güngör Spor Salonu" olarak değiştirildi.

Hepimizde çok derin, unutulmaz, çok çok olumlu izler bırakan efsane "Nejat Güngör" Hocamız her zaman kalbimizde yaşayacak ve her zaman bizlerle olacak. Onu yaşarken unutmamak, bundan sonra da unutmayacağız.

Kıymetli ailesine, TAC camiasına, spor camiasına ve tüm sevenlerine saygılar sunuyorum.

Ali Cerrahoğlu TAC'78

O SADECE BİR KOÇ DEĞİL MÜKEMMEL BİR BEDEN EĞİTİMİ ÖĞRETMENİYDİ

Sevgili Nejat Hocamız ardında çok sayıda sevgi, saygı yüklü anılar bırakarak aramızdan ayrıldı.

Çocuk yaşta geldiğimiz TAC'de hepimizin beden eğitimi hocası, bazılarımızın da takım koçuydu. Spor insanları genellikle bu ikisinden birisi olurlar. Nejat hoca beden eğitimi öğretmenliğiyle takım antrenörlüğünü ayrı ayrı çok iyi yapabilen, her ikisinde de başarılı ve örnek olabilen nadir spor insanlarından birisiydi.

Beden eğitimi derslerinde disiplini korku içermeyen bir saygıyla sağlardı. Hepimiz mutlaka spor kıyafetlerimizi giyer, okul bahçesindeki o çok sevdiğimiz ve özlemine duyduğumuz beton sahada boy sırasına girerdik. Nejat hoca hepimizin ayrı ayrı gözlerine bakarak çok uzun olmayan bir konuşma yapar, bilgi verir, ardından da derse geçerdi.

Resmi tören yürüyüşleri, takla atma, kasa atlayışları gibi temel hareketleri mutlaka hepimiz yapardık. Zorlananlarla da tek tek ilgilenirdi. Sadece sporda çok yetenekli olanlarla, takım yıldızlarıyla değil her öğrenciyle birebir ilgilenir, sohbet eder ve ders dışında da diyalogunu devam ettirirdi.

Çok iyi bir izci lideriydi. Nejat hocayla Erdemli

Çamlığında yaptığımız izci kamplarının disiplinli ama bir o kadar da keyifli atmosferini hatırlıyorum.

Mezuniyetten sonra da hepimizin onunla ilişkisi hep devam etti. Homecominglerin doğal davetlisi olarak mutlaka katılır ve eski öğrencileriyle hasret giderirdi. Sadece TAC'de veya çalıştığı okullarda değil aynı zamanda yaşadığı kentte de spor camiasına çok hizmeti oldu, hayatın hep içinde oldu. Saygın spor adamı kimliğiyle Tarsus'ta, Mersin'de hep saygı gördü.

Bundan 4-5 yıl önce bütün fotoğraf ve belge arşivini getirerek Anı Evi'ne koyulmak üzere bana teslim etmişti. TAC basketbol tarihinin çok önemli belgeleri olan bu arşivi TAC Anı Evi'nde ve Anı Evi'nin internet sitesi www.tacmemories.org sayfasında görebilirsiniz. Onun ardından yaptığımız anma toplantısının kaydını da yine aynı sayfada görebilir ve öğrencilerinin onunla ilgili anlattığı güzel anıları dinleyebilirsiniz.

TAC'nin 'Beyaz Gölge'sini, 'Spartaküs'ünü hiç unutmayacağız. Ardında sadece sevgi, saygı, hoşgörü ve müthiş anılar bıraktı Nejat Hocamız; huzur içinde uyusun...

Cevdet Naci Güllalp '47 ardından

İnsan anıldıkça yaşamaya devam ediyor

Ata Tanrıverdi '54

Cevdet Naci ağabeyimiz de bütün yakınları ve yüzlerce TAC'li kardeşi tarafından daha uzun yıllar anılacak. Meziyetleri yazmakla bitmez. Vefalı bir dost, yazar, organizatör, efendilik timsali, örnek bir TAC mensubu. "TAC'li yıllar" ve "Adana'yı seviyorum" adlı yayınlanmış iki kitabı, TAC 'in ilk yıllığı olan The 1947 Annual'ın baş editörü, iki defa gerçekleştirdiği "Dinozorlar" toplantılarının baş mimarı, sayabileceğim birkaç meziyeti. Aramızda özel bir bağ vardı. Üzüntüm sonsuz. Allah gani gani rahmet eylesin.

TAC
YAYLA EVİ
BİR TELEFON
KADAR
YAKIN

Dağ havasında bir molaya ne dersiniz?

Arkanıza yaslanıp derin bir nefes alarak çam kokularını
içinize çekmek isterseniz daha ne bekliyorsunuz?

REZERVASYONLARINIZ İÇİN BETÜL ABLA
TELEFON: 0 530 333 83 99